BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINȚILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • IULIE 2020

Liahona

Cum te pot ajuta?

Când cei pe care îi iubim părăsesc Biserica, pagina 30

Să învățăm de la cei care s-au întors, pagina 26

Cum ne ajută înțelegerea istoriei Bisericii, pagina 12

BISERICA
ESTE
AICI

Punta Arenas
Chile

FOTOGRAFIE DE LA GETTY IMAGES

Biserica este puternică în Chile, de la orașele din deșert, din nord, până la metropola Santiago din centru și până la Țărușul Punta Arenas din sud, cu cele șapte episcopii și două ramuri ale sale. Iată câteva informații suplimentare despre Chile și Biserica de acolo:

membri ai Bisericii

595.526

3,3

la sută din populație sunt membri ai Bisericii

77 de țăruși,
590 de congregații,
10 misiuni

100

de centre de istorie a familiei

temple: Santiago (dedicat în 1983), Concepcion (dedicat în 2018), Antofagasta (anunțat în 2019)

3

2.653

de mile (aproximativ 4.270 de km) de la granița de nord a statului Chile la cea de sud și 217 mile (aproximativ 350 de km) lățime de la est la vest

1956 Prima congregație organizată

1972 Primul țăruș organizat

1988 A patra țară din lume care a ajuns la un număr de 50 de țăruși

1994-1996 26 de noi țăruși creați

Din partea redacției revistei *Liahona*

Conținutul din acest număr a fost creat înaintea pandemiei COVID-19. Este posibil ca unele detalii să nu mai poată fi puse în practică acum. Vă rugăm să adaptați sugestiile după cum este nevoie, potrivit îndrumărilor actuale ale Bisericii și ale guvernului.

Istoria Bisericii: o sursă de putere și inspirație
Vârstnicul Quentin L. Cook, Kate Holbrook și Matt Grow
12

Mă simt atras de persoane de același sex: mă vor primi înapoi membrii Bisericii?
Bouke „Bob" S. Ecoma Verstege
40

Când m-am simțit înșelat cu privire la Biserică
Travis Ewell
26

Cum ne întărim credința – împreună

În studiul nostru despre Cartea lui Mormon din luna aceasta, învățăm despre Corihor, care a convins mulți membri ai Bisericii că au fost înșelați de profeți, dar care, ulterior, a recunoscut că el a fost înșelat de Satana și i-a înșelat pe alții. Învățăm despre zoramiți, un popor care s-a separat de Biserică. Și îl vedem pe Alma cel Tânăr, care, deși luptase înainte în mod activ împotriva Bisericii, caută să-și întărească toți copiii, deveniți adulți, pentru a nu face alegeri ce i-ar depărta de Domnul și de Biserica Sa.

Unii dintre noi au membri ai familiei sau prieteni care aleg să nu mai fie activi în Biserica restaurată a Domnului. Acest lucru poate fi dureros pentru aceia dintre noi care au o mărturie puternică despre credința noastră. Vrem să ajutăm, dar mulți dintre noi se întreabă cum.

Un număr al unei reviste nu poate cuprinde niciodată fiecare motiv pentru care credința scade sau să explice exact ce să facem dacă acest lucru se întâmplă. Călătoria de credință a fiecăruia este diferită. Dar, în acest număr, sperăm să oferim puțin ajutor, precum:

- experiența unui bărbat care s-a întors în Biserică și ce a învățat din acest lucru (vedeți pagina 26);
- importanța faptului de a primi cu bucurie pe oricine (vedeți pagina 40);
- sugestii pentru părinți despre cum să abordeze relația lor cu copiii lor adulți care au ales o cale diferită (vedeți pagina 30);
- perspective utile cu privire la istoria Bisericii și cum ne poate întări credința (vedeți pagina 12).

Sperăm că aceste articole oferă un punct de plecare pentru ca dumneavoastră să căutați îndrumare divină pentru situațiile dumneavoastră.

Cu stimă,
Adam C. Olson
Redactor-șef

Cuprins

5 **Invitație pentru artiști din lumea întreagă**

6 **Portrete ale credinței**
Ignatius și Adelaide Baidoo
Familia Baidoo au văzut personal binecuvântările programului de alfabetizare bazat pe Evanghelie în ținutul și familia lor.

8 **Principii ale slujirii**
Să slujim prin activitățile din cadrul Bisericii
Activitățile din cadrul Bisericii ne oferă ocazii de a crea prietenii, de a ajuta și de a-i sluji pe alții.

12 **Istoria Bisericii: o sursă de putere și inspirație**
Vârstnicul Quentin L. Cook, Kate Holbrook și Matt Grow
Cum poate studierea istoriei Bisericii să vă întărească credința și dorința de a trăi mai pe deplin potrivit Evangheliei?

20 **Portrete ale pionierilor din India**
Taunalyn Rutherford
Acești sfinți credincioși sunt exemple despre ceea ce înseamnă să fii un stâlp al Bisericii.

26 **Când m-am simțit înșelat cu privire la Biserică**
Travis Ewell
După ce fratele Ewell a aflat lucruri care i-au zdruncinat credința și l-au determinat să părăsească Biserica pentru o vreme, și-a dat seama ce îi lipsea.

30 **Dumneavoastră iubiți, El salvează**
Krista Rogers Mortensen
O mamă își dă seama că, indiferent de alegerile copiilor săi adulți, ea trebuia să îi iubească pur și simplu.

32 **Glasuri ale sfinților din zilele din urmă**
O familie își lasă deoparte propriile încercări pentru a sluji; un aviator curajos apără credința sa și îi inspiră pe ceilalți; o mamă își ține promisiunea; iertarea vine la un moment neașteptat.

36 **Vino și urmează-Mă: Cartea lui Mormon**
Aceste articole săptămânale vă pot îmbunătăți studiul Cărții lui Mormon în această lună.

40 **Mă simt atras de persoane de același sex: mă vor primi înapoi membrii Bisericii?**
Bouke „Bob" S. Ecoma Verstege
Când fratele Verstege a simțit îndemnul de a se întoarce la Biserică, s-a îngrijorat cu privire la faptul că alți membri ar putea să nu îl accepte.

Relatări scurte

Ajutor pentru *Vino și urmează-Mă*

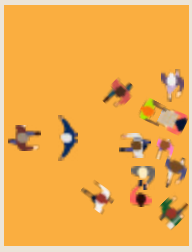

Pe copertă
Imagini de pe stock.adobe.com și unsplash.com

Secțiuni

Tineri adulți
44
Viitorul poate fi un lucru înfricoșător. Dar, cu ajutorul Tatălui Ceresc, noi toți **putem merge înainte având credință în viitor**. În această lună, citiți povestiri de la alți tineri adulți care au învățat câteva **moduri importante** de a se pregăti pentru viitor.

Tineri
52
Învățați despre modul în care **Evanghelia poate schimba familia voastră** și de ce **alegerile voastre simple** contează în această viață.

Copii
Prietenul
Poți fi misionar, la fel ca Alma!

ARTICOLELE NUMAI ÎN FORMAT DIGITAL DIN LUNA IULIE

Aveți întrebări despre Evanghelie? Iată cinci modalități prin care să găsim răspunsuri
Chakell Wardleigh

O tânără adultă împărtășește felul în care întrebările pot întări credința dacă le permiteți.

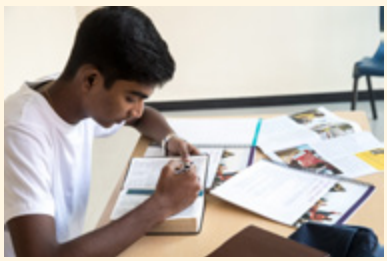

Cum mă pregătesc pentru un templu în India
Yeshwanth Kosireddy

Un tânăr adult din India împărtășește cum se pregătește pentru prima sa ocazie de a merge la templu.

De ce este nevoie pentru a ni se îndeplini dorințele neprihănite
Marc Deo Dela Cruz

Un tânăr adult din Filipine împărtășește cum a găsit credință când planurile sale de viitor s-au schimbat.

AFLAȚI MAI MULTE

În aplicația Biblioteca Evangheliei sau pe liahona.ChurchofJesusChrist.org, puteți:

- să găsiți numărul curent;
- să găsiți articole doar în format digital;
- să studiați numere anterioare;
- să trimiteți povestirile dumneavoastră, precum și întrebări și sugestii;
- să vă faceți abonament sau să oferiți un abonament ca dar;
- să vă îmbunătățiți studiul cu ajutorul instrumentelor digitale;
- să împărtășiți articole și prezentări video preferate;
- să descărcați sau să tipăriți articole;
- să ascultați articolele dumneavoastră preferate.

CONTACTAȚI-NE

Trimiteți întrebări și sugestii pe adresa liahona@ChurchofJesusChrist.org.

Trimiteți-vă povestirile la liahona.ChurchofJesusChrist.org sau prin poștă la:
Liahona, flr. 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

JULIE 2020, VOL. 23, NR. 4
LIAHONA 16722 171

Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redactor: Randy D. Funk

Redactori asistenți: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill

Director general: Richard I. Heaton

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: Adam C. Olson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Asistent de producție: Camila Castrillón

Colectiv de redactare și editare: David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garry H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrissa M. Smith

Responsabil tipărire preliminară: Joshua Dennis, Ammon Harris
Director tipar: Steven T. Lewis

Director difuzare: Nelson Gonzalez

Distribuire: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany
Informații privind abonamentul:
Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți.
Tel. gratuit: 00800 2950 2950
Tel.: +49(0)6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ChurchofJesusChrist.org
Online: store.ChurchofJesusChrist.org
Prețul abonamentului pe un an:
6,52 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Republica Moldova
Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând
liahona.ChurchofJesusChrist.org;
pe e-mail la adresa liahona@ChurchofJesusChrist.org;
sau prin poștă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2020 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Informații privind drepturile de autor: Dacă nu se indică nimic altceva, persoanele interesate pot copia materiale din revista Liahona pentru a le folosi în scopuri personale, necomerciale (inclusiv în chemări). Acest drept poate fi revocat în orice moment. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă există restricții în legenda lor. Întrebările legate de drepturile de autor trebuie adresate la Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: July 2020 Vol. 44 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

INVITAȚIE PENTRU ARTIȘTI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

Sunteți invitați să creați opere de artă pentru cea de-a 12-a ediție a Concursului Internațional de Artă, sponsorizat de Muzeul de Istorie a Bisericii din orașul Salt Lake, Utah.

Sunt acceptate toate mediile, stilurile artistice și toate abordările culturale. Operele selectate vor fi expuse la Muzeul de Istorie a Bisericii și online.

Competiția, care are un juriu, invită artiști din lumea întreagă, printr-o acțiune care încurajează crearea de opere de artă de calitate de către sfinți din zilele din urmă, pentru a scoate în evidență varietatea și diversitatea culturală a sfinților din zilele din urmă și a mări colecția Muzeului de Istorie a Bisericii.

- Tema: „Toți sunt egali în fața lui Dumnezeu”, inspirată din 2 Nefi 26:33
- Interval în care se pot trimite operele: 1 februarie – 1 iunie 2021
- Vârsta minimă: 18 ani
- Premii: artiștii ale căror lucrări vor fi selectate pentru expoziție vor fi înștiințați în luna octombrie a anului 2021
- Intervalul expoziției: martie 2022 – octombrie 2022

Vizitați **ChurchofJesusChrist.org/artcompetition** pentru regulamentul detaliat, cerințele pentru participare, înscrierea online și pentru a vedea lucrări de artă pline de inspirație din concursurile anterioare. ■

„[Domnul] nu face nimic, decât dacă este ușor de înțeles pentru copiii oamenilor; și El îi cheamă pe ei toți să vină la El și să ia parte la bunătatea Sa; și El nu respinge pe nimeni dintre cei care vin la El, negri și albi, sclavi și liberi, bărbați și femei; și El Își aduce aminte de păgâni; și toți sunt egali în fața lui Dumnezeu, atât iudeii, cât și neamurile.”

– 2 Nefi 26:33

Toți sunt egali în fața lui Dumnezeu

ÎN SENSUL ACELOR DE CEASORNIC, DIN PARTEA STÂNGĂ, SUS: *HRISTOS CU O COROANĂ DE SPINI*, DE ADAM LEE SHERWOOD; *FRAGMENTE CARE SE POTRIVESC*, DE PAIGE CROSLAND ANDERSON; *APELE VII*, DE ROSE DATOC DALL; *HRISTOS VINDECÂND*, DE LEROY GLEN TRANSFIELD; *PLANUL SALVĂRII*, DE JULIE YUEN YIM

Ignatius și Adelaide Baidoo

Accra, Ghana

Ignatius și Adelaide au văzut felul în care programul de alfabetizare al Bisericii și accentul pus pe învățarea Evangheliei concentrată asupra căminului au binecuvântat membrii din țărușul și familia lor.
CHRISTINA SMITH, FOTOGRAFĂ

Ignatius:

M-am implicat în programul de alfabetizare prin Evanghelie în calitate de membru al președinției țărușului. Am vizitat o clasă și mi-am dat seama că acesta nu este doar pentru cei care nu știu să citească și să scrie. Este pentru noi toți, pentru a înțelege mai bine Evanghelia lui Isus Hristos.

Vino și urmează-Mă și învățarea Evangheliei concentrată asupra căminului vor ajuta, de asemenea, membrii familiilor să citească scripturile împreună și să învețe unii de la alții.

Adelaide:

În familia noastră, încercăm și facem tot ce putem. Cu toții se implică. Sunt atât de fericită pentru modul în care se ajută copiii mei unii pe alții în timp ce citim împreună din Cartea lui Mormon. Le place Cartea lui Mormon. Petrecem timp în mod plăcut împreună citind și împărtășindu-ne mărturiile.

DESCOPERIȚI MAI MULTE

Descoperiți mai multe despre călătoria plină de credință a familiei Baidoo, inclusiv mai multe fotografii, în versiunea online sau cea din Biblioteca Evangheliei a acestui articol, pe **ChurchofJesusChrist.org/go/7620.**

Învățați de la președintele Henry B. Eyring felul în care acțiunile noastre ne transformă căminele în locuri de credință și dragoste și pot aduce bucurie de durată familiilor noastre, pe **ChurchofJesusChrist.org/go/7720.**

SĂ SLUJIM
PRIN ACTIVITĂȚILE DIN CADRUL BISERÍCII

FOTOGRAFIE CU FEMEI LA UN PROIECT DE SLUJIRE, DE LAUREN ADEMAR FOCHETTO; FOTOGRAFII CU ÎNGHEȚATĂ ȘI DRUJBĂ DE PE GETTY IMAGES

O modalitate prin care putem sluji membrilor din episcopia noastră, vecinilor și prietenilor este prin activitățile din cadrul Bisericii. Indiferent dacă planificați o activitate pentru a răspunde nevoilor sau intereselor unei persoane căreia îi slujiți sau o invitați să participe la activități sau ocazii de a sluji altora, activitățile la nivel de episcopie, țăruș sau chiar la nivel de mai mulți țăruși pot fi moduri importante și distractive de a încuraja unitatea și de a întări membrii.

Activitățile din cadrul Bisericii pot crea, de asemenea, multe ocazii de slujire. De exemplu, activitățile din cadrul Bisericii pot oferi ocazii de a participa la proiecte de slujire care să binecuvânteze pe alții și să clădească relații pozitive în comunitate. Activitățile din cadrul Bisericii pot fi, de asemenea, o ocazie de a contacta membrii mai puțin activi ai Bisericii și prietenii de alte religii sau prietenii care nu au o afiliere religioasă.

Includerea multor persoane în activitățile din cadrul Bisericii creează o ocazie pentru Domnul de a binecuvânta și întări episcopiile și ramurile noastre, cartierele și comunitățile noastre.

Să clădim relații pozitive

Iarna venea și David Dickson nu știa cum să-și încălzească familia.

David, soția sa și cele două fiice tocmai se mutaseră în orășelul Fredonia, Arizona, S.U.A., cu un peisaj înalt, deșertic, înconjurat de stânci roșii maiestoase, tufe de pelin și plante care rămân verzi pe tot parcursul anului.

Locuința pe care familia Dickson o închiriase se baza pe o sobă pe lemne ca sursă principală de căldură. David a înțeles repede că adunarea lemnelor pentru foc era o abilitate necesară, deoarece iernile din Fredonia sunt pline de zăpadă și gheață.

„Nu aveam lemne de foc sau drujbă și nici măcar cunoștințe despre cum să folosesc una!", a spus David. „Nu știam cum o să mă descurc."

Unii membri ai episcopiei l-au întrebat pe David dacă familia lui are suficiente lemne pentru a trece de iarnă. „Nu le-a luat mult timp să își dea seama că nu aveam", a spus David. „Cvorumul vârstnicilor s-a oferit rapid să mă ajute să strâng lemne. Cuprins de recunoștință, am acceptat oferta lor."

David a aflat în curând că această excursie pentru a aduna lemne era una tipică episcopiei, una dintre multele activități bine planificate, bine organizate și la care participa multă lume. Într-o sâmbătă dimineață, David, cvorumul vârstnicilor și alți membri ai episcopiei s-au îndreptat spre munți într-o caravană de camioane și remorci.

David a spus: „Într-o singură după-amiază, datorită uneltelor și priceperii lor, membrii episcopiei au furnizat familiei mele lemn de foc care ne-a ținut aproape două ierni. Și mai important, a fost faptul că am învățat tot ce aveam nevoie să știu pentru a-mi aduna singur lemne. În momentul în care am plecat din Fredonia, știam cum să folosesc drujba și am ajutat la mai multe activități de adunare a lemnelor decât pot număra, activități desfășurate de episcopie".

Astfel de activități ale episcopiei nu numai că au clădit relații pozitive între membrii Bisericii, ci au clădit și relații pozitive cu toți cei din comunitate.

David a spus: „Îmi amintesc de o femeie, care nu era membră a Bisericii și care era nouă în zonă. Ea a fost nevoită să ardă panouri de lemn din casa ei pentru a se încălzi. Imediat ce am aflat despre situația ei, ne-am asigurat că are suficiente lemne de foc pentru a trece de iarnă. Ea a fost atât de recunoscătoare, încât abia putea vorbi".

Datorită acțiunilor de slujire din Fredonia, toată lumea a putut să stea în siguranță și la căldură pe parcursul iernii.

Să oferim celorlalți o mână de ajutor

În timp ce slujea în misiune în România, Meg Yost și colega ei vizitau cu regularitate o familie care nu mai mersese la Biserică de mult timp. „Membrii familiei Stănică erau printre primii membri ai Bisericii din România, iar noi îi iubeam" a spus Meg.

Când a sosit momentul să planifice și să organizeze o activitate a ramurii, conducătorii au decis ca ramura să desfășoare „Seara pionierilor". Aceasta urma să fie o seară pentru a sărbători pionierii curajoși care au traversat Statele Unite pentru a ajunge în valea Salt Lake. Avea să fie, de asemenea, o ocazie de a onora pionierii din România ai Bisericii.

Meg a spus: „Ne-am gândit că ar fi o modalitate foarte bună pentru ca unii dintre membri să depună mărturie despre convertirea lor și despre cum au văzut Biserica crescând în România. Imediat ne-am gândit că familia Stănică ar trebui să participe. I-am invitat să participe, iar ei au fost foarte încântați!".

În seara activității, familia Stănică încă nu ajunsese când era timpul să începem.

„Ne-am temut că ei nu vor veni", își amintește Meg. „Dar au ajuns exact la timp. Membrii familiei Stănică au depus o mărturie frumoasă despre Evanghelie și Biserică. De asemenea, ei au socializat cu alți membri pe care nu îi văzuseră de mult timp."

Membrii ramurii i-au primit cu dragoste pe cei din familia Stănică. Duminica următoare, Meg a fost plăcut surprinsă când a văzut că sora Stănică a venit la Biserică.

„Când am vizitat ramura câteva luni mai târziu, ea încă venea la Biserică!", a spus Meg. „Cred că ocazia de a-și depune mărturia și de a se simți implicată și utilă în ramură a ajutat-o cu adevărat."

4 idei de slujire prin activitățile din cadrul Bisericii

- **Planificați activități care îndeplinesc nevoi.** Activitățile sunt o modalitate excelentă de a îndeplini multe nevoi diferite. Pot fi planificate pentru a îndeplini nevoile concrete ale unei persoane sau ale unui grup. De asemenea, ar trebui să răspundă nevoilor celor care participă, fie că această nevoie este de a ajunge să se cunoască mai bine unii pe alții, de a învăța mai multe despre Evanghelie sau de a simți Spiritul.
- **Invitați pe toată lumea.** Când planificați activități, depuneți și mai mult efort pentru a-i invita pe cei care ar beneficia din faptul că participă. Țineți cont de membrii noi, membrii mai puțin activi, tineri, adulți necăsătoriți, persoane cu dizabilități și persoane de alte credințe. Invitați-i gândindu-vă la interesele lor și spuneți-le cât de mult v-ar plăcea dacă ei ar veni la activitate.
- **Încurajați participarea.** Cei pe care îi invitați vor beneficia mai mult de activități dacă au ocazia de a participa. O modalitate de a încuraja participarea este de a face ca persoanele să-și folosească darurile, abilitățile și talentele în timpul activității.
- **Întâmpinați cu bucurie pe toată lumea.** Dacă prietenii dumneavoastră participă la o activitate, faceți tot ce puteți pentru a-i face să se simtă bineveniți. De asemenea, dacă vedeți oameni pe care nu îi cunoașteți, fiți prietenoși și faceți-i să se simtă bineveniți! ■

DESCOPERIȚI MAI MULTE

Pe ChurchofJesusChrist.org, puteți urmări prezentarea video „Să-i invităm pe alții să vină și să ajute" pentru a vedea cât de ușor poate fi să îi invităm pe alții să slujească alături de noi.

FOTOGRAFIE CU SUSHI ȘI O MINGE DE FOTBAL DE LA GETTY IMAGES; FOTOGRAFIE CU TINERI BĂIEȚI MONTÂND UN CORT, DE BUD CORKIN; FOTOGRAFIE CU O FATĂ PUNÂND MASA, DE SHERIE PRICE MCFARLAND

DESCHIDEȚI-VĂ INIMA

„Trebuie să fim mereu atenți și să căutăm chipuri noi când participăm la activități și adunări ale Bisericii… Putem face lucruri simple pentru a-i ajuta pe acești noi prieteni să se simtă acceptați și bineveniți… cum ar fi să-i întâmpinăm cu căldură, să le zâmbim sincer… să-i prezentăm altor membri și așa mai departe. Pe măsură ce ne deschidem inimile noilor noștri prieteni… acționăm în spiritul slujirii.”

Vârstnicul Ulisses Soares, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Una în Hristos”, *Liahona*, nov. 2018, p. 38.

SLUJIȚI INVITÂND

Verificați care sunt următoarele activități ale episcopiei sau ale ramurii. Gândiți-vă la cei cărora le slujiți și aveți în vedere să-i invitați la activități.

ÎMPĂRTĂȘIȚI EXPERIENȚELE DUMNEAVOASTRĂ

Trimiteți-ne experiențele pe care le-ați avut când le-ați slujit altora sau când vi s-a slujit. Accesați liahona.ChurchofJesusChrist.org și apăsați pe „Submit an Article or Feedback”.

Vârstnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Secțiunile laterale de istoricii Kate Holbrook și Matt Grow

Istoria Bisericii

O SURSĂ DE PUTERE ȘI INSPIRAȚIE

În acest articol, extras dintr-o adunare de devoțiune transmisă în întreaga lume, desfășurată în Nauvoo, Illinois, la data de 9 septembrie 2018, vârstnicul Quentin L. Cook și istoricii Bisericii, Kate Holbrook și Matt Grow, răspund la întrebări despre istoria Bisericii adresate de tineri adulți din întreaga lume.

Vârstnicul Cook: Istoria Bisericii poate fi o sursă importantă de credință, dar unii au înțeles-o greșit sau au trecut-o cu vederea. Unii oameni au denaturat chiar intenționat povestiri din trecut pentru a semăna îndoială.

Învățând istoria *credibilă* a Bisericii, ne vom uni inimile de cele ale sfinților de ieri și de astăzi. Vom găsi exemple de oameni imperfecți, ca dumneavoastră și ca mine, care au mers înainte cu credință și L-au lăsat pe Dumnezeu să lucreze prin ei pentru a realiza lucrarea Sa. Vă promit că, studiind istoria Bisericii, vă puteți întări credința și dorința de a trăi mai pe deplin potrivit Evangheliei.

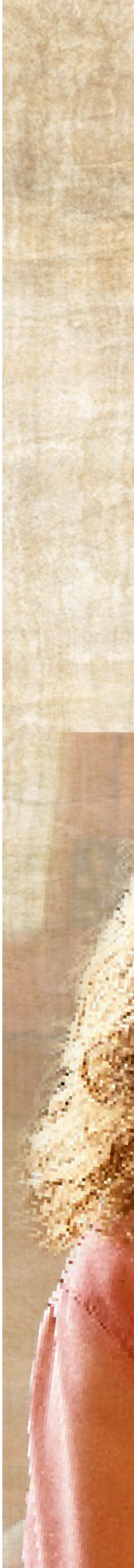

DREAPTA: FOTOGRAFIE CU O FEMEIE, DE LA GETTY IMAGES; EXTREMA DREAPTĂ: ADDISON PRATT ȘI JURNALUL SĂU, POLINEZIA FRANCEZĂ, 1844

Când învățăm mai multe despre sfinții din trecut, vom fi întăriți pentru a ne îndeplini propria misiune în calitate de fiică sau fiu al lui Dumnezeu.

Relatarea restaurării este una despre sacrificiu, hotărâre și credință. Noi, toți, facem parte din restaurare și din istoria Bisericii. Fiecare dintre noi are o misiune de îndeplinit în această viață, misiune care va ajuta Evanghelia să umple pământul. Când învățăm mai multe despre sfinții din trecut, vom fi întăriți pentru a ne îndeplini propria misiune în calitate de fiică sau fiu al lui Dumnezeu.

În cei peste 24 de ani în care am slujit în calitate de autoritate generală, dorința Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli a fost să fim cât mai clari, atât în ceea ce privește istoria Bisericii, cât și doctrina. Simțim că acțiunile de a face cunoscute aceste resurse noi – îndeosebi *The Joseph Smith Papers*, Eseurile despre subiecte din Evanghelie, Church History Topics și, acum, volumele *Sfinții*[1] – sunt o cale minunată prin care oamenii să aibă acces la lucrurile care sunt adevărate și sunt puse într-un context și care o să-i ajute să înțeleagă Evanghelia lui Isus Hristos într-un mod credibil.

Una dintre relatările mele preferate din *Sfinții* este povestea lui Addison Pratt, care s-a dus în Pacificul de Sud. El a înfăptuit aproximativ 60 de botezuri. Soția mea, Mary, și cu mine am avut ocazia de a vizita Insulele Australe, din Polinezia Franceză, unde Addison Pratt a predicat.

Și una dintre cele mai remarcabile experiențe pe care le-am avut vreodată a fost să ascult o tânără fată de acolo care a spus: „Fac parte din a șaptea generație de membri ai Bisericii". Addison Pratt îl botezase pe strămoșul ei îndepărtat înainte ca sfinții să plece spre Utah.

Oriunde sunteți în această lume, indiferent din ce descendență proveniți, sunteți importanți, sunteți

parte a istoriei Bisericii. Avem mare nevoie de dumneavoastră și dorim să fiți alături de noi. Veți binecuvânta viețile oamenilor.

Joseph Smith și Cartea lui Mormon

Când eram adolescent, ne gândeam că fratele meu mai mare nu va ajunge să slujească în misiune, deoarece episcopia avea permisiunea să trimită un singur tânăr, pe rând, în misiune. Toți ceilalți trebuiau să fie disponibili pentru serviciul militar. Dar episcopul nostru și președintele de țăruș au aflat că mai pot trimite încă un tânăr. Așadar, au vorbit cu fratele meu despre acest lucru, iar el a venit acasă și le-a spus părinților mei.

Tatăl meu era un om minunat, dar nu era activ în Biserică. Răspunsul lui a fost negativ – dar pentru un motiv neobișnuit. El nu critica Biserica sau misiunea, dar fratele meu se pregătea pentru facultatea de medicină.

De ce nu este Biserica mai deschisă în legătură cu unele lucruri controversate din istoria sa?

Kate Holbrook

Când aveam patru ani, mama și bunica mea lucrau la Beehive House, vechea casă a lui Brigham Young din orașul Salt Lake, Utah. M-au învățat totul despre Brigham Young și că a avut multe soții. După aproape 10 ani, am aflat că Joseph Smith a avut mai multe soții. Nu am aflat despre pietrele văzătorului, pe care Joseph le folosise pentru a-l ajuta la traducerea Cărții lui Mormon, până când am fost adultă. Biserica nu a ascuns de mine informații, ci informațiile istorice nu erau scoase în evidență atât de mult când eram tânără.

Ceea ce am învățat în adunările de duminica și cursurile seminarului a fost ceea ce reprezintă lucrarea principală a Bisericii. Am învățat să mă pocăiesc. Am învățat să-mi pun viața în armonie cu Evanghelia lui Isus Hristos. Am învățat să stabilesc o relație cu Tatăl meu din Cer. Acestea sunt lucrurile din viața mea pe care le prețuiesc cel mai mult. Știu că, pentru unii oameni, poate fi cu adevărat dureros să afle despre ceva despre care cred că ar fi trebuit să știe și despre care nu știau. De aceea, Matt și cu mine facem munca pe care o facem. Sperăm că, acum, acea experiență va deveni pentru oameni o parte din trecut, deoarece avem cartea *Sfinții*, care prezintă o istorie completă, scrisă pentru oameni.

EXTREMA STÂNGĂ: VILATE KIMBALL; STÂNGA: ILUSTRAȚIE DE DAVID GREEN

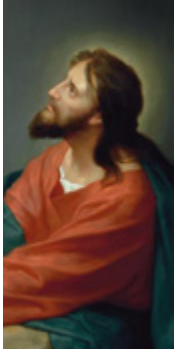

HRISTOS ÎN GHEȚSIMANI, DE JOSEPH BRICKEY, COTORUL CĂRȚII LUI MORMON PUBLICATĂ ÎN 1830, PRIN AMABILITATEA BIBLIOTECII DE ISTORIE A BISERICII; *JOSEPH SMITH*, DE DAVID LINDSLEY

Cum știm dacă o sursă despre istoria Bisericii este de încredere?

Matt Grow

În ultimii nouă ani, am lucrat pentru Biserică scriind despre istorie. Am văzut atitudinea autorităților noastre generale în ceea ce privește istoria noastră. Conversațiile nu sunt despre „Cum să ascundem sau să cenzurăm istoria?". Ci, conversațiile sunt despre „Cum facem istoria accesibilă, disponibilă și ușor de înțeles?".

Știm cu toții că provocarea în epoca informației nu este de a găsi răspunsuri – suntem înconjurați de răspunsuri – ci de a discerne între răspunsurile bune și răspunsurile rele, informațiile bune și informațiile rele. Sunt atâtea discuții online despre istoria noastră și majoritatea acestor discuții produc mai multă tensiune decât să clarifice lucrurile.

Fiți atenți la sursele de informație care caută doar să critice oamenii. În schimb, căutați surse de informații care sunt bazate pe consemnări lăsate de oamenii în cauză și care caută să fie corecte față de ei. Este într-adevăr ușor să te joci de-a prinselea cu trecutul, să extragi un citat sau incident din context și să-l faci să pară îngrijorător.

În calitate de istoric, eu încerc să urmez sfatul unui romancier britanic. El a spus: „Trecutul este o țară străină, ei fac lucrurile diferit acolo" (L. P. Hartley, *The Go-Between* [1953], prolog). Aceasta înseamnă că, atunci când vizităm trecutul, nu dorim să fim turiști antipatici. Dorim să încercăm să înțelegem oamenii în cadrul propriului context și al propriei culturi. Vrem să avem răbdare cu ceea ce percepem ca fiind defectele lor. Vrem să fim umili în privința limitelor propriei noastre cunoașteri. Și vrem să avem un spirit al caritații despre trecut.

Tatăl meu a spus: „Te-ai pregătit să mergi la facultatea de medicină. Te-ai înscris la cursuri. Ai putea să faci mai mult bine dacă mergi la facultatea de medicină decât dacă mergi în misiune".

În acea seară, acest frate credincios și minunat al meu a stat cu mine și am vorbit. Noi am ajuns la concluzia că, de fapt, erau trei întrebări care aveau să stabilească răspunsul pe care avea să-l dea tatălui nostru. Prima: „Este Isus Hristos Salvatorul lumii?". A doua: „Este Cartea lui Mormon cuvântul lui Dumnezeu?". Iar a treia: „A fost Joseph Smith un profet?". Mi-am dat seama că răspunsurile la aceste trei întrebări aveau să influențeze aproape orice hotărâre pe care aveam s-o iau în viața mea.

Întotdeauna Îl iubisem pe Salvator și citisem Cartea lui Mormon, dar dându-mi seama cât de importante erau acele răspunsuri, m-am rugat în acea noapte și am primit prin Duhul Sfânt un răspuns profund favorabil la aceste întrebări. Isus Hristos este Salvatorul, Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu și Joseph Smith a fost un profet. Depun mărturie că aceste lucruri sunt adevărate.

Căsătoria pluralistă

Vreau doar să punctez trei lucruri despre căsătoria pluralistă. În primul rând, este clar că în cadrul acelor căsătorii au fost făcute multe sacrificii. A existat multă dragoste și unitate, dar a existat și sacrificiu iar părinții din acele căsătorii și-au învățat copiii să facă sacrificii. Mulți dintre copiii acelor căsătorii pluraliste au dus Evanghelia lui Isus Hristos în întreaga lume și au binecuvântat multe vieți.

În al doilea rând, au fost unii, cum ar fi Vilate Kimball, care au primit propria revelație personală – înainte chiar de a ști pe deplin ce urma să vină – că această doctrină provenea de la Dumnezeu[2].

Și în al treilea rând, în cadrul consiliilor conducătorilor seniori ai Bisericii, se consideră că această căsătorie pluralistă, așa cum a fost practicată, și-a îndeplinit scopul ei. Ar trebui să-i onorăm pe acești sfinți, însă acel scop a fost îndeplinit.

Acum, există câteva întrebări fără răspuns. Însă vreau să știți că avem un Tată Ceresc iubitor care are un plan perfect, că planul Său este unul al fericirii și că avem un Salvator care a făcut totul pentru noi. Putem să ne încredem în Ei.

De ce sunt relatările despre Prima Viziune a lui Joseph Smith puțin diferite?

Matt Grow

Joseph Smith a consemnat sau le-a cerut copiștilor săi să consemneze patru relatări diferite ale Primei Viziuni. Relatările se aseamănă între ele, însă există diferențe. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă. Dacă ar exista o uniformitate perfectă între relatări, atunci eu, ca istoric, aș deveni suspicios, pentru că nu așa funcționează memoria. Vedem același model în alte relatări din istorie sau în scripturi (vedeți Faptele apostolilor 9:7; 22:9).

Gândiți-vă, de asemenea, cât de greu este de exprimat în cuvinte o experiență sacră. Joseph a numit limbajul o „mică închisoare îngustă" (în *History of the Church*, 1:299). Gândiți-vă la experiențele dumneavoastră cele mai sacre. Cât este de ușor să le exprimați în cuvinte? Ar trebui să sărbătorim faptul că avem mai multe relatări, deoarece ele ne oferă o perspectivă nouă și mai multă înțelegere. Vă rugăm să citiți cele patru relatări ale Primei Viziuni din Eseurile despre subiecte din Evanghelie. Dacă faceți acest lucru, vă veți mări aprecierea față de ceea ce s-a întâmplat în acea zi.

Ce rol au jucat Urimul și Tumimul în traducerea Cărții lui Mormon?

Kate Holbrook

Joseph Smith a tradus Cartea lui Mormon prin darul și puterea lui Dumnezeu. Urimul și Tumimul, menționate în Cartea lui Mormon au fost îngropate împreună cu plăcile. Când Moroni i-a dat lui Joseph Smith plăcile de aur, i-a dat și Urimul și Tumimul. Piatra văzătorului, pe care Joseph a utilizat-o, de asemenea, pentru a traduce, nu a fost îngropată împreună cu plăcile. A fost ceva ce Joseph găsise singur cu ani în urmă, care l-a ajutat să fie receptiv la revelația spirituală. Prin urmare, le-a folosit pe toate.

Emma Smith, care era unul dintre copiștii săi, și-a amintit ulterior că ori de câte ori Joseph se așeza să înceapă să traducă din nou, nu întreba: „Unde am rămas? De unde trebuie să încep?". El începea chiar din punctul în care rămăsese. Dacă priviți o pagină din jurnalul personal al lui Joseph Smith, pe care l-a scris la trei ani după ce a tradus Cartea lui Mormon, veți vedea că este plină de cuvinte tăiate, gânduri incomplete, fraze neterminate. Dacă priviți o pagină dictată a Cărții lui Mormon, nu veți găsi niciunul dintre aceste lucruri. Este completă, o proză minunată, nu are niciun cuvânt tăiat, iar propozițiile sunt complete.

Acest lucru este foarte interesant, dar pentru mine, ceea ce contează este conținutul Cărții lui Mormon. Cartea lui Mormon este locul în care regele Beniamin m-a învățat să acord prioritate generozității și nu judecății, unde Alma m-a învățat ce înseamnă să fiu botezat, ce promit că voi face pentru și împreună cu ceilalți sfinți. Cartea lui Mormon este locul în care Mormon și Moroni m-au învățat despre cât de importantă este caritatea și ce să fac pentru a o dobândi. Cartea lui Mormon m-a ajutat să devin persoana care sunt astăzi și să privesc lumea în modul în care o fac.

STÂNGA: ILUSTRAȚIE DE DAVID GREEN

De ce au practicat membrii căsătoria pluralistă în primele zile ale Bisericii?

Kate Holbrook

Instrucțiunea din Cartea lui Mormon despre căsătoria pluralistă spune că monogamia este dorința Domnului pentru poporul Său, dar există excepții rare atunci când El poruncește practicarea acestei căsătorii pluraliste pentru a crește un popor neprihănit (vedeți Iacov 2:30). O astfel de excepție rară este faptul că lui Joseph Smith i s-a poruncit să o practice. Joseph a amânat și a ezitat ani de zile să facă acest lucru, dar, în cele din urmă, a implementat căsătoria pluralistă pentru că dorea să fie supus poruncii pe care Dumnezeu i-o dăduse. A încercat să practice căsătoria pluralistă la mijlocul anilor 1830, dar, cu adevărat, în anul 1841 a început ușor, în mod mai oficial, să prezinte practicarea căsătoriei pluraliste asociaților săi de încredere. Ei au fost șocați. Ei L-au implorat în rugăciune pe Tatăl din Cer să-i ajute să înțeleagă acest principiu și au primit mărturii spirituale personale că era un lucru potrivit pentru ei la acea vreme.

Căsătoria pluralistă, practicată oficial aproximativ 50 de ani, a fost întotdeauna un lucru pe care oamenii l-au putut alege. Erudiții încă încearcă să determine cât de mulți sfinți adulți din zilele din urmă au practicat de fapt căsătoria pluralistă, dar știm că cei care practicau căsătoria pluralistă reprezentau o minoritate. Și știm că mulți dintre ei erau cei mai devotați, cei mai loiali membri ai Bisericii noastre. În anul 1890, președintele Wilford Woodruff (1807-1898) a emis un manifest care anunța faptul că se punea capăt practicării căsătoriei pluraliste. Când unii oameni au auzit despre acest manifest, s-au simțit ușurați. Căsătoria pluralistă fusese un lucru greu pentru ei. Când alții au auzit despre acest manifest, s-au simțit devastați. Făcuseră sacrificii mari și aveau mărturii legate de acest principiu.

Unii membri ai Bisericii se întreabă ce înseamnă practicarea căsătoriei pluraliste din trecut pentru viața de apoi. Conducătorii Bisericii noastre ne-au învățat că nu este necesară căsătoria pluralistă pentru exaltare sau pentru slava eternă. Deși sunt personal recunoscător că monogamia este o regulă și căsătoria pluralistă este o excepție, nu discreditez mărturiile și supunerea onorabilă a strămoșilor noștri spirituali care au practicat acest principiu. Ei erau supuși și aveau o mărturie că era corect.

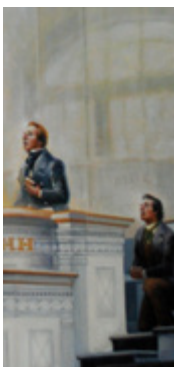

DEASUPRA: *TEMPLUL KIRTLAND*, DE AL ROUNDS; DREAPTA: *MOISE, ELIAS ȘI ILIE*, DE GARY ERNEST SMITH

Temple și legăminte

În Kirtland, Ohio, unul dintre lucrurile incredibile care s-au întâmplat a fost construirea Templului Kirtland și dedicarea lui. Rugăciunea de dedicare, pe care Joseph a primit-o prin revelație, apare în secțiunea 109 din Doctrină și legăminte. În această rugăciune, el a cerut Domnului să accepte lucrarea și sacrificiul sfinților în zidirea templului.

La o săptămână după dedicarea templului, Joseph Smith și Oliver Cowdery au avut o altă viziune. Acest lucru a avut loc în ziua de Paște. Domnul a venit într-o viziune și a acceptat casa. El a spus sfinților care, „cu forța lor, au construit această casă în numele Meu”, că trebuie să se bucure (Doctrină și legăminte 110:6). După ce acea viziune s-a încheiat, s-au arătat trei profeți din vechime: Moise, care a restaurat cheile adunării lui Israel din cele patru colțuri ale lumii; Elias, care a încredințat dispensația Evangheliei lui Avraam; și Ilie, care a restaurat cheile puterii de pecetluire (vedeți Doctrină și legăminte 110:11-16).

Restaurarea acestor chei a fost absolut esențială pentru a îndeplini scopurile Domnului. Avem nevoie nu numai de Cartea lui Mormon, ci și de acele chei și rânduieli din templu. Aceste chei nu au fost niciodată mai importante decât sunt acum.

Am observat că, atunci când unul dintre cei Doisprezece Apostoli este chemat în calitate de profet, el devine foarte preocupat de rânduielile din templu. Am avut privilegiul de a fi alături de președintele Gordon B. Hinckley (1910-2008) la dedicarea Templului Nauvoo, Illinois. Îmi amintesc cât de impresionat a fost că acest templu

a fost construit și cât de important era pentru dânsul ca sfinții să aibă temple. Președintele Thomas S. Monson (1927-2018) a continuat aceste acțiuni și a primit aceeași inspirație din cer pe care a primit-o și președintele Hinckley. Și am văzut această inspirație într-un mod impresionant la președintele Russell M. Nelson. Mantaua de profet s-a așezat asupra sa și dânsul a simțit cât de prețioase sunt rânduielile din templu.

Unul dintre primele sale mesaje în calitate de președinte al Bisericii a fost să încurajeze oamenii să meargă la templu, să primească rânduielile și să rămână pe cărarea legămintelor. Imediat după aceea, dânsul a spus că, dacă, indiferent din ce motiv, v-ați îndepărtat de cărarea legămintelor, căutați să reveniți pe acea cărare.[3]

Cum i-a binecuvântat munca în templu pe sfinții din zilele din urmă din perioada de început?

Matt Grow

Când Joseph Smith a murit, zidurile Templului Nauvoo erau ridicate numai pe jumătate și, în curând, a devenit evident pentru președintele Brigham Young (1801-1877) că sfinții vor fi din nou izgoniți. Așa că L-a întrebat pe Domnul: „Ar trebui să rămânem aici să terminăm templul știind că va trebui să-l abandonăm aproape imediat ce este finalizat sau ar trebui să plecăm acum?". Răspunsul a fost clar: „Rămâneți" (vedeți jurnalul lui Brigham Young, 24 ian. 1845, Arhivele Bisericii; Ronald K. Esplin, „Fire in His Bones", *Ensign*, mart. 1993, p. 46). Rânduielile înzestrării și ale pecetluirii erau atât de importante, încât a fost nevoie ca sfinții să rămână.

Și, astfel, în anul următor, ei au oferit toate resursele de care dispuneau pentru a construi templul. Spre sfârșit, casele lor din jurul orașului Nauvoo erau arse, iar sfinții se pregăteau să plece spre vest, în timp ce terminau templul. În luna decembrie a anului 1845, a fost finalizată o parte suficient de mare a templului, astfel încât sfinții au putut să îl dedice parțial și să se înceapă munca de înzestrare a sfinților demni și de pecetluire a soților cu soțiile.

Au lucrat mult în următoarele câteva luni pentru a-i pregăti pe toți din punct de vedere spiritual pentru acea mare călătorie spre vest. Pentru mine, este un lucru foarte profund și sacru că sunt pecetluit prin aceeași putere cu soția mea, copiii noștri, părinții noștri, generațiile din trecut și generațiile care se vor naște. Aceasta este ceea ce a făcut posibil restaurarea.

Puteți împărtăși un eveniment în legătură cu restaurarea care v-a întărit mărturia?

Kate Holbrook

Îmi amintesc povestirea despre Emma Smith care încerca să scape de persecuția din Missouri. Fluviul Mississippi era doar parțial înghețat – nu suficient de înghețat ca un cărucior cu oameni și bunurile lor să poată trece peste el. Este un fluviu larg și era periculos să îl treci. Și Emma avea un copil de șase ani care se ținea de o parte a fustei ei, unul de opt ani de cealaltă parte, unul de doi ani într-un braț și un bebeluș în celălalt braț.

Cumnata unuia dintre copiștii lui Joseph cususe plase de bumbac care se prindeau în jurul taliei. În acele pungi prinse sub fusta ei, Emma purta singurul exemplar al traducerii de către Joseph a Bibliei, la care acesta lucrase luni întregi. Cu documentele și alături de copiii ei, ea a făcut un pas după altul peste acel fluviu înghețat, cu speranța că nu va cădea în el.

Pentru mine aceasta este dovada desăvârșită de curaj și credință – că, atunci când trebuie să faci ceva pentru lucrurile în care crezi, mergi pur și simplu înainte, pas după pas.

STÂNGA: ILUSTRAȚIE DE DAVID GREEN

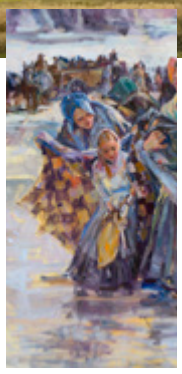

DE SUS: ILUSTRAȚIE DE DAN BURR; *MIRACOLUL DIN QUINCY*, DE JULIE ROGERS; *JOSEPH SMITH ÎN ÎNCHISOAREA LIBERTY*, DE GREG K. OLSEN

„Fiți bucuroși”

Mulți dintre dumneavoastră aveți încercări și probleme. Unele dintre aceste lucruri se întâmplă pentru că există libertatea de a alege. Unele dintre aceste lucruri se întâmplă pentru că există un dușman. Dar trebuie să știți că avem un Tată iubitor în Cer și că ispășirea lui Isus Hristos ne poate binecuvânta în moduri pe care, poate, nu le înțelegem pe deplin.

Unii istorici spun că numărul sfinților care au migrat din Missouri în Nauvoo, în timpul iernii din anii 1838-1839, a fost de 8.000 de persoane. Era iarnă. Unde era Joseph? El se afla în închisoarea Liberty, cu inima frântă, pentru că sfinții aveau parte de astfel de lucruri. El se simțea abandonat.

În aceste circumstanțe grele, el a primit unele dintre cele mai frumoase scripturi – secțiunile 121, 122 și 123 din Doctrină și legăminte. Acestea sunt importante. Sper că le veți citi. *Sfinții* cuprinde o relatare scurtă a acestui eveniment:

„Joseph a strigat în numele sfinților nevinovați. El a implorat: «O, Doamne, cât timp vor suferi ei aceste nedreptăți și asupriri nepermise de lege înainte ca inima Ta să se îmblânzească și în adâncul Tău să fii plin de milă față de ei?».

«Fiul Meu, pacea să fie în sufletul tău», a răspuns Domnul. «Adversitățile și suferințele tale vor fi numai pentru un scurt timp; și, după aceea, dacă înduri bine, Dumnezeu te va exalta în cer; tu îi vei birui pe toți dușmanii tăi.»

Domnul l-a asigurat pe Joseph că nu fusese uitat. Domnul i-a spus lui Joseph: «Chiar dacă fălcile iadului își vor deschide larg gura după tine, să știi, fiul Meu, că toate aceste lucruri îți vor da experiență și vor fi pentru binele tău».

Salvatorul i-a amintit lui Joseph că sfinții nu puteau suferi mai mult decât suferise El. El îi iubea și putea face ca durerea lor să înceteze, dar a ales, în schimb, să îndure suferința alături de ei și să poarte, ca parte a sacrificiului Său ispășitor, necazurile și tristețile lor. Asemenea suferință L-a ajutat să fie plin de milă și I-a dat puterea de a-i ajuta și perfecționa pe toți cei care se îndreaptă către El în timpul încercărilor lor. El l-a îndemnat pe Joseph să reziste și i-a promis că nu îl va părăsi niciodată”.

Vârstnicul Heber C. Kimball (1801-1868) crezuse că oamenii legii din cadrul Curții Supreme a statului Missouri aveau să îl elibereze pe Joseph, dar au hotărât să nu facă acest lucru. Heber s-a întors la închisoarea Liberty și, nefiindu-i permis să intre în temniță, a strigat veștile proaste către Joseph.

Și Joseph a vorbit cu căldură și a fost prietenos față de el. „Fii bucuros”, a spus el. Apoi l-a instruit pe Heber să „îndepărteze cât mai repede pe toți sfinții”.[4]

Există o lecție pentru dumneavoastră în această povestire: fiți fericiți, indiferent de încercările dumneavoastră. Dacă există lucruri care vă ispitesc, îndepărtați-vă de ele. Bizuiți-vă pe Duhul Sfânt. Avem exemplul minunat de tărie și credință în Domnul Isus Hristos al lui Joseph, care se afla în închisoarea Liberty, și al sfinților, care plecau din Missouri spre Nauvoo.

În calitate de apostol, depun mărturie despre Isus Hristos. Am o mărturie sigură cu privire la caracterul Său divin. Doresc ca voi să știți că El conduce și îndrumă Biserica într-un mod care ne va binecuvânta pe noi toți. Vă depun mărturie că El trăiește. ■

Pentru a urmări întreaga adunare de devoțiune, accesați devotionals.ChurchofJesusChrist.org.

NOTE

1. Aceste surse pot fi găsite la history.ChurchofJesusChrist.org.
2. Vedeți Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), p. 327.
3. Vedeți Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.
4. Vedeți *Saints: The Story of the Church of Jesus Christ in the Latter Days, Vol. 1, The Standard of Truth: 1815–1846* (2018), p. 389-390; saints.ChurchofJesusChrist.org.

Portrete ale pionierilor din India

Taunalyn Rutherford
Asistent universitar în domeniul educației religioase, Universitatea Brigham Young

Faptul că am întâlnit membri pionieri ai Bisericii din India mi-a schimbat percepția cu privire la pionieri.

„Ori de câte ori mă gândesc la pionieri”, după cum spune cântecul de la Societatea Primară, „mă gândesc la femei și bărbați curajoși”[1]. Relatările despre pionieri din zilele din urmă, care au fost deschizători ai unor drumuri pline de credință, m-au inspirat mereu. Ca tânără mamă, povestirile despre femeile pioniere mi-au amintit de binecuvântările de care am parte în zilele noastre. Aș putea să dau naștere într-un spital, dar nu într-un cărucior!

Definiția cuvântului pionier, ca fiind „cineva care merge înainte pentru a pregăti sau deschide calea pentru ca alții să o urmeze”[2], descrie pionierii sfinți din zilele din urmă care au parcurs drumuri lungi în căruțe și cărucioare pentru a se aduna în Sion. Dar, de asemenea, descrie pionierii din zilele noastre și drumurile pline de credință pe care le deschid în întreaga lume.

Când cei cinci copii ai mei mergeau cu toții la școală, am început studiile postuniversitare

În Bangalore s-a înființat o misiune în anul 1993, iar un templu va fi în curând construit acolo.

în domeniul istoriei religioase. Subiectul de cercetare pentru teza mea de doctorat a fost Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în India. Cercetarea mea din India mi-a schimbat percepția cu privire la pionieri.

Stâlpii Bisericii

Cu ani în urmă, în timp ce eram studentă la facultate în anul 1986, am călătorit în partea de sud a Asiei cu grupul Brigham Young University Young Ambassadors (Tinerii ambasadori ai Universității Brigham Young). A fost o experiență care m-a marcat, care a inclus o zi în Calcutta (acum Kolkata), alături de Maica Teresa. La fel de emoționant a fost faptul că m-am întâlnit cu sfinți din zilele din urmă care erau pionieri din zilele noastre în India și Sri Lanka.

Unul dintre acei membri a fost Raj Kumar, care cunoscuse Biserica în timpul unui spectacol realizat de tinerii ambasadori ai UBY în anul 1982. Când l-am întâlnit, se întorsese recent din misiune, din Fresno, California,

În anul 1986, l-am întâlnit pe Raj Kumar, după ce a slujit în misiune. Încă purta ecusonul său de misionar și continua să împărtășească Evanghelia oricărei persoane care voia să asculte.

Suvarna și Sarala Katuka (frate și soră) s-au alăturat Bisericii în anul 1984 și, mai târziu, au slujit în misiune.

S.U.A. Încă purta ecusonul său de misionar și continua să propovăduiască în Delhi oricărei persoane care voia să asculte. Raj era unul dintre cei aproximativ 600 de membri din India la acel moment, dar, pentru mine, parcă era un sfânt din zilele din urmă singuratic într-o mare de sute de milioane de oameni.

Am fost inspirată de exemplul lui Raj Kumar când am ales să slujesc în misiune. Raj a deschis, de asemenea, un drum plin de credință pentru primii misionari indieni care au slujit în țară. Suvarna Katuka și colegii săi misionari fuseseră instruiți întrucâtva în Chennai. Președintele lor de misiune, a cărui reședință se afla în Singapore, l-a desemnat pe Raj să le ofere instruire suplimentară în Delhi.

Suvarna Katuka își amintește cum s-a schimbat munca lor misionară datorită exemplului și instruirii oferite de Raj Kumar. Au putut să înlocuiască sentimentul de teamă cu o credință și un curaj mai mari. Suvarna a explicat: „Atunci a început adevărata mea convertire. Am simțit Duhul Sfânt și atunci am hotărât să ajut la clădirea împărăției aici, în India”[3].

Suvarna se alăturase Bisericii în Rajahmundry. El, alături de cinci frați și o soră, a fost botezat în anul 1984. În ziua botezului său, Suvarna a fost rânduit preot și a fost pus deoparte în calitate de al doilea consilier în președinția ramurii. De asemenea, i s-a promis într-o binecuvântare că, dacă avea să rămână credincios, avea să fie un „stâlp al Bisericii în India”.

Sora lui Suvarna, Sarala, a slujit, de asemenea, în misiune. Înainte de misiunea ei, i-a prezentat Evanghelia unei prietene, Swarupa. Când

Vârstnicii Kandavalli, Sharma, Katuka și Raju.

Familia lui Elsie și Edwin Dharmaraju în ziua în care au fost botezați.

Slujirea devotată a multor membri ai Bisericii din India i-a transformat pe aceștia în adevărați stâlpi ai Bisericii.

Suvarna s-a întors din misiune, el a fost binecuvântat de munca misionară a surorii sale și s-a căsătorit cu Swarupa. Micuța ramură din Rajahmundry a devenit acum țăruș. Mulți dintre foștii misionari din Rajahmundry au devenit conducători în Biserică peste tot în India.

Am întâlnit copiii lui Suvarna și Swarupa Katuka în timp ce predam la UBY în anul 2014. Josh Katuka își încheiase recent misiunea în Bangalore, India, iar sora sa, Timnah, își primise recent chemarea în aceeași misiune. Când i-am întrebat pe Timnah și pe Josh dacă îl cunoșteau pe Raj Kumar, au spus: „Da, este unchiul nostru!". Raj Kumar se căsătorise cu Sarala.

Sunt recunoscătoare familiei Katuka pentru că m-a prezentat mai multor pionieri care m-au ajutat în călătoriile mele prin India. Mulți dintre ei au fost influențați în mod direct sau indirect de dragostea și exemplul familiei Katuka. La un moment dat, Suvarna și Swarupa au avut ocazia să emigreze în Canada. Dar au refuzat oferta deoarece au simțit că Domnul dorea ca ei să rămână în India și să clădească acolo împărăția lui Dumnezeu. Slujirea lor devotată i-a transformat cu adevărat în stâlpi ai Bisericii.

Membri pionieri în Bengaluru și Hyderabad

În cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, Biserica a fost întemeiată în mai multe orașe din India prin membri pionieri.[4] Fiecare relatare este o confirmare a faptului că Domnul a condus oameni către Evanghelia restaurată.

Michael Anthoney, un membru pionier în Bangalore (acum Bengaluru), a făcut cunoștință în mod miraculos cu un membru al Bisericii în anul 1970. Când Delwin Pond, un episcop din Utah, s-a dus la un fizioterapeut din cauza unor dureri de spate, a văzut la cabinetul medicului un articol într-o revistă despre o organizație nonprofit care sponsoriza studenți în India. A simțit un îndemn puternic de a sprijini un astfel de student. Acest lucru a dus la o corespondență anonimă timp de 10 ani, care, în cele din urmă, l-a pus în legătură cu Michael, căruia i-a împărtășit Evanghelia. Michael a fost

FOTOGRAFIA LUI HYDERABAD DE GETTY IMAGES

Delwin Pond (centru) i-a prezentat lui Michael Anthoney Biserica în anul 1981.

Hyderabad, un oraș cu peste 8 milioane de locuitori și căminul primului țăruș din India.

botezat în anul 1981 și a slujit în misiune în orașul Salt Lake, în anul 1982. S-a întors acasă mai devreme deoarece mama lui era grav bolnavă, iar în ultimele trei luni ale misiunii sale a slujit în Bangalore, unde le-a predicat câtorva dintre prietenii săi și altora, care au devenit membrii primei ramuri de acolo.[5] Acum, în Bengaluru se construiește un templu.

Elsie și Edwin Dharmaraju s-au alăturat Bisericii în Samoa și au fost chemați de președintele Spencer W. Kimball să se întoarcă înapoi în Hyderabad ca misionari pentru familia lor. În anul 1978, s-au botezat 22 dintre membrii familiei lui Elsie și Edwin și, pornind de aici, primul țăruș din țară a fost organizat în Hyderabad în anul 2012.[6]

Membrii Țărușului Hyderabad de azi se consideră pionieri din zilele din urmă. Evenimentele țărușului lor, desfășurate cu ocazia Zilei Pionierilor, au sărbătorit atât călătoriile primilor pionieri, cât și călătoriile pionierilor din zilele noastre. Acestea au inclus cadriluri, drumeții comemorative și chiar întreceri cu cărucioare.

În cadrul evenimentului din anul 2014, dedicat Zilei Pionierilor, au pus cuburi de gheață pe un rând în spatele capelei și au invitat membrii să-și scoată încălțămintea și să meargă pe gheață, gândindu-se la cum au traversat primii pionieri râurile înghețate. La sfârșitul evenimentului, membrii Țărușului Hyderabad au fost îndemnați să-și aducă aminte de spiritul pionierilor din perioada de început și că ei sunt „cu toții pionieri pentru familiile lor”[7].

L-au ascultat și pe John Santosh Murala, care, la acel moment, slujea în președinția misiunii, vorbind despre cum mătușa sa, Elsie, și unchiul său, Edwin Dharmaraju, au revenit în Hyderabad pentru a împărtăși familiei lor Evanghelia. John a fost cel mai tânăr dintre cei 22 de pionieri care au devenit membri, botezându-se în anul 1978.

Când am vizitat Hyderabad în anul 2014, John Murala mi-a spus povestea sa și o mare parte din istoria Bisericii, pe care a notat-o în mod sârguincios. De asemenea, m-a prezentat soției sale, Annapurna, care mi-a spus una dintre cele mai impresionante povestiri despre

Annapurna și John Murala, care au fost membri pionieri în Hyderabad, sunt înfățișați aici interpretând pionieri în cadrul unui eveniment care comemorează călătoriile cu cărucioare și, apoi, în ziua în care au fost pecetluiți în Templul Hong Kong.

Membri ai Țărușului Hyderabad sărbătorind Ziua Pionierilor prin muzică, dans și chiar mersul cu căruciorul.

Centrul Țărușului Hyderabad, India, organizat în anul 2012 de președintele Dallin H. Oaks.

Membrii Bisericii din India se consideră pionieri pentru familiile lor pe măsură ce continuă să trăiască potrivit Evangheliei.

pionieri din zilele din urmă pe care le-am auzit vreodată.

Annapurna avea 12 ani în anul 1991, când fratelui ei, Murthy, i s-a predicat Evanghelia de către doi misionari în Hyderabad. Părinții Annapurnei nu i-au dat voie să asculte misionarii sau să participe la adunările Bisericii. Totuși, Murthy i-a dat un exemplar al Cărții lui Mormon și nenumărate materiale din literatura Bisericii pentru a le citi. Timp de șapte ani, Annapurna a studiat Evanghelia pe cont propriu și a dobândit o mărturie puternică despre adevărul acesteia. Visa să fie botezată, să slujească în misiune și să se căsătorească în templu, dar părinții ei nu-i dădeau voie.

Annapurna a avut de luat o hotărâre dificilă în viața ei când a făcut cunoștință cu John Murala. John rămăsese puternic în mărturia sa de la botezul său din anul 1978 și căuta o membră a Bisericii cu care să se căsătorească. După o foarte scurtă întâlnire în care Annapurna și-a împărtășit mărturia despre Evanghelie, John a fost convins că-și întâlnise viitoare soție. Annapurna știa că, dacă se căsătorea cu John, ea se putea boteza și, într-o zi, putea fi pecetluită în templu. Totuși, cam în aceeași perioadă, părinții Annapurnei planificau o căsătorie aranjată pentru ea.

Annapurna a luat hotărârea dificilă să plece de acasă și să se căsătorească cu John. A simțit că acesta era singurul mod în care se putea alătura Bisericii. A spus că a fost „complet devastată" să-și părăsească părinții. Dar, chiar și azi, ea declară: „Pentru salvarea tuturor… pentru urmașii mei și pentru părinții mei și strămoșii lor, pentru a putea înfăptui rânduielile din templu pentru ei, a trebuit să fac acel pas"[8].

John și Annapurna sunt recunoscători că, acum, părinții ei au acceptat căsătoria lor. Asemenea primilor pionieri, mulți membri din India au făcut sacrificii pentru a se alătura Bisericii. Totuși, acești sfinți au mers înainte cu credință deoarece se văd pe ei înșiși ca fiind pionieri și elemente de legătură pentru familiile

Redare artistică a Templului Bengaluru, India. Locul va include, de asemenea, o casă de întruniri, un centru de distribuire, birouri ale Bisericii și cazare pentru membrii care participă la rânduielile din templu.

lor de ambele părți ale vălului. Apreciez multele povestiri despre credință, sacrificiu și curaj pe care le-am auzit de la membrii deschizători de drumuri în noile frontiere ale Evangheliei. Încă mă gândesc la pionierii care trăgeau după ei cărucioare și traversau râuri înghețate, dar acum pot vedea pionieri din zilele noastre din India și din întreaga lume.

În cele din urmă, toate drumurile deschise de pionieri au fost străbătute de persoane care au pășit pe urmele Salvatorul Isus Hristos. În Noul Testament, Hristos este numit pionierul salvării [noastre] (vedeți Evrei 2:10, New Revised Standard Version). Isus Hristos a pregătit calea ca noi să ne întoarcem la căminul nostru ceresc. Adevărații pionieri Îl urmează pe Hristos și ne arată drumul către El, Cel care conduce această lucrare mare și minunată în zilele din urmă. ■

NOTE

1. „Whenever I Think about Pioneers”, *Children's Songbook*, p. 222-223.
2. *Oxford English Dictionary* (1971), „Pionier”. Vedeți, de asemenea, Thomas S. Monson, „Led by Spiritual Pioneers”, *Liahona*, aug. 2006, p. 3.
3. Suvarna Katuka, interviu despre istoria Bisericii, de Taunalyn Rutherford, mai 2014, Delhi, India.
4. Multe dintre povestirile pionierilor din India se pot găsi în secțiunea Istoria Bisericii din aplicația Biblioteca Evangheliei, sub „Global Histories”.
5. Vedeți „A History of the Church in India”, compilată de Jerry C. Garlock (nepublicată, 1995), p. 49-50.
6. Vedeți „I Will Establish a Church by Your Hand”, history.ChurchofJesusChrist.org.
7. Vedeți „Hyderabad Stake Pioneer Day Activity”, lds.org.in/hyderabad-stake-pioneer-day-activity.
8. Annapurna Guru Murala, interviu despre istoria Bisericii, de Taunalyn Rutherford, Hyderabad, India, 7 mai 2014. Vedeți, de asemenea, Rochelle Welty și Jan Pinborough, „God Had His Own Plans for Me”, *Liahona*, apr. 2003, p. 30-32.

Travis Ewell

Acum câțiva ani, urmăream o conversație pe o rețea de socializare între doi dintre foștii mei colegi misionari. Aceștia erau bărbați pe care-i iubeam și respectam.

Discutau despre întrebări pe care le aveau cu privire la Biserică și doctrina ei. La scurt timp, a devenit evident că ambii părăsiseră Biserica. Acest lucru m-a șocat și m-a tulburat. Nu auzisem niciodată unele dintre lucrurile despre care discutau. Am simțit că trebuia să știu dacă aceste lucruri erau cât de cât adevărate. Așadar, am început să studiez argumentele celor care aveau nelămuriri cu privire la Biserică.

Unele dintre lucrurile pe care le-am citit în următorii doi ani m-au făcut să mă îndoiesc cu privire la tot ce însemna Biserica. Unele dintre persoanele care trec prin această experiență devin triste. Deplâng pierderea credinței lor. Eu m-am înfuriat. Am simțit că Biserica mă înșelase. Nu mai știam ce era adevărat sau în cine puteam să am încredere.

Mi-a fost foarte greu să mă duc la Biserică. Am cerut să fiu eliberat din chemarea mea. Relația cu soția mea, Cheri, și familia mea era încordată. Am continuat să merg la biserică, dar o făceam de ochii lumii și pentru a-mi păstra familia împreună. Viața devenise un haos. Nu puteam simți Spiritul și mă întrebam dacă simțisem cu adevărat Duhul Sfânt vreodată.

Când fiul nostru cel mare, Kayson, se pregătea să plece în misiune, am aruncat o lumină negativă asupra unui moment care ar fi trebuit să fie un prilej de bucurie. După doi ani, majoritatea familiei mele știa prin ce treceam. Când s-au dus cu toții la templu alături de Kayson pentru a-și primi înzestrarea, eu nu am fost acolo.

În tot acest timp, m-am simțit foarte singur.

Sprijin din partea tuturor din jurul meu

Într-o zi, frații mei s-au întâlnit cu mine pentru a discuta despre ceea ce mi se întâmpla. Nu îmi amintesc ce au spus,

ILUSTRAȚII DE MARK SMITH

Când m-am simțit înșelat cu privire la Biserică

De ce am plecat. Și de ce m-am întors.

dar am știut că o făceau din dragoste. În timp ce vorbeam, am început să-mi dau seama ce-mi lipsea. Acea întâlnire a devenit catalizatorul schimbării. Eu ar fi trebuit să-l rânduiesc pe Kayson vârstnic. Eu ar fi trebuit să-l însoțesc în templu. Eu ar fi trebuit să-i dau binecuvântarea de tată înainte să plece. Acele evenimente atât de importante din viața sa ar fi trebuit să mă includă pe mine, nu pe altcineva. Îmi amintesc că mă întrebam: „Ce tot fac?”.

La scurt timp după aceea, un bun prieten a avut inspirația să mă prezinte unui membru din președinția țărușului său. Acel bărbat blând mi-a ascultat cu atenție povestea și a părut să știe prin ce treceam înainte să-i spun eu. Am vorbit ore în șir. Povestea mea, întrebările mele, argumentele care îmi fuseseră expuse erau atât de asemănătoare cu ceea ce alții îi împărtășiseră. Am început să îmi dau seama că existau răspunsuri rezonabile la multe dintre neclaritățile mele și că multe dintre întrebările mele, deși sincere, fuseseră plantate de oameni cu intenția de a discredita credința.

Au fost toate întrebările și neclaritățile mele rezolvate imediat? Nu, bineînțeles că nu. Dar inima mea a fost suficient de umilă pentru a înțelege un adevăr important: întrebările sunt bune, dar unele întrebări sunt mai importante decât altele.[1] Merita să-mi pierd familia și relația cu Dumnezeu pentru câteva întrebări rămase fără răspuns? Când m-am concentrat, la început, pe întrebările care erau cele mai importante și L-am pus din nou pe Dumnezeu pe primul loc în inima mea, am început să găsesc răspunsuri care m-au încredințat că reveneam pe cărarea cea dreaptă.

De asemenea, președintele meu de țăruș și episcopul meu mi-au întins o mână de ajutor. Au fost de mare ajutor pentru mine și Cheri în unele momente foarte dificile. Nu au renunțat niciodată. Ei și familia mea de ambele părți ale vălului au avut un rol esențial în a mă ajuta. Știu că Tatăl Ceresc ne cunoaște și ne iubește. El ne scoate oameni în cale când avem nevoie de ei. Trebuie doar să fim dornici să le acceptăm ajutorul.

Când m-am concentrat, la început, pe întrebările care erau cele mai importante și mi-am lăsat inima în mâinile lui Dumnezeu, am început să găsesc răspunsuri care m-au încredințat că reveneam pe cărarea cea dreaptă.

Ce să faceți dacă vi se întâmplă dumneavoastră

Știu că există oameni care trec prin experiențe asemănătoare. Poate că sunteți dumneavoastră sau cineva cunoscut.

Știu că Salvatorul a întemeiat Biserica Sa oferind autoritatea de a înfăptui rânduielile și legămintele de care avem nevoie pentru a ne întoarce la El. Satana lucrează neîncetat pentru a discredita Biserica Domnului folosind orice mijloace. Este ușor să adresăm întrebări și să avem îndoieli. Oricine poate cădea în capcanele sale. Faptul de a ne bizui pe informațiile și răspunsurile pe care le oferă alții poate fi mult mai ușor decât să facem lucrarea de a descoperi adevărul noi înșine „prin studiu și, *de asemenea*, prin credință" (Doctrină și legăminte 88:118; subliniere adăugată). Dar, în cele din urmă, aceasta este ceea ce Dumnezeu dorește de la noi.

Dacă vă confruntați cu întrebări sau îndoieli despre Biserică sau despre credința dumneavoastră, nu veți găsi adevăr citind bloguri sau ascultând podcast-uri ale celor care nu sunt de acord cu Biserica sau care au părăsit-o. Dar, probabil, nu veți fi mulțumiți cu răspunsuri superficiale și, probabil, nu veți fi de acord cu sugestia de a vă ignora întrebările.

Am învățat că nu putem trăi mereu bizuindu-ne pe lumina altora, ci este nevoie să ne întoarcem către Dumnezeu, care este sursa întregii lumini și întregului adevăr (vedeți Doctrină și legăminte 93:26). Trebuie să studiem aceste lucruri în mintea noastră, dar trebuie, de asemenea, să-L întrebăm pe Dumnezeu dacă ceea ce gândim este adevărat (vedeți Doctrină și legăminte 9:8). Trebuie să învățăm noi înșine, așa cum a făcut Joseph Smith (vedeți Joseph Smith – Istorie 1:20) și să fim răbdători în căutările noastre (vedeți Alma 32:41). Dar faptul de a trăi prin credință înseamnă că trebuie să dovedim adevărul trăind în acord cu el (vedeți Ioan 7:17; 1 Tesaloniceni 5:21).

În timp ce studiam lucruri contrare învățăturilor Bisericii, m-am simțit ca și cum aș fi fost în mijlocul unei neguri de întuneric (vedeți 1 Nefi 8:23-24; 12:17). Când m-am ținut cu fermitate de cuvântul lui Dumnezeu

ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS ȘI CERTITUDINI DOCTRINARE

„Pot accepta imperfecțiunile oamenilor, chiar și ale profeților lui Dumnezeu; sunt normale în cazul ființelor muritoare. Pot accepta așa-numitele descoperiri științifice contrare Cărții lui Mormon; în timp, acestea se vor îndrepta. Și pot accepta unele evenimente aparent stranii care s-au petrecut de-a lungul istoriei; acestea sunt mici în comparație cu adevărul absolut. Însă nu pot trăi fără adevărurile doctrinare și rânduielile restaurate de Joseph Smith, nu pot trăi fără preoția lui Dumnezeu care să-mi binecuvânteze familia și nu pot trăi fără să știu că sunt pecetluit cu soția și copiii mei pentru eternitate. Aceasta este dilema cu care ne confruntăm – pe de-o parte câteva întrebări fără răspuns și, pe de altă parte, numeroase certitudini doctrinare și puterea lui Dumnezeu."

Vârstnicul Tad R. Callister slujea în Președinția Celor Șaptezeci când a rostit această cuvântare, „Care este proiectul pentru clădirea Bisericii lui Hristos?". (adunare de devoțiune pentru tinerii adulți desfășurată de Sistemul Educațional al Bisericii, 12 ian. 2014), broadcasts.ChurchofJesusChrist.org.

și am făcut acel prim pas spre El, acel lucru a fost suficient ca El să-Și trimită Spiritul să-mi înmoaie inima.

Este speranța suficientă?

La câteva săptămâni după ce Kayson a plecat în misiune, președintele meu de țăruș m-a vizitat. L-am informat despre ce se întâmplase în ultimele săptămâni după ce frații mei vorbiseră cu mine. I-am spus că vreau o nouă recomandare pentru templu. M-a întrebat dacă aș putea să răspund în mod corespunzător la întrebările pentru recomandare. Am mărturisit: „Președinte, nu cred că încă pot spune că știu că Biserica este adevărată, dar cu siguranță sper din toată inima că este. Și că îmi voi trăi viața în acord cu acea speranță. Este suficient?".

A tăcut câteva clipe, apoi a spus: „Travis, acest lucru va fi mereu suficient".

Încă mai sunt lucruri pe care aștept să le înțeleg, dar unele lucruri au devenit foarte clare pentru mine. Știu că Tatăl Ceresc mă iubește. Știu că, pentru o perioadă, este posibil să ne simțim rătăciți și să avem îndoieli. Dar știu că, prin Hristos, ispășirea Sa și speranța pe care o oferă, este posibil să revenim pe cărarea care duce înapoi la El. ■

Autorul articolului locuiește în Utah, S.U.A.

NOTĂ

1. Vedeți Lawrence E. Corbridge, „Stand Forever" (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 22 ian. 2019), speeches.byu.edu.

IDEI PENTRU A AJUTA PE CINEVA DRAG

Asemenea mie, mulți oameni care au întrebări sau îndoieli simt că nu fac parte din Biserică. Dar nu ne putem permite să le închidem ușa, lor sau altora. Salvatorul a poruncit oamenilor Săi să continue să slujească acestora, deoarece nu vom ști niciodată când se vor întoarce la El și vor fi vindecați (vedeți 3 Nefi 18:22-32).

Iată cinci moduri prin care putem continua să le slujim celor care se confruntă cu îndoiala, pentru a se simți bineveniți, indiferent dacă vor alege sau nu să se întoarcă.

1. **Continuați să iubiți.** De-a lungul întregii mele lupte, am simțit că eram singur. Bineînțeles că nici Tatăl Ceresc și nici familia mea sau conducătorii Bisericii nu renunțaseră la mine. Faptul că am simțit dragostea Sa prin ei m-a ajutat să simt că mă puteam întoarce.
2. **Continuați să oferiți o mână de ajutor.** Faptul de a-i iubi pe alții nu trebuie să fie condiționat de crezurile lor, de prezența lor la adunările Bisericii sau chiar de sentimentele pe care le au despre noi. Isus ne-a cerut să oferim o mână de ajutor nu doar celor care se află în cercul nostru de prieteni (vedeți Matei 5:46-47).
3. **Continuați să sperați.** Postim, ne rugăm, veghem și așteptăm cu răbdare și nu renunțăm niciodată la speranță. „Dumnezeu a pregătit mijloace pentru a salva pe fiecare dintre copiii Săi" (Henry B. Eyring, „Nepoților mei", *Liahona*, nov. 2013, p. 71).
4. **Respectați-le libertatea de a alege.** Dați dovadă de speranță, dar respectați-le hotărârile. Nu trebuie să căutăm să-i convingem sau să ne certăm cu ei în privința doctrinei. Asemenea fiului risipitor, mulți dintre noi avem nevoie, mai întâi, de un anumit eveniment în viața noastră care ne va înmuia inimile.
5. **Tratați-i cu respect, nu ca și cum ar fi răi.** Evitați afirmațiile critice, jignitoare sau pline de prejudecată. Oameni obișnuiți pot avea crezuri diferite de ale noastre și ar trebui să-i tratăm cu același respect cu care sperăm să fim tratați noi.

Nu cred că încă pot spune că știu că Biserica este adevărată, dar sper că este și îmi voi trăi viața în acord cu această speranță.

Dumneavoastră iubiți, El salvează

Ne-am rugat ca inimile copiilor noștri să se schimbe. Apoi, am ajuns la o concluzie neașteptată (și eliberatoare).

Krista Rogers Mortensen

Soțul meu și cu mine ne-am crescut copiii în Evanghelie. Studiam scripturile în familie în fiecare dimineață, ne rugam în familie și țineam săptămânal seara în familie. Mergeam împreună la Biserică, luam cina împreună și mergeam în vacanțe ca familie. Copiii noștri mergeau cu regularitate la templu pentru a înfăptui botezuri pentru cei morți, au absolvit seminarul iar doi dintre ei au slujit în misiune.

Apoi, ca adulți, au început să exploreze căi și idei diferite de ceea ce îi învățasem. Unul câte unul, copiii noștri au încetat să mai participe la biserică, până când doar unul dintre cei cinci copii ai noștri încă alege să mai participe. Am plâns mult din pricina copiilor noștri și ne-am întrebat dacă noi, ca părinți, am eșuat sau dacă am fi putut face ceva diferit.

Mult timp, l-am implorat pe Domnul să le schimbe inimile și, în cele din urmă, Domnul a răspuns la rugăciunile noastre. Dar nu în felul în care ne-am așteptat.

În loc să schimbe inimile copiilor noștri, ne-a arătat că trebuia să începem să le schimbăm pe ale noastre. Deși părinții au un rol important în educarea copiilor, El le-a amintit că Isus Hristos este Salvatorul și Judecătorul lor.

În hotărârea mea de a-mi salva copiii, petrecusem multe ore rugându-mă, citind din scripturile și ducându-mă la templu, gândindu-mă că, dacă făceam toate lucrurile corecte, voi fi demnă de intervenția lui Dumnezeu – ca și cum acțiunile mele L-ar face pe Dumnezeu să le anuleze libertatea de a alege și să-i forțeze să creadă ceea ce cred eu.

Soțul meu și cu mine voiam atât de tare să-i salvăm, dar versiunea noastră de a-i salva semăna mai mult cu a le ține prelegeri, a-i bate la cap sau a ne exprima dezaprobarea față de alegerile lor, încât, în cele din urmă, a dus la certuri. Ne-am dat seama că, în disperarea noastră de a ne aduce copii înapoi, de fapt noi îi îndepărtam. Cu cât simțeau mai mult că îi

judecăm și suntem dezamăgiți, cu atât mai mult ne evitau.

Rugăciunile mele s-au schimbat și imploram ca inima mea să se schimbe. Mi-am dat seama că motivele pentru care voiam ca toți copii mei să se schimbe erau greșite. M-am rugat pentru mai multă dragoste. De asemenea, m-am rugat să biruiesc sentimentele de rușine și jenă că familia mea nu era ca familiile perfecte cu care se afișau prietenii mei pe rețelele de socializare, cu fotografii de la căsătoriile în templu ale copiilor lor sau de la botezurile nepoților lor.

În timp ce m-am îndreptat spre Salvator pentru vindecare, inima mea a început să se înmoaie cu privire la copiii mei. Mi-am dat seama că, faptul de a-i iubi așa cum îi iubește El însemna că erau de făcut niște schimbări. Pentru El, dragostea nu era o metodă – era motivația de la baza fiecărui lucru pe care Îl făcea. El a spus că „nu face nimic decât dacă este spre binele lumii; căci El iubește lumea” (2 Nefi 26:24).

Faptul de a mă încrede în capacitatea Salvatorului de a-Și îndeplini lucrarea (vedeți 2 Nefi 27:20), m-a ajutat să mă concentrez asupra faptului de a-mi iubi copiii și a-L lăsa pe Domnul să ducă la îndeplinire salvarea. Nu a însemnat că am renunțat să încerc să-i ajut, dar când dragostea față de ei a devenit motivul principal al interacțiunilor mele cu ei, acest lucru a schimbat *felul* în care am interacționat.

Am început să-i privesc cu alți ochi. Am început să mă concentrez pe punctele lor forte și pe talentele lor și am început să văd ce oameni iubitori, generoși, inteligenți și buni erau.

Soțul meu și cu mine am început să ascultăm mai mult și să vorbim mai puțin. Am adresat întrebări despre viața și interesele lor. În loc de prejudecată, ne-am exprimat curiozitatea. Nu am criticat și nu am fost dezamăgiți, ci ne-am exprimat dragostea, iar copiii noștri au putut simți că eram sinceri.

Ce m-a ajutat

rugăciunea

rugăciunea ca inima mea să se schimbe

perspectiva

faptul că mi-am privit copiii cu alți ochi

dragostea

nu doar vorbi – ascultă

încrederea

acțiunile mele sunt în parteneriat cu acțiunile lui Dumnezeu

Căminul nostru a devenit un loc în care puteau simți dragoste și faptul că erau acceptați. Au încetat să ascundă lucruri de noi și au început să fie sinceri și deschiși despre lucrurile care se întâmplau în viața lor. Ne-am apropiat mai mult unii de alții.

Familia noastră încă are multe lucruri de învățat, dar copiii noștri se bucură acum să vină la noi acasă și să petreacă timp cu noi. Se simt în siguranță în prezența noastră și, prin dragostea noastră, sper ca ei să simtă dragostea lui Dumnezeu față de ei. Nu știu dacă, în această viață, vor reveni la lucrurile pe care le-au învățat când erau copii, dar știu că sunt în mâinile Salvatorului. ■

Autoarea articolului locuiește în Utah, S.U.A.

Ei și-au lăsat grijile deoparte

Natalie Jones, Utah, S.U.A.

În acea zi, Kendra, Brent și Tyson au fost adevărate exemple de slujire asemănătoare celei a lui Hristos.

Cu toții avem parte de suișuri și coborâșuri în viață, dar anul 2013 a fost un an deosebit de dificil pentru familia noastră. Am avut parte de multe reparații auto și în casă neașteptate și costisitoare. Soțul meu, Ryan, și-a pierdut locul de muncă, iar fiul nostru cel mai mic s-a născut cu anumite complicații și a trebuit să petreacă mai multe săptămâni la secția de terapie intensivă neonatală. De asemenea, m-am luptat cu depresia post-partum. Aceste circumstanțe, împreună cu aceea de a fi părinții a patru copii mici, ne-au copleșit peste măsură din punct de vedere financiar și emoțional.

Ryan și-a găsit un nou loc de muncă, dar lucra multe ore și era plecat în afara orașului mai multe săptămâni. Fiul nostru, în vârstă de cinci ani, Wesley, a început să sufere de anxietate pentru că tatăl său era plecat atât de des. El se trezea mereu în timpul nopții din cauza coșmarurilor.

Membrii familiei noastre extinse m-au sprijinit atunci când au putut, totuși, mă simțeam epuizată și singură de cele mai multe ori. Știam că Tatăl Ceresc ne iubește și cunoaște familia mea, dar simțeam că suntem copleșiți.

Într-o după-amiază, în timp ce Ryan era plecat din oraș la muncă, mi-am adus copiii de la școală și m-am rugat cu disperare pentru ajutor. Mai târziu, în seara aceea, vecina mea Kendra a bătut la ușa noastră. Știa despre situația noastră și m-a întrebat ce fac. Nu aveam nicio intenție să mă plâng ei și era ultima persoană căreia i-aș fi cerut ajutorul. Soțul ei, Brent, se lupta împotriva cancerului de patru ani.

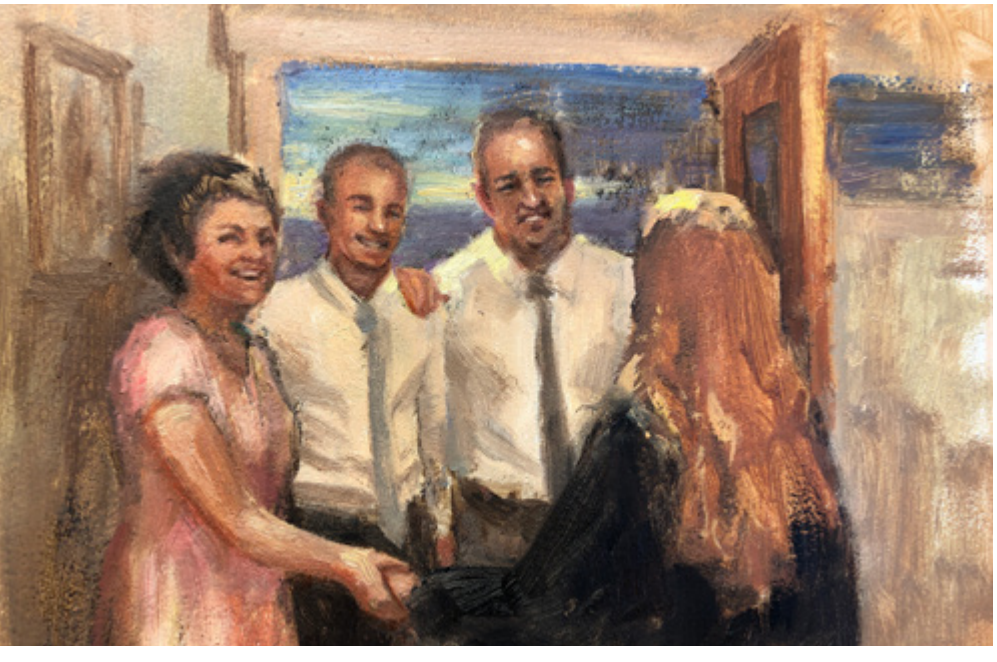

ILUSTRAȚIE DE TRENT GUDMUNDSEN

I-am spus lui Kendra că sunt bine, dar ea a întrebat din nou, cu sinceritate. Cu lacrimi în ochi, i-am spus despre greutățile mele. Când i-am povestit despre anxietatea și coșmarurile lui Wesley, m-a întrebat dacă aș dori ca Brent să-i dea lui Wesley o binecuvântare.

Ceva mai târziu, Kendra, Brent și fiul lor cel mai mare, Tyson, au venit la ușa noastră îmbrăcați în haine de biserică. Brent era slăbit din punct de vedere fizic. Sunt sigură că a avut nevoie de toată energia lui pentru a veni la noi acasă. El i-a dat lui Wesley o binecuvântare, iar Tyson mi-a dat mie o binecuvântare.

În acea zi, Kendra, Brent și Tyson au fost adevărate exemple de slujire asemănătoare celei a lui Hristos. Ei și-au lăsat grijile deoparte pentru a ne oferi, cu sinceritate, dragoste și compasiune. M-am simțit binecuvântată că Tatăl Ceresc mi-a răspuns rugăciunii în acest mod blând. Brent a murit două săptămâni mai târziu.

În acea zi, în casa noastră, Brent a fost un martor al lui Dumnezeu prin prin faptul că și-a exercitat preoția în mod demn (vedeți Mosia 18:9). Pentru mine, faptul că slujirea lui față de familia noastră a fost una dintre ultimele sale fapte pe pământ este un lucru sacru. ■

Pilotul curajos

Wayne L. Bell, Dakota de Sud, S.U.A.

Nimeni nu a îndrăznit să-i răspundă instructorului militar, dar, în mod surprinzător, un tânăr a ridicat mâna.

Cu mulți ani în urmă, m-am înrolat în Forțele Aeriene ale Statelor Unite pentru a-mi servi țara. Curând am ajuns în tabăra de instrucție din Texas, S.U.A. Săptămânile au trecut încet, în timp ce am îndurat multe lucruri pe care le trăiești în mod obișnuit într-o tabără de instrucție militară.

Într-o zi, am participat la o mare întâlnire cu peste 200 de piloți, care se antrenau toți, la fel ca mine. Întâlnirea a început cu unul dintre instructorii noștri militari – care striga cu regularitate lucruri zgomotoase și vulgare – strigând: „Are cineva o problemă cu modul în care conduc această instruire?”.

Desigur, nimeni nu a îndrăznit să-i răspundă, dar, în mod surprinzător, un tânăr a ridicat mâna.

„Pilot, ridică-te!” a strigat plutonierul. „Ce ai de obiectat?”

Cu toții am ascultat cu atenție, în timp ce tânărul a declarat cu voce tare: „Mă opun faptului de a lua numele Salvatorului meu în deșert. Îmi rănește sufletul. V-aș ruga să încetați”.

În cameră s-a făcut liniște. Instructorul s-a uitat la el și apoi l-a întrebat de ce religie este. Curajosul pilot a spus cu mândrie: „Sunt membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă!”.

Instructorul a mulțumit pilotului pentru curajul său de a vorbi și întâlnirea a continuat. Acest fapt a avut un efect extraordinar asupra mea. De multe ori m-am gândit că mi-ar place să am curajul pe care l-a avut acel pilot.

După tabăra de instrucție și pregătirea medicală, am fost repartizat într-o bază a forțelor aeriene din Colorado, S.U.A. Într-o zi, am primit o scrisoare de la fratele meu mai mare, staționat în Filipine. El se alăturase forțelor aeriene cu aproximativ un an înaintea mea. El mi-a spus că a devenit membru al Bisericii și dorea să mă întâlnesc cu misionarii. Mi-am amintit imediat de experiența din tabăra de instrucție cu acel pilot curajos. Soția mea și cu mine ne-am întâlnit cu misionarii și, la scurt timp, am fost botezați.

Câteva luni mai târziu, i-am rugat pe misionari să-mi viziteze fratele mai mic. El și soția sa au fost, de asemenea, botezați. Frații mei și cu mine avem acum familii mari cu nepoți. Noi, toți, Îl iubim pe Domnul și Biserica Sa.

Nu știu numele pilotului curajos. Nu l-am mai văzut niciodată, dar voi fi etern recunoscător pentru curajul său de a apăra ceea ce credea. ■

ILUSTRAȚIE DE DAVID MALAN

Așteptând promisiunea

Juana Moreno de Ruiz, Sonora, Mexic

Fiica mea s-a îndepărtat de Biserică, dar știu că va fi binecuvântată datorită lucrurilor pe care le-a învățat despre Evanghelie.

Cu trei luni înainte să împlinesc 21 de ani, am fost botezată alături de sora mea, de mama mea și de nepotul meu în vârstă de opt ani. De-a lungul anilor, am trăit cu fermitate potrivit Evangheliei în pofida multelor noastre încercări.

Când ne-am căsătorit, soțul meu și cu mine eram hotărâți să rămânem activi în Biserică. În timp ce familia noastră se mărea, soțul meu și cu mine ne-am străduit să fim părinți buni și să predăm Evanghelia în căminul nostru.

Într-o zi, am participat la o conferință cu fiica noastră în vârstă de un an. La conferință, o autoritate a zonei-Cei Șaptezeci a vorbit despre responsabilitatea părinților de a le preda copiilor lor Evanghelia. Apoi, ne-a făcut o promisiune care m-a marcat profund. El a spus: „Dacă, după tot ce faceți pentru a predica Evanghelia, unul dintre copiii dumneavoastră părăsește Biserica, el va continua să fie binecuvântat datorită amintirii lucrurilor pe care le-a trăit acasă”.

Cuvintele acelei autorități a zonei-Cei Șaptezeci m-au umplut de speranță deoarece aveam nepoate și nepoți care părăsiseră Biserica. Ani mai târziu, fiica mea, aceeași pe care o ținusem în brațe la acea conferință, când avea un an, a părăsit Biserica la vârsta de 17 ani. A cunoscut pe cineva care nu credea în Evanghelie și s-au căsătorit. Nu s-a mai dus la biserică după aceea.

Acel lucru a fost dureros pentru mine. M-am întrebat din nou și din nou ce făcusem greșit. Tatăl ei și cu mine am încercat mereu să ținem poruncile și să slujim în Biserică. Ne iubim copiii și vrem tot ce-i mai bun pentru ei. În cele din urmă, după multe lacrimi și întrebări, am ajuns la concluzia că toți copiii cresc, își exercită libertatea de a alege și nu cred mereu lucrurile care li s-au predat acasă.

Din nefericire, căsătoria fiicei mele s-a destrămat și ea tot nu dorește să se întoarcă în Biserică. Tot ce pot să fac este să îmi amintesc promisiunea că ea ține minte lucrurile pe care le-a învățat acasă și va fi binecuvântată datorită acestora.

Continui să mă rog pentru fiica mea. O iubesc din toată inima și mă doare să o văd îndepărtându-se de Biserică. Dar știu că, în pofida imperfecțiunilor mele, lucrurile pe care le-a învățat de la noi sunt drepte și adevărate. Știu că Tatăl Ceresc este drept și iubitor și că ne ascultă rugăciunile. Fără nicio îndoială în inimă, știu că, dacă fac partea mea, El va răspunde la rugăciunile mele în momentul în care va considera că este potrivit. ■

ILUSTRAȚIE DE MEGAN SCHAUGAARD

„Cine mi-a lovit fiul?”

Sandra Beatty, Ontario, Canada

M-am văzut pe mine țipând la persoana care-mi lovise fiul, dar, apoi, m-am întâlnit față în față cu șoferul.

Abia ce-mi lăsasem fiica acasă la o prietenă, când am primit un apel de la soțul meu, Jonathan. Mi-a spus că fiul nostru în vârstă de 11 ani, Aiden, fusese lovit de o mașină în timp ce traversau împreună strada.

Șoferul virase la stânga în fața lui Jonathan și nu l-a văzut pe Aiden pe bicicletă. Șoferul a lovit partea din față a bicicletei lui Aiden. A fost proiectat în aer, în timp ce încă se ținea de bicicletă și, în cădere, s-a lovit la cap de aripa mașinii. Apoi, a căzut pe carosabil, cu bicicleta peste el. Din fericire, purta cască de protecție. Șoferul și alte câteva persoane s-au oprit să ajute în timp ce Jonathan a sunat ambulanța.

Dintr-o dată, nu-mi mai puteam controla gândurile și emoțiile. Am condus în grabă spre intersecția unde avusese loc accidentul, sperând să prind ambulanța pentru a fi cu Aiden.

Mi-am închipuit cum aveam să mă răstesc la șofer. „Oare la ce anume se gândea șoferul?”, mi-am spus în gând. „Era beat? Era la telefon?” Eram foarte furioasă și peste măsură de îngrijorată. Nu știam cât de rău fusese rănit Aiden.

Când am ajuns la locul accidentului, ambulanța deja plecase. Rămăseseră doar două mașini de poliție și o altă mașină, parcată pe marginea drumului lângă locul accidentului. O femeie speriată stătea lângă mașină.

Am abordat-o și am întrebat-o: „Ați văzut cine mi-a lovit fiul?”.

A răspuns încet: „Eu l-am lovit”.

M-am văzut pe mine țipând la persoana neatentă care-mi lovise fiul, dar, când m-am întâlnit față în față cu șoferul, atitudinea negativă a dispărut. M-am trezit plângând și îmbrățișând-o. Și-a cerut iertare și i-am spus că totul va fi în regulă. Am aflat că Aiden i-a spus exact aceleași lucruri înainte să sosească poliția. În cele din urmă, Aiden a scăpat cu doar câteva zgârieturi și vânătăi.

Sunt recunoscătoare că, în acel moment crucial, Tatăl nostru Ceresc iubitor m-a binecuvântat cu tăria de a da dovadă de iertare în loc de ură, chiar și când nu I-am cerut aceasta. Am o mărturie că El știe ce ni se întâmplă și ne oferă mereu ajutorul Său. ■

ILUSTRAȚIE DE ELLERIE ARNOLD

Care este importanța unui nume?

După convertirea lor, lamaniții credincioși au dorit un nume nou pentru a se deosebi de ceilalți lamaniți și a simboliza convertirea lor la Isus Hristos. Și-au luat numele de anti-nefi-lehiți (vedeți Alma 23:16-17). Astăzi, ne deosebim de restul lumii luând numele lui Isus Hristos asupra noastră.

Un simbol al convertirii noastre

La botez, facem legământ să luăm asupra noastră numele lui Hristos. De fiecare dată când luăm din împărtășanie, reînnoim acel legământ. Ce promitem prin legământ să ne amintim și să facem când luăm numele Său asupra noastră? (Vedeți Mosia 18:8-9; Doctrină și legăminte 20:77.)

Un martor al lui Hristos

Apostolii sunt „martori speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea” (Doctrină și legăminte 107:23). Și noi putem fi martori ai lui Hristos. Cum puteți fi, alături de profet și de apostoli, martor al numelui lui Hristos pentru oamenii din jurul dumneavoastră?

O sursă de putere

Recent, președintele Russell M. Nelson ne-a rugat să folosim denumirea corectă a Bisericii: Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. El a promis că sfinții vor fi întăriți pe măsură ce fac acest lucru („Denumirea corectă a Bisericii”, *Liahona*, nov. 2018, p. 89). Care sunt câteva dintre lucrurile pe care le puteți face mai bine pentru a folosi denumirea corectă a Bisericii și a-i ajuta pe alții să facă la fel?

PICTOGRAME DE BRYAN BEACH

DISCUȚIE

În ce fel vă motivează să fiți un ucenic mai bun al Său faptul de a lua asupra dumneavoastră numele lui Hristos în gândurile și faptele dumneavoastră zilnice?

Alma 30-31
6-12 IULIE

Cum putem face față învățăturilor false?

Corihor era un antihrist, care predica „împotriva profețiilor care fuseseră spuse de către profeți despre venirea lui Hristos” (Alma 30:6). El a predicat alte neadevăruri și a dus „în rătăcire inimile multora” (Alma 30:18).

Deși acest lucru s-a întâmplat cu mai bine de 2.000 de ani în urmă, astăzi mulți oameni predică lucruri asemănătoare. Ce putem face pentru a ne întări împotriva învățăturilor false din zilele noastre?

ILUSTRAȚIE DE GETTY IMAGES

Ne putem dobândi propria mărturie

Corihor i-a învățat pe oameni că „nu va fi niciun Hristos” și „nicio ispășire” și a negat existența lui Dumnezeu (vedeți Alma 30:12, 17, 28).

Cum putem ști că Dumnezeu și Isus Hristos trăiesc? Ce versete și experiențe personale v-au întărit mărturia despre Ei?

Ne putem bizui pe revelație

Corihor a negat spiritul profeției și al revelației. A încercat să-i convingă pe oameni să creadă că „niciun om nu poate cunoaște nimic despre ce va să vină” și că „voi nu puteți să știți despre lucruri pe care nu le vedeți” (Alma 30:13, 15).

Putem privi către profeți și apostoli pentru a primi cuvântul lui Dumnezeu pentru zilele noastre. În ce fel vă poate întări împotriva învățăturilor false faptul de a urma profetul?

Ne putem aminti că adevărul este adevăr

Corihor le-a spus oamenilor că nu exista nicio cale ca ei să poată ști ce este adevărat (vedeți Alma 30:24), dar președintele Russell M. Nelson ne-a învățat: „Unele lucruri sunt pur și simplu adevărate…

Adevărul se bazează pe legile pe care le-a stabilit Dumnezeu…

Legile eterne sunt active și influențează viața fiecăruia dintre noi, indiferent dacă credem în ele sau nu” [„The Love and Laws of God” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 17 sept. 2019), speeches.byu.edu]. Cum putem descoperi adevărurile lui Dumnezeu și cum ne binecuvântează acestea viața?

DISCUȚIE

Cine predică neadevăruri în zilele noastre? Ce mesaje ni se transmit? Ce ne-a dat Dumnezeu pentru a face față neadevărului și pentru a afla adevărul?

De ce împărtășește Alma povestirea despre Moise și șarpele de alamă?

După ce Alma a comparat cuvântul lui Dumnezeu cu o sămânță (vedeți Alma 32:28-43), oamenii l-au întrebat cum să planteze sămânța. Alma a folosit relatarea despre Moise și șarpele de alamă, din Numeri capitolul 21, ca exemplu de a acționa cu credință (vedeți Alma 33:19-23).

DISCUȚIE

Israeliții trebuiau doar să privească pentru a fi vindecați. Care sunt unele principii ale Evangheliei care par a fi la fel de ușoare precum „a privi”? Ce atitudini sau comportamente ne împiedică uneori să trăim potrivit unor principii simple ale Evangheliei?

Cum puteți privi spre Salvator în momentele pe care le trăiți în fiecare zi?

Un semn al lui Hristos

Un semn este ceva care reprezintă sau prevestește un obiect sau o persoană. Când israeliții au fost mușcați de șerpi veninoși, Moise a ridicat șarpele de alamă, care a devenit un semn al lui Hristos. Toți cei care au acționat cu credință și l-au privit au fost vindecați, la fel cum toți cei care acționează conform credinței lor în Isus Hristos vor fi vindecați spiritual.

Unii și-au împietrit inimile

Pe cât de simplu ar fi fost să privească, unii oameni și-au întărit inima și au refuzat să facă acest lucru și au murit ca urmare a faptului că au fost mușcați. De ce nu au privit? (Vedeți Alma 33:20.) Ce ne poate învăța acest lucru despre credință și lipsa de credință?

Veți fi vindecați?

Dacă ați putea fi vindecați făcând ceva atât de simplu precum să priviți, nu ați face acest lucru? Alma adresează această întrebare și ne invită să privim spre Salvator crezând în El (vedeți Alma 33:21-22).

ILUSTRAȚIE DE DAN BURR

Alma 36-38
JULY 20–26

În ce fel transformă pocăința tristețea în bucurie?

Alma a împărtășit fiului său, Helaman, experiența convertirii sale. Alma i-a spus cum „a fost torturat de un chin veșnic” aducându-și aminte „toate păcatele și nedreptățile [sale]” (Alma 36:12-13). Ce sentimente aveți când vă simțiți vinovați din cauza păcatului?

Născut pentru Dumnezeu

La trei zile după chinul din inima sa, Alma a avut un gând care i-a ușurat chinul pe care îl simțise (vedeți Alma 36:19). A depus mărturie că a fost „născut pentru Dumnezeu” (vedeți Alma 36:23). Ce gând l-a făcut să se nască din Dumnezeu? (Vedeți versetul 18.)

Bucurie după durere adâncă

Alma a simțit o mare durere din pricina păcatelor sale, dar, când și-a amintit de Isus Hristos și I-a cerut ajutorul, durerea sa a fost înlocuită de bucuria dulce și de nedescris a iertării (vedeți Alma 36:20).

Încredeți-vă în Dumnezeu

Amintindu-și de ispășirea lui Isus Hristos, Alma a învățat să aibă încredere în Dumnezeu și a știut că va fi înălțat în ultima zi (vedeți Alma 36:3). În ce fel v-a adus bucurie faptul de a vă aduce aminte de ispășirea Salvatorului și a vă bizui pe aceasta?

DISCUȚIE

Ce puteți face pentru a vă încrede mereu în Domnul și a vă aduce aminte de sacrificiul Său ispășitor?

Cum puteți aduce mai multe suflete la pocăință, astfel încât și ele să aibă parte de o bucurie mare și nepieritoare?

ILUSTRAȚII DE BEN SIMONSEN

Mă simt atras de persoane de același sex:

mă vor primi înapoi membrii Bisericii?

Bouke „Bob" S. Ecoma Verstege

Notă din partea autorului. Îmi împărtășesc povestea prin care îmi exprim recunoștința față de conducătorii și membrii Bisericii care m-au primit cu brațele deschise, m-au ajutat să fiu din nou activ și au slujit alături de mine în calitate de ucenici ai lui Hristos.

Pe data de 27 iulie 2013, după ce suferise de mult timp de Alzheimer, partenerul meu de 25 de ani a decedat. Jay Eldredge fusese un cardiolog renumit în întreaga lume. Ambii slujisem în misiune pentru Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în tinerețea noastră, dar, ulterior, ne-am distanțat de Biserică din cauza atracției față de persoane de același sex.

Deși nesurprinzătoare, moartea lui Jay a fost devastatoare. M-am simțit distrus, pierdut și singur.

În timp ce conduceam spre casă după ce făcusem toate aranjamentele pentru funeralii, am simțit influența Spiritului atât de puternic, încât a trebuit să mă opresc pe marginea șoselei. Știam că Dumnezeu îmi vorbea, chemându-mă înapoi la El, dar eu ezitam. „Nu vezi că sufăr?", am spus cu glas tare. „Nu am puterea să mă întorc la Biserică acum."

Dar, cu cât mă împotriveam mai mult, cu atât Spiritul mă îndemna și mă invita să mă întorc la Biserică.

Mă vor accepta?

Eram foarte îngrijorat cu privire la întoarcerea mea la Biserică. Nu fusesem la o adunare de împărtășanie de 25 de ani. Mă vor accepta? Îi voi accepta? Ce va spune episcopul? Mă simțeam neliniștit și tulburat, iar inima mea era încă plină de durere.

Dar mărturia mea despre Evanghelie nu se diminuase în toți acești ani. Jay și cu mine am iubit Biserica și principiile ei călăuzitoare – anume caritatea, mila și iertarea. Știam că Hristos este Salvatorul meu și că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este Biserica Sa. Am știut acest lucru de la convertirea și botezul meu de la vârsta de 14 ani. Nu aveam să neg acest lucru acum.

În cele din urmă, după ce mi-am făcut suficient curaj, am sunat la Episcopia Linwood din New Jersey, S.U.A., pentru a afla la ce oră începea adunarea de împărtășanie.

În timp ce ziua de duminică se apropia, dușmanul a pus multe obstacole în calea mea care m-ar fi putut împiedica foarte ușor să particip. Sunt atât de recunoscător că Duhul Sfânt a insistat.

Eram foarte neliniștit în timp ce am intrat în clădire, dar imnul de deschidere al adunării de împărtășanie m-a încredințat că mă aflam, din nou, acasă. Imnul, „Veniți voi sfinți” (*Imnuri*, nr. 23) a invitat Spiritul atât de puternic, încât mi-au dat lacrimile. Am știut imediat că Tatăl Ceresc mă cunoștea și cunoștea sentimentul de profundă tristețe pe care-l aveam.

Acel cântec a devenit un fel de imn special al întregii Biserici, dar devenise și imnul meu special.

„Veniți”, ne invită imnul. „Chiar de-i grea calea veți fi ajutați, îndrăzniți și sperați.”

Călătoria mea *era* grea. Dar am avut parte de har când am *îndrăznit* și sperat.

MEMBRI CU DREPTURI DEPLINE

„Persoanele care onorează legămintele și urmează standardele și învățăturile Evangheliei lui Hristos – deși poate se confruntă cu atracția față de persoane de același sex – nu au niciun motiv să nu poată participa sau să nu fie membri cu drepturi depline ai Bisericii și să dețină chemări, să vorbească și să intre în templu și să slujească acolo. Toate celelalte ocazii și binecuvântări ale calității de membru al Bisericii le vor fi oferite."

Vârstnicul D. Todd Christofferson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „LGBT People Who Live God's Laws Can Fully Participate in the Church" (prezentare video), ChurchofJesusChrist.org/topics/gay.

Episcopul Darren Bird și întreaga congregație au fost minunați și primitori. M-au acceptat ca pe fratele lor în Hristos.

Împăcat cu Dumnezeu, prin Hristos

Totuși, cuvintele „Veniți voi sfinți" au avut o însemnătate mai mare pentru mine, în timp ce am simțit că Tatăl Ceresc mă îndruma cum să procedez.

Drumul spre vest Domnul l-a arătat;
Să-l urmăm, ne-ncetat.
Acolo nu vom mai fi supărați
Și nici persecutați.

M-am mutat în vest și am cumpărat o casă în Fountain Hills, Arizona, S.U.A., unde l-am întâlnit pe episcopul Jerry Olson. Când am solicitat o întâlnire și i-am strâns mâna, Spiritul mi-a șoptit că acel bărbat avea să mă ajute să redevin activ în Biserică.

Pe măsură ce am început să mă întâlnesc cu episcopul și am pornit în această călătorie de împăcare cu Tatăl Ceresc, am avut parte de multe miracole spirituale. Am fost deschis față de episcop, lucru pentru care a fost recunoscător. A spus că acest lucru l-a ajutat să înțeleagă mai bine unde mă aflasem și unde mă aflam acum în relația mea cu Dumnezeu. De asemenea, el m-a informat dând dovadă de dragoste că aceasta era prima oară când putea sluji unei persoane care se simțea atrasă de persoane de același sex și m-a rugat să fiu răbdător cu el și să-l iert dacă, în tot acest proces, avea să spună sau să facă ceva care m-ar jigni.

I-am mulțumit pentru sinceritatea sa și am spus: „Și pentru mine este tot prima oară. O să învățăm împreună".

Astfel au început o călătorie și o prietenie minunate!

La scurt timp, stabilisem deja un plan pentru a redeveni membru activ. Am acceptat sfaturile pline de dragoste și considerație cu inima recunoscătoare și am început procesul.

Alinare în templu

Ulterior, după ce am urmat sfaturile și am lucrat din greu să mă apropii mai mult de Hristos, am primit restaurarea binecuvântărilor preoției și a binecuvântărilor din templu și am acceptat o chemare de a sluji în cadrul cvorumului vârstnicilor. În templul sfânt, în timp ce am comunicat cu Tatăl Ceresc, El mi-a arătat cât de mult Își iubește toți copiii. Am simțit alinare și o dorință profundă de a face voia Sa.

Câteva luni mai târziu, a fost chemat un nou episcop cu care, de asemenea, am dezvoltat o prietenie de durată. Episcopul Larry Radford a știut de situația mea și mi-a apreciat slujirea în cadrul cvorumului vârstnicilor, unde, a spus el, am slujit dând dovadă de dragoste și devotament nu doar față de cvorum, ci, mai important, față de

ILUSTRAȚIE DE JENNA PALACIOS

Dumnezeu. Cuvintele sale pline de bunătate și încurajarea pe care mi le-a oferit m-au făcut să simt că Domnul și sfinții din congregație erau mulțumiți de slujirea mea.

Acum slujesc cu credință ca funcționar al episcopiei.

Înțelegând cine sunt

Faptul de a mă simți atras de persoane de același sex și de a fi membru activ al Bisericii nu este mereu ușor. Dar, pe măsură ce-mi pun toată credința și încrederea în Dumnezeu, simt că El mă întărește. Criticii, cu siguranță, spun că nu sunt fidel identității mele sau că dezamăgesc comunitatea LGBT+.

Le înțeleg frustrarea și, evident, nu am toate răspunsurile. Pot vorbi doar din experiență proprie. Iar acea experiență m-a învățat următorul lucru: sunt un fiu al Tatălui Ceresc, un copil al lui Dumnezeu. Aceasta este singura și unica etichetă care contează pentru mine. Drept rezultat, încerc să nu permit etichetelor lumii să mă definească. Mă tem că acel lucru îmi va limita potențialul și progresul etern.

Satana este foarte înșelător. El știe că, folosind etichete, ne poate separa, ca Biserică și comunitate.

Având acea perspectivă, alegerile pe care le fac nu se bazează pe atracția mea față de persoane de același sex, ci pe cum să fiu un ucenic adevărat al lui Hristos în timp ce mă confrunt *cu* atracția față de persoane de același sex. După cum a spus Nefi:

„O, Doamne, m-am încrezut în Tine și mă voi încrede în Tine întotdeauna. Nu îmi voi pune încrederea în brațul omului…

Da, știu că Dumnezeu va da cu generozitate celui care cere. Da, Dumnezeul meu îmi va da, dacă nu voi cere greșit; de aceea, îmi voi ridica glasul către Tine; da, Te voi implora pe Tine, Dumnezeul meu, stânca dreptății mele. Iată, glasul meu se va ridica întotdeauna către Tine, stânca mea și Dumnezeul meu cel Veșnic” (2 Nefi 4:34-35).

Dragostea sfinților

De-a lungul întregului meu proces de întoarcere la Biserică, am simțit dragostea conducătorilor și a sfinților, inclusiv a membrilor LGBT+ activi sau mai puțin activi. Am găsit un loc în care mă pot dezvolta. Printre ei am găsit atributele lui Hristos, pe care le-am asociat mereu credinței mele: mila, compasiunea, înțelegerea și, mai presus de toate, dragostea.

În timp ce înaintam cu greutate pe cărare alături de Salvator, am simțit alinare și pace când m-am întors spre El, știind că nu eram singur pe acea cărare. Mai mulți episcopi au fost alături de mine. Membrii cvorumului meu. Surorile din episcopie. Un tânăr băiat din episcopia mea m-a întrebat dacă aș vrea să-l rânduiesc preot. Invitația sa m-a emoționat profund. M-a văzut ca pe un bărbat care deține preoția lui Dumnezeu și care poate exercita acea preoție în slujirea altora.

Acele prilejuri de a sluji și a preaslăvi alături de sfinți m-au întărit și – pe lângă multele binecuvântări pe care le-am primit de la Domnul – m-au ajutat să am parte de dragostea, înțelegerea și acceptarea de care am avut nevoie.

Salvatorul a spus: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14:18). Aceste cuvinte sunt adevărate. Am avut nevoie de alinare și El a venit la mine, mai mult decât mi-am putut imagina vreodată. ■

CORTUL EVANGHELIEI.

„Cortul Evangheliei este cu adevărat suficient de mare pentru toți care doresc să-L urmeze pe Domnul. Ori de câte ori cineva spune sau simte ceva contrar acestui lucru, mă gândesc la Bob Verstege și îmi doresc să-l întâlnească și să slujească alături de el. Fratele Verstege este exemplu viu a ce poate face ispășirea lui Isus Hristos când este pusă în practică. Ca episcop, sunt înălțat și edificat spiritual și încurajat de acest bărbat în fiecare zi.”

Episcopul Larry Radford, Episcopia Fountain Hills, Țărușul Nord, Scottsdale, Arizona

ILUSTRAȚIE A UNUI CORT, DE LA GETTY IMAGES

Tineri adulți

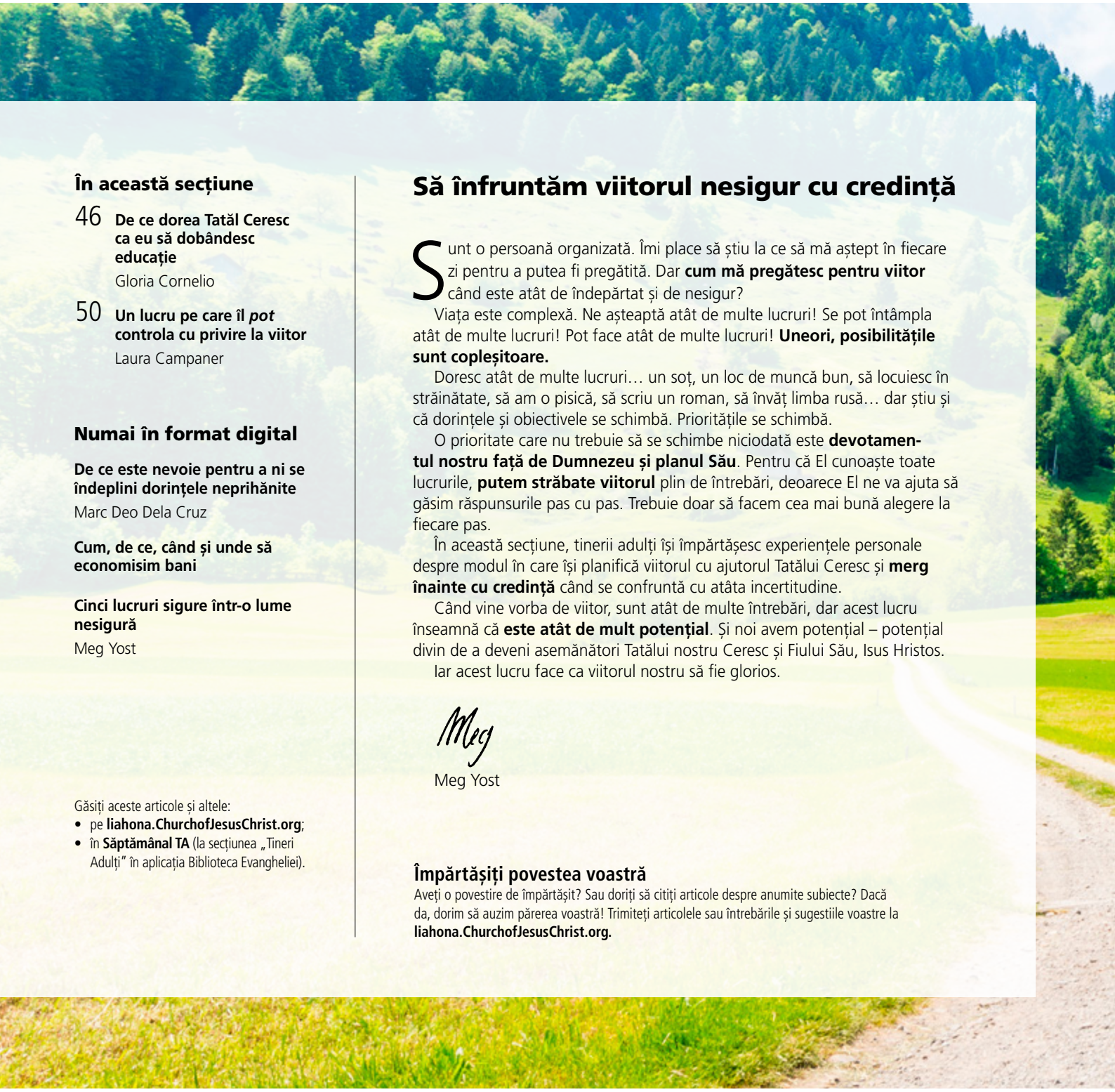

În această secțiune

46 **De ce dorea Tatăl Ceresc ca eu să dobândesc educație**
Gloria Cornelio

50 **Un lucru pe care îl *pot* controla cu privire la viitor**
Laura Campaner

Numai în format digital

De ce este nevoie pentru a ni se îndeplini dorințele neprihănite
Marc Deo Dela Cruz

Cum, de ce, când și unde să economisim bani

Cinci lucruri sigure într-o lume nesigură
Meg Yost

Găsiți aceste articole și altele:
- pe **liahona.ChurchofJesusChrist.org**;
- în **Săptămânal TA** (la secțiunea „Tineri Adulți" în aplicația Biblioteca Evangheliei).

Să înfruntăm viitorul nesigur cu credință

Sunt o persoană organizată. Îmi place să știu la ce să mă aștept în fiecare zi pentru a putea fi pregătită. Dar **cum mă pregătesc pentru viitor** când este atât de îndepărtat și de nesigur?

Viața este complexă. Ne așteaptă atât de multe lucruri! Se pot întâmpla atât de multe lucruri! Pot face atât de multe lucruri! **Uneori, posibilitățile sunt copleșitoare.**

Doresc atât de multe lucruri… un soț, un loc de muncă bun, să locuiesc în străinătate, să am o pisică, să scriu un roman, să învăț limba rusă… dar știu și că dorințele și obiectivele se schimbă. Prioritățile se schimbă.

O prioritate care nu trebuie să se schimbe niciodată este **devotamentul nostru față de Dumnezeu și planul Său**. Pentru că El cunoaște toate lucrurile, **putem străbate viitorul** plin de întrebări, deoarece El ne va ajuta să găsim răspunsurile pas cu pas. Trebuie doar să facem cea mai bună alegere la fiecare pas.

În această secțiune, tinerii adulți își împărtășesc experiențele personale despre modul în care își planifică viitorul cu ajutorul Tatălui Ceresc și **merg înainte cu credință** când se confruntă cu atâta incertitudine.

Când vine vorba de viitor, sunt atât de multe întrebări, dar acest lucru înseamnă că **este atât de mult potențial**. Și noi avem potențial – potențial divin de a deveni asemănători Tatălui nostru Ceresc și Fiului Său, Isus Hristos.

Iar acest lucru face ca viitorul nostru să fie glorios.

Meg

Meg Yost

Împărtășiți povestea voastră

Aveți o povestire de împărtășit? Sau doriți să citiți articole despre anumite subiecte? Dacă da, dorim să auzim părerea voastră! Trimiteți articolele sau întrebările și sugestiile voastre la **liahona.ChurchofJesusChrist.org.**

De ce dorea Tatăl Ceresc **ca eu să dobândesc educație**

Indiferent care sunt dorințele voastre neprihănite, Tatăl Ceresc va oferi o cale pentru ca voi să le îndepliniți.

Gloria Cornelio

De când eram mică, mi-am dorit întotdeauna să-L fac pe Tatăl meu Ceresc și pe familia mea din prezent și din viitor mândri de mine. Doream să dobândesc toată educația pe care o puteam dobândi și să-mi îmbunătățesc viața și pe mine însămi.

În țara mea, Peru, educația de calitate este foarte scumpă și, în anumite zone, este inaccesibilă. Familia mea nici nu avea toate resursele necesare pentru a susține educația mea. Însă părinții mei m-au învățat că, dacă lucrăm din greu, suntem sârguincioși și cerem ajutorul Tatălui Ceresc, aceste lucruri pot ajuta la îndeplinirea dorințelor noastre neprihănite. Și plănuiam să lucrez din greu.

În școala generală și la liceu, am învățat cu sârguință pentru a putea deveni mai bună în fiecare an. După liceu, am fost admisă la cea mai bună universitate din Peru și am primit o bursă bună. În timp ce eram acolo, am lucrat cu mai multe organizații, inclusiv ca stagiară în cadrul unei organizații mondiale, și am avut ocazia de a conduce multe tipuri de proiecte.

Pe parcursul stagiaturii, am simțit că ar fi o ocazie excelentă să-mi continui educația în limba engleză. Așa că m-am hotărât să mă transfer la Universitatea Brigham Young din Idaho. M-am simțit descurajată, dar am știut că Tatăl Ceresc mă va ajuta să-mi îndeplinesc acest obiectiv – trebuia doar să am încredere în El și să-mi fac partea.

PHOTOGRAPH BY GETTY IMAGES

Am fost prima studentă internațională care a primit o diplomă de licență prin programul BYU- Pathway Worldwide.

O schimbare de plan

Eram pregătită să merg la UBY-Idaho, dar în timp ce depuneam cererea, am simțit un puternic îndemn de a sluji în misiune înainte de a mă transfera acolo. Așadar, am urmat voia Tatălui Ceresc și am fost chemată să slujesc în misiune în Trujillo, Peru. Când m-am întors acasă, am plănuit să mă întorc la universitatea din Peru pentru că am simțit că pot să obțin, mai repede, o diplomă acolo. Cu toate acestea, am aflat că bursele mele de acolo au fost revocate pentru că îmi părăsisem studiile mai bine de un an pentru a sluji în misiune.

Eram devastată și mă simțeam pierdută. Nu știam ce să fac. Nu știam de ce am simțit îndemnul de a sluji în misiune dacă acest lucru a însemnat să-mi pierd ocazia de a obține o diplomă universitară.

Dar într-o zi, mi-am amintit că președintele de misiune ne-a vorbit despre BYU-Pathway Worldwide. El ne-a invitat să ne îmbunătățim limba engleză și să profităm de această ocazie când ne întorceam acasă – și eu am făcut acest lucru!

Călătoria mea cu BYU-Pathway Worldwide

Știam că nu este o coincidență că președintele meu de misiune mi-a vorbit despre BYU-Pathway. Când am început programul Pathway, mi s-a cerut să călătoresc aproape trei ore în fiecare săptămână pentru a mă întâlni cu grupul meu. Am sacrificat foarte multe, dar știam că dobândirea unei educații era importantă atât pentru mine, cât și pentru Domnul. Iar acele sacrificii au adus multe binecuvântări.

BYU-Pathway Worldwide era ocazia favorabilă pe care o căutam. Mi-a oferit acces la educație la un preț accesibil, mi-a oferit timp să am un loc de muncă și m-a ajutat să studiez în limba engleză. După toate acestea, am găsit și prieteni minunați care m-au îndemnat să fiu curajoasă și să continui să lucrez la îndeplinirea obiectivelor mele. Mă simt mai puternică din punct de vedere spiritual și am devenit o ucenică mai bună a lui Isus Hristos.

În cele din urmă, am fost prima studentă internațională care a primit o diplomă de licență prin programul BYU-Pathway Worldwide. Educația mi-a oferit multe ocazii minunate. Acum sunt specialist în bunăstare și bizuirea pe forțele proprii pentru Zona Nord-Vest, America de Sud a Bisericii și sunt, de asemenea, misionar voluntar pentru BYU-Pathway în Peru. Văd atât de mult

potențial în fiecare student și îi încurajez să înainteze, la fel cum am fost și eu încurajată de prietenii mei în timpul școlii. Pe parcursul acestei călătorii, mi-am dat seama că Tatăl Ceresc a fost alături de mine la fiecare pas.

Tatăl Ceresc dorește ca noi să reușim

Călătoria mea mi-a întărit mărturia despre educație. Și încă mai planific să continui să cresc și să învăț cât pot de mult în fiecare zi. Suntem pe pământ pentru a progresa, a fi puși la încercare, a crește, a da dovadă de supunere și a ne bizui pe Salvator pentru a deveni demni să ne întoarcem la Tatăl nostru Ceresc. Pentru Dumnezeu, „toate lucrurile… sunt spirituale" – inclusiv educația (vedeți Doctrină și legăminte 29:34). Toate experiențele de care avem parte și cunoștințele pe care le dobândim pe pământ ne vor ajuta să fim mai asemănători Salvatorului nostru și ne vor pregăti să luăm hotărâri mai bune, să slujim mai bine în lume și să fim instrumente mai bune în mâinile Sale.

Educația oferă o modalitate de a dobândi cunoaștere și, apoi, de a acționa, de a apăra adevărul și dreptatea și de a trăi viața pe care Tatăl nostru Ceresc dorește să o trăim – o viață plină de bucurie.

Știu că Tatăl nostru Ceresc ne binecuvântează acțiunile, mai ales când dorința inimii noastre este de a progresa și de a sluji Lui și copiilor Săi. Știu că atunci când Domnul oferă copiilor Săi îndrumare, El „[va pregăti] o cale pentru ei, ca ei să îndeplinească lucrurile pe care El le-a poruncit" (1 Nefi 3:7). Tatăl Ceresc dorește ca noi să reușim!

Fiecare dintre noi trebuie să profite de fiecare ocazie de a dobândi educație și de a progresa, ocazie pe care Domnul o pune în calea noastră, fie prin BYU-Pathway, fie prin orice altă ocazie educațională. El ne iubește și ne va îndruma întotdeauna. El dorește ca noi să învățăm tot ce putem aici pe pământ. Și știu că putem avea parte de mari miracole în timp ce lucrăm cu bucurie și sârguință și avem încredere în îndrumarea Lui. Știu că eu am avut parte de miracole. ■

Gloria Cornelio *este din Lima, Peru. Este pasionată de a face imposibilul posibil, de a-i sluji pe ceilalți și de a le îmbunătăți viețile, de a preda și de a învăța mereu cât mai multe lucruri, mai ales despre alte culturi.*

Pentru a afla mai multe despre BYU-Pathway Worldwide, accesați byupathway.org.

EDUCAȚIE PENTRU UN VIITOR MAI BUN

Tineri adulți împărtășesc modul în care dobândirea unei educații a fost foarte importantă pentru a se simți mai plini de speranță cu privire la viitor.

„M-am născut și am crescut în Honduras – o țară plină de ocazii, dar plină de încercări în ceea ce privește stilul de viață. Am crescut ascultând povestiri despre cum strămoșii mei căutau mereu ocazii de a ajuta generația următoare să fie mai bună.

Datorită sacrificiilor părinților mei, fratele meu și cu mine am dobândit cea mai bună educație posibilă. Am ajuns să înțeleg că educația nu se limitează doar la o diplomă universitară. Educația este legată de ceruri.

Dacă ne pregătim, nu ne va fi teamă. Educația este o poruncă din partea Tatălui Ceresc și El ne-a promis că, în măsura în care vom păstra poruncile Sale, vom prospera în țară (vedeți 2 Nefi 1:20). Educația m-a ajutat să creez, să cresc și să mă pregătesc să fiu cea mai puternică verigă a generației mele și îmi permite să îi ajut pe ceilalți să facă la fel."

– Sara M. Barlow, Tegucigalpa, Honduras

„Educația m-a ajutat să recunosc și să-mi înțeleg mai bine rolul și locul în familia umană, iar aceasta îmi aduce multă bucurie."

– Keriata Kurene, Canterbury, Noua Zeelandă

„Educația mă face să simt că, în viitor, având locul meu de muncă, pot fi o lumină în această lume și pot să predic Evanghelia."

– Claudio Acuna Thomas, Antofagasta, Chile

Un lucru pe care îl *pot* controla cu privire la viitor

Laura Campaner

Acel glas liniștit din mintea mea devenea greu de ignorat. Iată-mă la 28 de ani, încă necăsătorită și neștiind sigur ceea ce voiam să fac din punct de vedere profesional, deși am avut o carieră bună în calitate de moașă. Simțeam că niciun aspect al vieții mele nu mergea bine. Mă îndoiam de alegerile din viața mea și nu știam pe ce cale să o iau. Mă simțeam pierdută.

Într-o zi, când mă simțeam foarte deprimată, un prieten cu care nu am mai vorbit de ceva timp m-a sunat. Când m-a întrebat ce fac, i-am explicat toate acele sentimente cu care mă confruntam. El m-a ascultat și a spus: „Bine, dar cum te simți din punct de vedere spiritual?”.

„Totul este perfect”, am răspuns automat. „Nu m-am simțit niciodată în viața mea mai aproape de Dumnezeu ca acum.”

El mi-a răspuns: „Atunci nu trebuie să îți faci griji pentru nimic altceva”.

Încredere în planul perfect al lui Dumnezeu

De la acea conversație, mi-am dat seama de două lucruri. În primul rând, mi-am dat seama că sunt atât de recunoscătoare că am o mărturie puternică despre Evanghelia restaurată și că pot trăi potrivit poruncilor și pot să mă simt conectată cu cerul.

A ne bizui pe forțele proprii din punct vedere spiritual este atât de important pentru mine și încă învăț cum să primesc revelație din cer în viața mea. Rugăciunea și studiul din scripturi în fiecare dimineață sunt două lucruri simple care simt că îmi influențează cel mai mult capacitatea de a primi revelație personală. Mă simt mult mai conectată cu cerul atunci când mă străduiesc să fiu bună, să trăiesc o viață sănătoasă pentru a putea avea mereu însoțirea Spiritului, să respect poruncile și să mă pocăiesc sincer.

În al doilea rând, mi-am dat seama că răspunsul la întrebarea prietenului meu nu a fost în totalitate corect – credeam că totul

ILUSTRAȚIE DE LA GETTY IMAGES

este perfect din punct de vedere spiritual, dar trebuia să am mai multă credință, să nu îmi mai fac atâtea griji și să am încredere că Dumnezeu va avea grijă de lucrurile pe care nu le pot controla.

Chiar și atunci când unele aspecte ale vieții mele nu merg atât de bine cum mi-aș dori, știu că lucrul cel mai important este să acționez cu credință și să-I arăt lui Dumnezeu că mi-am folosit libertatea de a alege pentru a lua hotărâri bune. Am învățat că, atunci când viața nu merge așa cum mă aștept, este așa ca eu să pot învăța și crește în moduri în care nu aș putea altfel.

Nu mi-am imaginat niciodată că, la 29 de ani, voi avea îndoieli cu privire la cariera mea și la următoarea etapă a vieții mele. Totuși, chiar și cu toate aceste necunoscute, am încredere totală că Dumnezeu are un plan perfect pentru mine. El știe exact ce se întâmplă și de ce am nevoie, iar El va avea mereu grijă de mine (vedeți Matei 6:28-34). Exact cum ne-a învățat vârstnicul L. Todd Budge, din Cei Șaptezeci: „Deși este greu de înțeles, mai ales când, în viața noastră, vântul este puternic și mările sunt agitate, putem să găsim alinare știind că Dumnezeu, în infinita Sa bunătate, ne duce mereu înspre casă" („Încrederea dârză și consecventă", *Liahona*, nov. 2019, p. 48).

Aveți mai multă încredere; îngrijorați-vă mai puțin

În unele zile, viața este dificilă, dar când mă gândesc cu adevărat la aceasta, știu că nu trebuie să-mi fac griji. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că trebuie să am mai multă încredere în Dumnezeu și să mă îngrijorez mai puțin cu privire la lucrurile pe care nu le pot controla. Singurul lucru pe care îl *pot* controla cu privire la viitor este să am încredere în Dumnezeu și să lucrez la a mă apropia mai mult de El în fiecare zi.

Când mă simt pierdută, există întotdeauna suficientă lumină pentru a face un pas în necunoscut și a merge mai departe. Și atât timp cât îmi exercit credința și îmi țin legămintele, atât timp cât îmi amintesc de adevărata mea identitate de fiică a unor Părinți Cerești și încerc din nou și din nou, lucrurile se vor întâmpla când și cum trebuie, și aceasta este, cu adevărat, tot ceea ce contează. ■

Laura Campaner *a crescut în sudul Franței, într-o familie spaniolă. Lucrează ca moașă și caută mereu noi aventuri. Este o persoană sociabilă și este fascinată de diferite culturi.*

„Când, în viața noastră, vântul este puternic… putem să găsim alinare știind că Dumnezeu, în infinita Sa bunătate, ne duce mereu înspre casă."

– vârstnicul L. Todd Budge, din Cei Șaptezeci

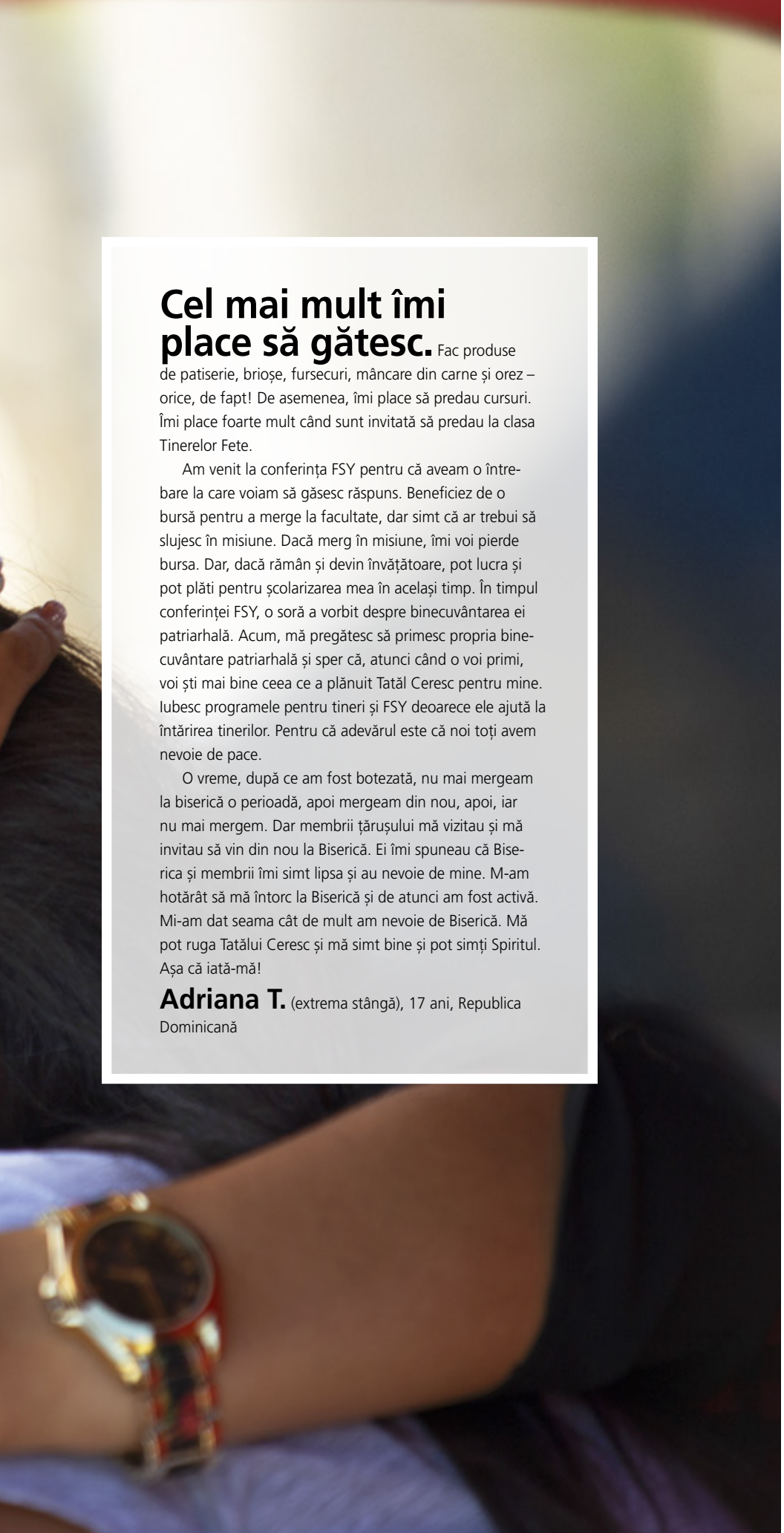

Cel mai mult îmi place să gătesc.

Fac produse de patiserie, brioșe, fursecuri, mâncare din carne și orez – orice, de fapt! De asemenea, îmi place să predau cursuri. Îmi place foarte mult când sunt invitată să predau la clasa Tinerelor Fete.

Am venit la conferința FSY pentru că aveam o întrebare la care voiam să găsesc răspuns. Beneficiez de o bursă pentru a merge la facultate, dar simt că ar trebui să slujesc în misiune. Dacă merg în misiune, îmi voi pierde bursa. Dar, dacă rămân și devin învățătoare, pot lucra și pot plăti pentru școlarizarea mea în același timp. În timpul conferinței FSY, o soră a vorbit despre binecuvântarea ei patriarhală. Acum, mă pregătesc să primesc propria binecuvântare patriarhală și sper că, atunci când o voi primi, voi ști mai bine ceea ce a plănuit Tatăl Ceresc pentru mine. Iubesc programele pentru tineri și FSY deoarece ele ajută la întărirea tinerilor. Pentru că adevărul este că noi toți avem nevoie de pace.

O vreme, după ce am fost botezată, nu mai mergeam la biserică o perioadă, apoi mergeam din nou, apoi, iar nu mai mergem. Dar membrii țărușului mă vizitau și mă invitau să vin din nou la Biserică. Ei îmi spuneau că Biserica și membrii îmi simt lipsa și au nevoie de mine. M-am hotărât să mă întorc la Biserică și de atunci am fost activă. Mi-am dat seama cât de mult am nevoie de Biserică. Mă pot ruga Tatălui Ceresc și mă simt bine și pot simți Spiritul. Așa că iată-mă!

Adriana T. (extrema stângă), 17 ani, Republica Dominicană

FOTOGRAFIE DE RAUL SANDOVAL

TINERI

ÎN ACEASTĂ SECȚIUNE

54 **Vechea mea familie nou-nouță**
Leonardo Conceicao

56 **Să alegem calea dreaptă și îngustă în locul celei largi**
vârstnicul Takashi Wada

60 **Lecție practică pentru seara în cămin: Cum să vă folosiți timpul într-un mod eficient**
Natasha Andersen

62 **Spațiul nostru**

64 **Ultimul cuvânt: Mărturia și convertirea**
Vârstnicul David A. Bednar

65 **Oameni din Cartea lui Mormon: Amulec și Alma**

Vechea mea familie **nou-nouță**

Dacă îi permiți, nu este nimic pe care Evanghelia să nu-l poată schimba.

Leonardo Conceicao

Misionarii au arătat o ilustrație. „Ce vezi?”, au întrebat ei.

„O familie fericită”, am răspuns eu.

„Sunt toate familiile fericite?”

Am dat din cap în semn că nu. „Ați văzut familia *mea*”, am explicat eu.

Aveam 16 ani și trăiesem toată viața mea în Brazilia. Misionarii îmi predaseră lecțiile de mai multe săptămâni, dar nimeni altcineva din familia mea nu voia să asculte. În tot acel timp, misionarii îmi văzuseră adesea familia certându-se. Familia mea și cea din ilustrație nu aveau nimic în comun.

Unul dintre vârstnici a spus: „Poate că familia ta de acum nu este așa. Dar îți poți clădi diferit viitoarea ta familie”.

Când vizita lor s-a încheiat, m-au rugat din nou să mă rog cu privire la lucrurile pe care le studiasem. Ca de obicei, nu am promis întocmai că voi face acel lucru. Îmi plăcea când mă vizitau misionarii, iar Evanghelia avea sens pentru mine. Dar îmi era teamă de răspunsul pe care l-aș fi putut primi. Dacă Evanghelia era adevărată, trebuia să fac o mulțime de schimbări.

O nouă alegere

După ce au plecat vârstnicii, nu mă puteam opri să mă gândesc la familii fericite. A noastră nu era nici pe-aproape. Tatăl meu nu era în viața mea. Relația cu mama mea nu era grozavă. Bunica era singura care avea grijă de noi, dar niciunul dintre noi nu se comporta ca o familie, în felul în care mă învățau misionarii. Niciunul dintre noi nu-și exprima dragostea față de alții sau nu petreceam prea mult timp împreună.

Toată viața mi-am promis că, într-o bună zi, voi fi un tată bun. Voi fi părintele pe care nu l-am avut niciodată. Totuși, când misionarii mi-au predat, am început să îmi dau seama că făceam aceleași lucruri pe care le făcuseră părinții mei la vârsta mea. Veneam noaptea târziu acasă, făceam ce voiam și aveam o viață dezordonată. Fără intenție, repetam aceeași poveste.

Sosise momentul să-L întreb pe Dumnezeu.

Când, în cele din urmă, m-am rugat, am primit răspunsul pe care-l așteptasem de mult timp. Biserica este adevărată! Acum, era momentul să fac o alegere.

ILUSTRAȚIE DE LOBO

Evanghelia ne arată cum să avem familii mai bune, indiferent de situațiile în care se află acestea acum.

Un nou eu

Bunica mea trebuia să-și dea consimțământul ca eu să pot fi botezat. Nu a fost de acord, dar am insistat.

„Bunico, pe care Leonardo îl preferi?", am întrebat. „Pe cel care bea și fuma și venea târziu acasă? Sau pe cel care sunt acum? Aceste schimbări s-au produs datorită Evangheliei."

În cele din urmă, bunica a consimțit, iar eu am fost botezat și confirmat. Din acel moment, ceva interesant a început să se petreacă în familia mea – lucru de care nu mi-am dat seama decât după câțiva ani.

O nouă familie

Chiar înainte să merg în misiune în sudul Braziliei, bunica a participat la o conferință de țăruș alături de mine. După aceea, am desfășurat o mică adunare de mărturii cu familia și prietenii mei. Spre surprinderea mea, bunica a dorit să spună ceva.

„De când Leonardo s-a alăturat Bisericii voastre, familia mea a început să devină cu *adevărat* o familie", a spus ea. Apoi, a început să spună moduri în care membrii familiei noastre deveniseră mai apropiați. Petreceam mai mult timp împreună. Începuserăm să ne spunem unii altora „Te iubesc", deși, până atunci, nu o mai făcusem. Certurile și scandalurile încetaseră. Dezvoltaserăm adevărate relații de prietenie. Aveam mai mult de mâncare și fuseserăm binecuvântați din abundență în alte aspecte.

Și eu observasem aceste schimbări, dar nu îmi dădusem seama că acestea aveau legătură cu momentul în care fusesem botezat.

„Poate că nu sunt membră a Bisericii voastre", a spus ea, „dar sunt o prietenă a Bisericii voastre. Și știu că familia noastră a fost binecuvântată datorită alegerii lui Leonardo".

O nouă înțelegere

Nu-mi venea să cred! Și, totuși, în timp ce bunica vorbea despre cum membrii familiei noastre se apropiaseră unii de alții, dintr-o dată, mi-am amintit de ilustrația pe care misionarii mi-o arătaseră cu ani înainte. Pe atunci, credeam că singurul mod prin care puteam avea o familie fericită era să îmi întemeiez propria familie.

Dar m-am înșelat. Familia mea actuală era fericită! Ajunseserăm să ne iubim unii pe alții.

Poate că niciunul dintre membrii familiei mele nu se va alătura Bisericii în această viață. Dar, chiar dacă nu o vor face, știu că Dumnezeu deja ne-a binecuvântat în atât de multe feluri. Evanghelia lui Isus Hristos ne arată cum să avem familii mai bune, indiferent de situațiile în care se află acestea acum. ■

Autorul trăiește, acum, în Utah, S.U.A.

Să alegem

calea dreaptă și îngustă în locul **celei largi**

Mă aflam la o răscruce de drumuri și exista un singur mod să aflu pe care drum să o iau.

Vârstnicul Takashi Wada
din Cei Șaptezeci

Am crescut în Nagano, Japonia, alături de părinții mei. Religia a fost o parte principală a tot ceea ce făcea familia mea. Tatăl meu îngenunchea înaintea altarului budist în fiecare dimineață și seară. Nu m-am gândit la budism ca la o religie – era modul nostru de viață. Mi-ar fi fost mai ușor să rămân budist pentru tot restul vieții mele, dar Dumnezeu mi-a dovedit de multe ori că nu calea cea mai ușoară sau mai populară este mereu cea mai bună.

Carte obișnuită sau carte sfântă?

În adolescența mea, am avut dificultăți cu privire la identitatea mea. Mă întrebam de ce mă aflam pe acest pământ și cine trebuia să devin. Când aveam 13 ani, directorul școlii noastre a dat fiecărui elev câte un exemplar bilingv al Noului Testament, în limba engleză și japoneză. „Nu este în scop religios", a spus el. „Este o traducere foarte bună, așadar, folosiți-l să studiați limba engleză". Când l-am deschis, am văzut că făcea trimiteri la versete de citit când te simți singur, ai nevoie de răspunsuri la întrebări sau treci prin momente dificile. Mă regăseam în toate acele situații!

Am citit despre Isus Hristos. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă" (Matei 11:28). „[Ia-ți] crucea și [urmează-Mă]" (Matei 16:24). Cuvintele m-au impresionat, deși nu le înțelegeam. M-am întrebat cine este Isus Hristos și ce înseamnă că El este Salvatorul nostru. Mă întrebam dacă eram singura persoană care simțea o astfel de legătură cu o carte care trebuia să fie o carte obișnuită.

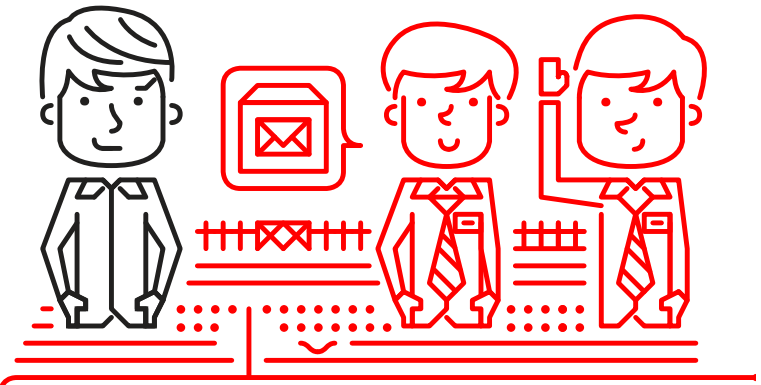

Să fug sau să stau și să ascult?

Câțiva ani mai târziu, am cunoscut câțiva misionari pentru prima oară. Părinții mei mă avertizaseră despre tinerii creștini care umblau prin zonă pentru a propovădui. În timp ce mergeam acasă, un misionar american înalt, cu un zâmbet larg pe chip, m-a oprit. Nu știam ce să fac. Îmi era teamă că va vorbi despre Biserica sa. Dacă ar fi vorbit, aș fi fugit în direcția opusă! Tot ce m-a întrebat era cum să găsească oficiul poștal. I-am spus și, apoi, m-am dus acasă.

În timp ce mă depărtam, am simțit ceva. *Dacă mă voi întâlni din nou cu misionarii*, mi-am zis, *voi vorbi cu ei*.

La scurt timp după aceea, m-am întâlnit cu o nouă echipă de misionari. Am fost surprins că Dumnezeu ar asculta și ar răspunde la rugăciunile unui băiat ca mine, până când am citit despre Joseph Smith. Citisem în Noul Testament să mă rog mereu, dar să i Se arate Dumnezeu unui om? Părea atât neobișnuit, cât și firesc. În loc să fug, am stabilit o întâlnire pentru a mi se preda o lecție misionară.

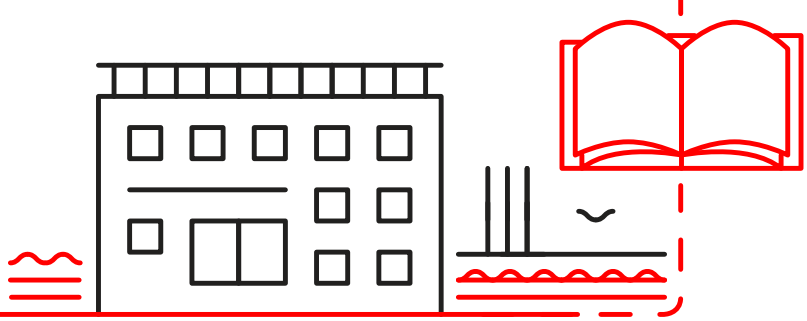

ILUSTRAȚII DE CHRIS EDE

Să vin cu scuze sau să descopăr adevărul?

La o lună după ce m-am întâlnit cu misionarii, m-au invitat să fiu botezat. Nu voiam să-i refuz, dar nu voiam să renunț la tradiția părinților mei și a tuturor celor din jurul meu. Mă aflam la o răscruce de drumuri și exista un singur mod să aflu pe care drum să o iau – trebuia să mă rog, asemenea lui Joseph Smith. L-am întrebat pe Tatăl Ceresc, în numele lui Isus Hristos, dacă lucrurile pe care mi le predicaseră misionarii erau adevărate.

Acela a fost momentul meu de cotitură. Din acel moment, am știut că Evanghelia restaurată este adevărată. Nimeni nu-mi putea lua acea cunoaștere. Știam ce cale să urmez și nimic nu putea schimba acest lucru.

Aveam multe întrebări când eram mai tânăr. Am învățat că sunt un copil al lui Dumnezeu, că El mă iubește, că are un plan pentru mine și că dorește să-mi răspundă la rugăciuni. Acea cunoaștere mi-a schimbat întreaga perspectivă despre viață. Am învățat că cine sunt și ce fac contează.

Să fiu ca ceilalți sau să fiu diferit?

Înainte să învăț că sunt un copil al lui Dumnezeu, am dorit să fiu ca ceilalți. Îmi era teamă să fiu diferit. Dar, după ce am învățat că sunt un copil al lui Dumnezeu, mi-am dat seama că pot fi diferit.

Rugându-mă și dându-mi seama că sunt un fiu al lui Dumnezeu, am dobândit curajul să le explic părinților mei sentimentele mele, dar nu au înțeles pe deplin. Au crezut că mă răzvrăteam și eram prea imatur să iau hotărârea de a fi botezat. Le era jenă că fiul lor practica această religie ciudată, în loc de tradițiile lor. Știam cine eram și ce voiam, dar voiam și să-mi onorez părinții și speram ca și ei să-mi onoreze religia.

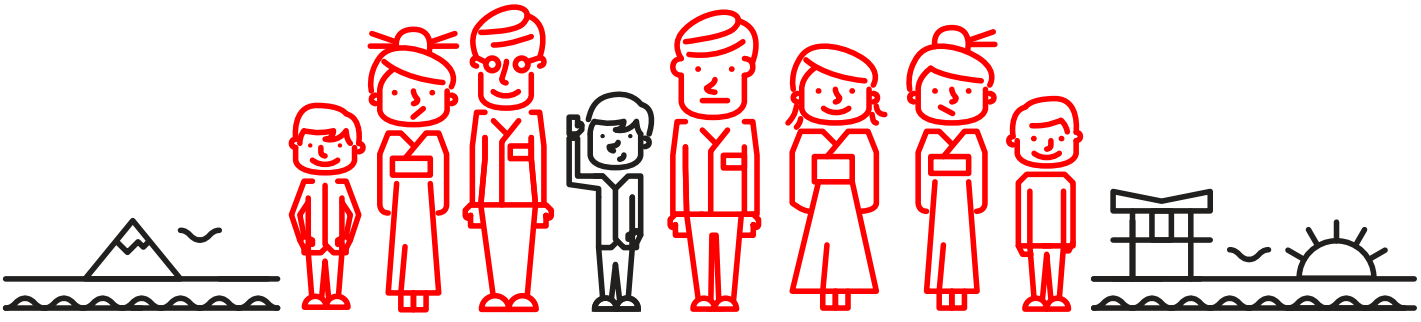

Să-mi cinstesc părinții sau să le ignor îngrijorările?

Le-am explicat situația mea surorilor misionare. Ele au avut o idee – puteau veni să discute cu părinții mei pentru a-i ajuta să-și schimbe părerea cu privire la această religie. Le-am spus că-mi era teamă că părinții mei aveau să refuze să discute cu ele. Apoi, una dintre surori a sugerat să postim împreună.

Când nu am luat micul dejun, mama mea și-a făcut griji. „De ce nu mănânci?", a întrebat ea. Am explicat că țineam post, iar acel lucru a îngrijorat-o și mai mult.

„Mai întâi vrei să te alături acestei religii obscure, iar acum nu mai mănânci. Mă îngrijorezi. Nu-mi vine să cred! O să-i sun pe acei misionari."

Chiar a sunat surorile misionare și, cumva, au fost invitate la noi acasă la cină!

Am petrecut un timp minunat împreună. Misionarii i-au învățat pe părinții mei imnul „Copil al Domnului" (*Imnuri*, nr. 191) și l-am cântat împreună. Tatălui meu i-a plăcut. După ce am luat cina cu surorile misionare, niciunul dintre părinții mei nu și-a mai făcut griji cu privire la faptul că eu mă duceam la biserică. Iar eu am simțit că îi puteam cinsti trăind potrivit Evangheliei deoarece cuprindea tot ceea ce mă învățaseră ei. M-am gândit că, dacă i-aș iubi suficient de mult și m-aș purta cu blândețe față de ei, în cele din urmă aveau să înțeleagă. Mama mea s-a botezat la 35 de ani după botezul meu și și-a primit rânduielile din templu acum câțiva ani!

Faptul de a ști că sunt un copil al lui Dumnezeu mi-a influențat viața în multe dintre hotărârile mele. Știu, de asemenea, că dacă urmăm Spiritul și facem ceea ce ne cere Tatăl Ceresc să facem, chiar și când este greu, El ne va binecuvânta. Aceasta este mereu cea mai bună alegere. ■

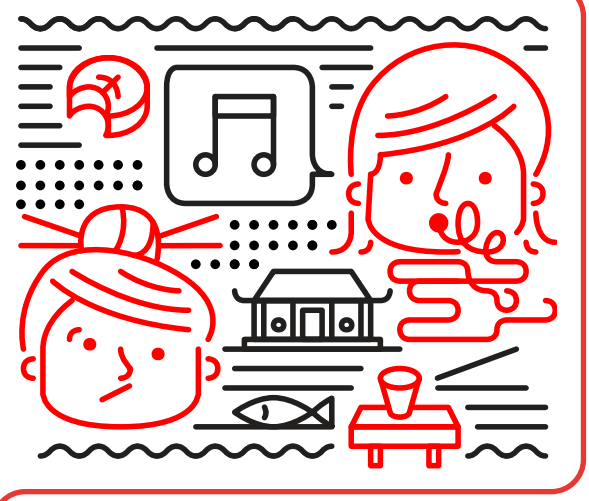

CUM SĂ VĂ FOLOSIȚI TIMPUL ÎNTR-UN MOD EFICIENT

Când îl puneți pe Domnul pe primul loc, este loc pentru restul.

Natasha Andersen
Revistele Bisericii

MATERIALE

- ☐ Un borcan transparent
- ☐ Nisip, pietriș, orez sau pietricele
- ☐ Pietre mai mari (aproximativ de dimensiunea mingilor de golf, sau aproximativ 5 cm în diametru)

PREGĂTIRE. Măsurați în prealabil ingredientele, punând mai întâi pietrele mai mari în borcan. Adăugați suficient nisip (sau pietriș, orez sau pietricele) pentru a umple borcanul până la vârf. Poate va trebui să agitați borcanul pe măsură ce adăugați nisipul, astfel încât să umple cât mai bine spațiul gol. Acum răsturnați pietrele și nisipul în recipiente separate înainte de a preda această lecție.

Câte activități diferite vă atrag atenția în fiecare zi? Cu toții avem aceleași 24 de ore de petrecut, dar modul în care alegem să folosim acel timp contează foarte mult!

Președintele Dallin H. Oaks, primul consilier în Prima Președinție, a spus: „Numărul lucrurilor bune pe care le putem face depășește cu mult timpul pe care-l avem la dispoziție pentru a le realiza. Unele lucruri sunt mai mult decât bune și acestea sunt cele cărora trebuie să le acordăm o atenție sporită în viața noastră… Trebuie să renunțăm la a face unele lucruri bune pentru a putea alege altele mai bune sau pe cele mai bune”[1].

În această activitate, veți demonstra ce se întâmplă atunci când facem ca munca Domnului să fie prima noastră prioritate.

1. UMPLEREA TIMPULUI

Există multe activități bune pentru care putem folosi timpul nostru. Rugați membrii familiei să împărtășească unul dintre lucrurile cu care își petrec timpul în fiecare zi.

Explicați faptul că borcanul simbolizează timpul. Pietrele și nisipul reprezintă diferitele lucruri pe care le putem face cu timpul nostru: pietrele mai mari reprezintă lucruri cărora Domnul ne-a rugat să le acordăm prioritate, cum ar fi studiul scripturilor, slujirea, munca din templu și de întocmire a istoriei familiei și participarea la biserică, în timp ce nisipul simbolizează alte activități bune, cum ar fi să îți faci temele și să petreci timp cu prietenii.

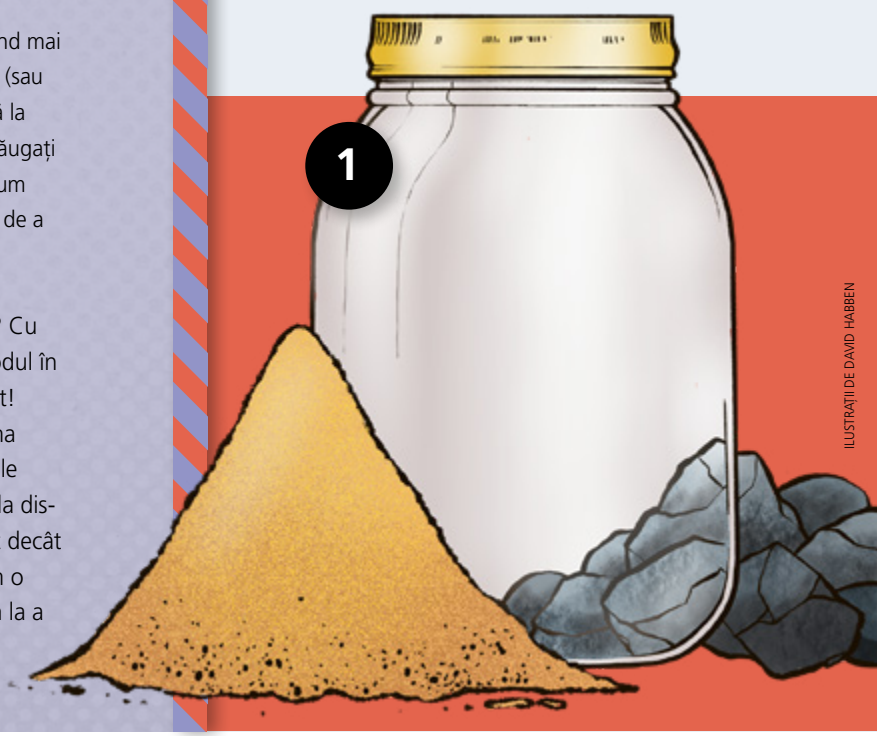

ILUSTRAȚII DE DAVID HABBEN

2. STABILIREA ORDINII PRIORITĂȚILOR

Turnați mai întâi nisipul în borcan, apoi adăugați pietrele mai mari deasupra. Când adăugați mai întâi nisipul, nu există suficient spațiu pentru toate pietrele mai mari – la fel cum, atunci când acordăm mai multă importanță altor activități decât lucrurilor pe care Tatăl Ceresc ne-a poruncit să le facem, putem rămâne fără timp pentru lucrurile care sunt cu adevărat importante.

3. ÎNȚELEGEREA IMPORTANȚEI FIECĂREI ACTIVITĂȚI

Isus Hristos a poruncit: „De aceea, nu căutați lucrurile acestei lumi, ci căutați mai întâi să zidiți împărăția lui Dumnezeu și să întemeiați dreptatea Lui" [Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 6:38 (în Ghid pentru scripturi)]. Discutați despre cum vă puteți împărți timpul căutând să puneți pe *primul* loc împărăția lui Dumnezeu.

Goliți borcanul și începeți din nou cu aceleași obiecte. Frații mai mici pot da o mână de ajutor. Rugați-i să pună în borcan mai întâi pietrele mai mari. Pe măsură ce adăugați nisipul după aceea, urmăriți cum se umple spațiul gol din jurul pietrelor mai mari până când tot nisipul se așază în interior.

Întrebați membrii familiei dumneavoastră ce cred că înseamnă această promisiune a președintelui Russell M. Nelson: „Vă promit că, pe măsură ce Îi dați Domnului în mod consecvent o parte generoasă din timpul vostru, El va face ca timpul rămas să fie mai productiv"[2].

SĂ ÎL PUNEM PE DOMNUL PE PRIMUL LOC

Când, în *primul* rând, căutăm să îndeplinim voia lui Dumnezeu, El ne ajută să avem suficient timp pentru alte lucruri necesare și înălțătoare. Așadar, dacă vă străduiți să găsiți suficient timp pentru a vă termina temele, a vă dezvolta talentele sau a obține somnul de care aveți nevoie, întrebați-L pe Domnul ce puteți face pentru a vă împărți timpul în acord cu planul Său. Stabiliți obiective împreună ca familie pentru a pune munca Domnului – și relația voastră cu El – pe primul loc în fiecare zi. ■

NOTE

1. Dallin H. Oaks, „Bun, mai bun, cel mai bun", *Liahona*, nov. 2007, p. 104, 107.
2. Russell M. Nelson, „Să fim oameni ai mileniului adevărați", *Liahona*, oct. 2016, p. 51.

UN ÎNDEMN PERSISTENT

ÎNTR-O ZI, ÎN timp ce făceam muncă misionară pe străzile prăfuite din Kenya, colega mea și cu mine am vorbit cu o doamnă. Ea a acceptat broșura pe care i-am dat-o, dar ne-a spus să nu ne mai întoarcem.

Câteva zile mai târziu noi ne aflam pe aceeași stradă și am simțit îndemnul de a o vizita din nou. M-am întrebat: „De ce o vizităm din nou dacă ea ne-a spus să nu ne mai întoarcem?". Dar noi am ascultat îndemnul.

Ea a fost surprinsă când am ajuns acolo, dar a spus că se bucură că ne vede. Am început să îi predăm o lecție, care curând s-a transformat într-o ceartă. Eu și colega mea am încheiat lecția cu o rugăciune și am plecat, hotărându-ne imediat să nu ne mai întoarcem. Dar, a doua zi, am simțit, *din nou*, un îndemn puternic să ne întoarcem. Nu voiam să mă întorc, dar colega mea a spus că trebuie să ascultăm Spiritul. Așa că mi-am lăsat mândria deoparte și ne-am întors. Când am ajuns acolo, am fost șocată. Doamna părea a fi o altă persoană. Înfățișarea ei se schimbase și era dornică să asculte ce aveam de spus. La următoarea vizită, ne-a întrebat când poate fi botezată.

Patru săptămâni mai târziu, a fost botezată ca membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. După confirmarea ei, ne-a îmbrățișat și ne-a spus că era atât de recunoscătoare că ne-am întors. Am învățat că trebuie să ascultăm și să acționăm întotdeauna potrivit îndemnurilor pe care le primim. Tatăl Ceresc îi pregătește pe copiii Săi să primească Evanghelia și El ne îndeamnă pe noi, toți, să-i găsim prin Duhul Sfânt. ■

Leaha M., KwaZulu-Natal, Africa de Sud

CUM POT SĂ URMEZ MAI BINE ÎNDEMNURILE SPIRITUALE?

1. **Roagă-te pentru îndrumare.** Domnul te va îndruma prin Duhul Sfânt (vedeți Alma 37:37).
2. **Fii umil.** Blândețea invită Spiritul (vedeți Moroni 8:26).
3. **Nu ezita.** Omul firesc te ispitește să amâni sau să ignori îndemnurile (vedeți Mosia 3:19). Nu te gândi de două ori atunci când îți vine în minte un gând bun!
4. **Acționează imediat.** Ia-ți angajamentul să răspunzi întotdeauna *imediat* îndemnurilor primite de la Spirit (vedeți Thomas S. Monson, „The Spirit Giveth Life", *Ensign*, mai 1985, p. 68-70).

ILUSTRAȚII DE TOBY NEWSOME

MOTIVUL PENTRU CARE AVEM REGULI

AM FOST ÎNCÂNTAT să merg la conferința tinerilor, dar, apoi, am aflat că există o mulțime de reguli – de exemplu, fără telefoane mobile și fără permisiunea de a ieși singur afară. Părea că adulții sunt în mod constant cu ochii pe noi. Dar m-am distrat de minune, mi-am făcut mulți prieteni, am lucrat la un proiect de slujire și am învățat despre Evanghelie.

În cadrul unei adunări de mărturii din ultima zi a conferinței tinerilor, unul dintre conducători a vorbit despre cât de mult ne iubește pe noi, tinerii din țăruș.

„Dacă ne iubiți, de ce aveți atât de multe restricții aici?”, am gândit. În același moment, de parcă ar fi putut citit ce era în mintea mea, a răspuns întrebării mele.

Conducătorii stabilesc reguli, a spus el, nu pentru a ne enerva, ci pentru siguranța noastră. În momentul în care a spus acest lucru, am simțit Spiritul. Am înțeles că Tatăl Ceresc ne dă porunci din același motiv. Ele nu sunt pentru a ne enerva; ele sunt pentru a ne ajuta să ne întoarcem în siguranță la El (vedeți Doctrină și legăminte 82:2-9).

Duhul Sfânt m-a inspirat și m-a ajutat să știu că acest lucru este adevărat. ■

Serge P., Île-de-France, Franța

CÂND MĂ POT ALĂTURA BISERICII?

CÂND AVEAM APROXIMATIV cinci ani, tatăl meu și-a pierdut credința și a ales să părăsească Biserica. A fost foarte greu, în special când am împlinit opt ani. Eram atât de entuziasmată să mă botez, dar tata a spus nu. A dorit ca eu să aștept până creșteam mai mare, astfel încât să știu dacă voiam, cu adevărat, să mă dedic. Așadar, i-am privit pe prietenii mei botezându-se.

Îmi amintesc că eram confuză – dacă Biserica era adevărată, de ce nu aveam voie să mă botez? Ca adolescentă, a fost atât de greu să văd toți tinerii mergând la templu, pentru că îmi doream și eu foarte mult să merg. A fost greu să nu pot participa, dar am știut mereu că voi avea parte de această ocazie!

În luna mai a anului 2019, am fost botezată, în sfârșit, la vârsta de 16 ani. Mi-am amintit de multe experiențe pe care le-am trăit simțind bucuria pură a Evangheliei și dobândind o mărturie. A fost o experiență specială și, trecând prin toate supărările pe care le-am avut până în acea zi, am știut din toată inima că Evanghelia este adevărată și a fost întotdeauna. ■

Trinity C., Colorado, S.U.A.

Mărturia și convertirea

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

O lecție importantă cu privire la legătura dintre mărturie și convertire poate fi observată în munca misionară făcută de fiii lui Mosia.

„Tot atât de mulți au fost aduși la cunoașterea adevărului prin predicile lui Amon și ale fraților lui, în acord cu spiritul revelației și al profeției, iar puterea lui Dumnezeu făcând miracole în ei – da… așa cum Domnul trăiește, tot atât de mulți lamaniți care au crezut în predicile lor și au fost convertiți pentru Domnul nu s-au rătăcit niciodată.

Pentru că au devenit un popor drept; ei și-au pus jos armele răzvrătirii pentru ca să nu se mai lupte împotriva lui Dumnezeu…

Acum, aceștia erau cei care au fost convertiți pentru Domnul" (Alma 23:6-8).

În aceste versete, sunt descrise două elemente majore: (1) *cunoașterea adevărului*, care poate fi înțeleasă ca mărturie și, (2) *convertiți pentru Domnul*, pe care eu o înțeleg ca fiind convertirea la Salvator și la Evanghelia Sa. Prin urmare, combinația puternică dintre mărturie și convertire la Domnul a generat fermitate și neclintire și a asigurat protecție spirituală.

Mărturia este cunoașterea spirituală despre adevăr dobândită prin puterea Duhului Sfânt. Convertirea continuă este devotamentul constant față de adevărul revelat pe care l-am primit – cu inima deschisă și din motive drepte. Cunoașterea faptului că Evanghelia este adevărată reprezintă esența unei mărturii. Faptul de a fi mereu fidel Evangheliei reprezintă esența convertirii. Noi trebuie să știm că Evanghelia este adevărată și trebuie să fim fideli Evangheliei.

Pentru a renunța la prețuitele „arme ale răzvrătirii", precum egoismul, mândria și nesupunerea, este nevoie de mai mult decât doar să credem și să știm. Credința fermă, umilința, pocăința și supunerea precedă abandonarea armelor răzvrătirii noastre. Încă mai posedăm, dumneavoastră și cu mine, arme ale răzvrătirii care ne împiedică să ne convertim la Domnul? Dacă răspunsul este da, atunci trebuie să ne pocăim acum.

Vă promit că, pe măsură ce ajungem la cunoașterea adevărului și suntem convertiți la Domnul, vom rămâne fermi și nestrămutați și niciodată nu ne vom rătăci. ■

Extras din cuvântarea rostită în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 2012.

ILUSTRAȚII DE GAIL ARMSTRONG ȘI KATY DOCKRILL

Amulec și Alma

Ei au fost o echipă de **misionari puternici** și au predicat Evanghelia multor oameni.

Dumnezeu le-a dat putere, astfel încât ei **nu puteau fi uciși** sau ținuți în închisoare.

Amulec a fost convertit după ce un înger i-a spus **să primească un profet** (Alma) în casa sa.

Alma a comparat **credința în cuvântul lui Dumnezeu** cu plantarea unei semințe care va crește pe măsură ce o îngrijim.

Alma a fost convertit după ce un înger i-a spus **să nu mai distrugă** Biserica lui Dumnezeu.

SUNTEȚI ÎNGRIJORAȚI ÎN PRIVINȚA VIITORULUI?

Confruntându-se cu incertitudinea, tineri adulți împărtășesc ceea ce au făcut pentru a avea încredere în Dumnezeu și a se pregăti pentru viitor.

44

TINERI

FAMILIA MEA NU ERA O FAMILIE FERICITĂ – PÂNĂ CÂND M-AM ALĂTURAT BISERICII

54

LECȚIE PRACTICĂ

PIETRE ȘI PRIORITĂȚI

60

PĂRINȚI

AJUTAȚI COPIII SĂ ÎNȚELEAGĂ CĂ TRUPURILE NOASTRE SUNT TEMPLE

P4

BISERICA LUI ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR DIN ZILELE DIN URMĂ

4 021672217115 ROMANIAN

iulie 2020

Prietenul

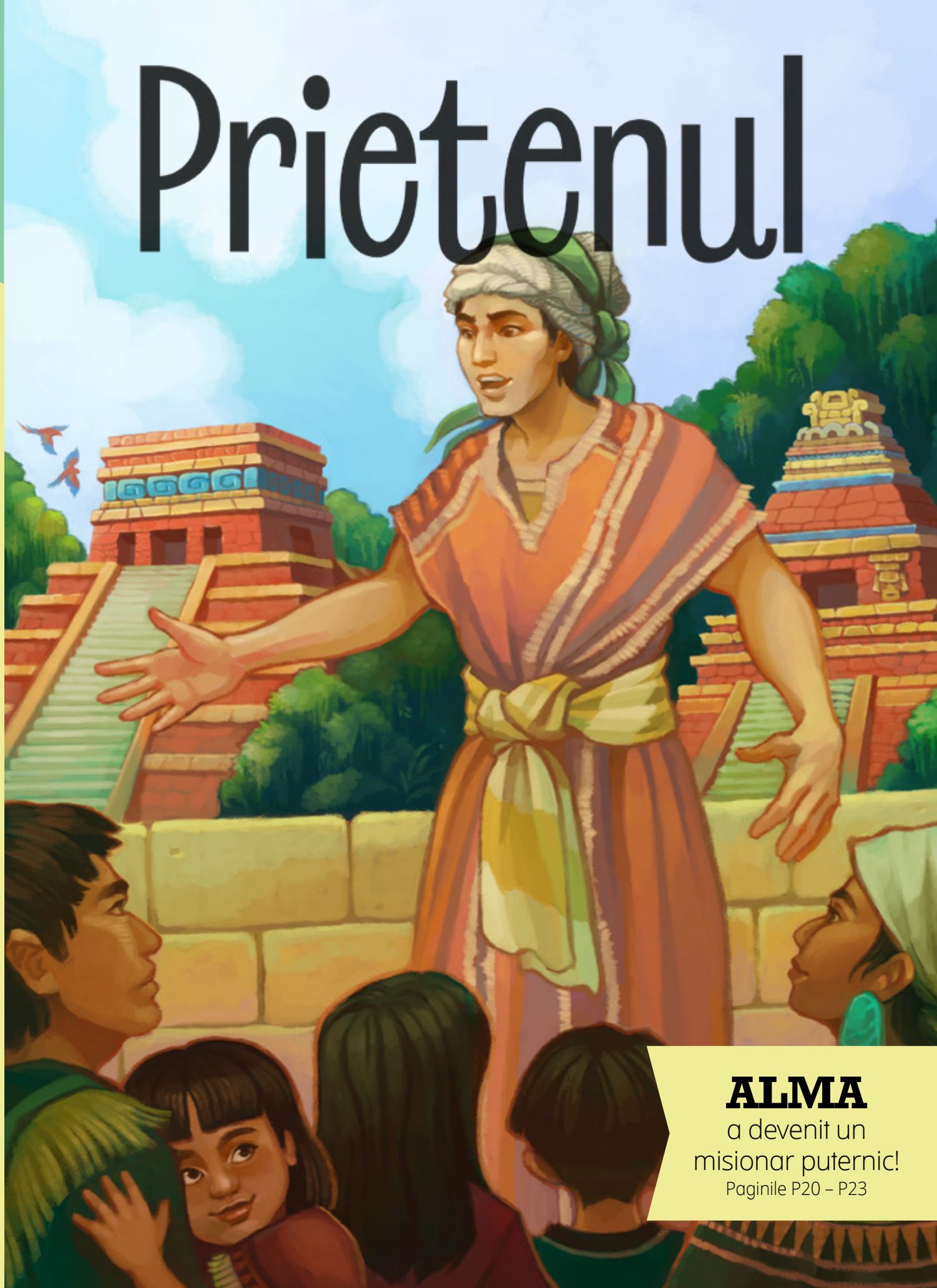

Secțiunea pentru copii a revistei *Liahona*, publicată de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

ALMA
a devenit un misionar puternic!
Paginile P20 – P23

Președintele Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

Urmând pionierii

Cândva, am mers pe mai multe rute pe care au mers pionierii din perioada de început a Bisericii în drumul lor spre valea Salt Lake. Am fost cuprins de un sentiment de umilință să păşesc pe unde au păşit pionierii. Dar nu este la fel de important să păşesc pe unde au păşit ei cum este să trăiesc cum au trăit ei.

Pionierii au mers înainte cu credință într-o religie nouă, pe un tărâm nou și într-un nou mod de a face lucrurile. Ei au avut încredere în Dumnezeu. Și noi avem nevoie de **credință**.

Au îndeplinit ceea ce le-au cerut conducătorii lor. Și noi trebuie să fim **supuși**.

Și-au folosit talentele și au lucrat împreună pentru a clădi Sionul. Și noi trebuie să fim **uniți**.

Nu au lăsat pe nimeni în urmă. S-au asigurat că-i includ pe toți cei care aveau dificultăți pe parcurs. Și noi trebuie să **acceptăm** pe toată lumea.

Putem cinsti pionierii urmându-le exemplul. ●

Adaptat după „Following the Pioneers”, Ensign, *nov. 1997, p. 72-74.*

Eu pot fi pionier

Toți cei care arată calea și își ajută familia să aibă o viață mai bună sunt pionieri. Găsește-ți drumul prin labirint. Călătorind pe aceste căi, poți fi pionier...

Start

când învăț ceva nou.

când încep o tradiție bună.

când fac lucruri care întăresc familia mea eternă.

Final

când predau familiei mele despre Evanghelie.

ILUSTRAȚII DE ADAM KOFORD

Alegerea Lilei

Lila dorea să aleagă ce este drept.

Carolina Marin
(Bazat pe o întâmplare adevărată)

*„Trupul meu e templul pe care Tatăl mi l-a dat” (*Cântece pentru copii*, p. 73).*

„E timpul să citim din scripturi!”, a spus Lila.

Lilei îi plăcea să le citească surorii sale mai mici, Anika, și frățiorului lor, Svetan. În curând, Lila avea să fie botezată! Pentru a se pregăti, dorea să citească din scripturi în fiecare zi.

Lila a deschis cartea cu povestiri din scripturi la prima pagină. Anika și Svetan s-au lipit de ea pentru a vedea ilustrațiile.

„Ascultați cu atenție, pentru că o să vă pun întrebări după aceea”, a spus Lila. Apoi, a început să citească primul capitol.

„Înainte să ne naștem, am trăit în Cer”, a citit Lila. „Încă nu aveam trupuri. Eram spirite.”

Lila, Anika și Svetan s-au uitat la ilustrațiile oamenilor îmbrăcați în alb.

„Sunteți gata pentru prima întrebare?” Lila s-a îndreptat spre Anika. „De unde ai venit înainte să te naști?”

Anika a bătut din palme. „Din Cer!”

„Așa este”, a spus Lila. „Și de unde a venit Svetan?”

„Și el a venit din Cer”, a spus Anika. Svetan a zâmbit și și-a mușcat pumnul. Lila și Anika au râs. Svetan era cel mai drăguț copilaș de un an din Argentina!

„Toată familia noastră a venit din Cer”, a spus Lila. „Isus la fel. El a venit pentru a ne ajuta să trăim din nou alături de Tatăl Ceresc.” Lila a arătat către ilustrația cu Isus de pe pagină.

După ce a terminat de citit, Lila a continuat să se gândească la cum era să trăiască alături de Isus în Cer. Dorea să fie ca El. Dorea să aleagă mereu ce este drept!

A doua zi, la școală, burtica Lilei a făcut un zgomot, în timp ce Lila aștepta la rând să ia micul dejun. Parcă simțea gustul plăcintelor în timp ce senora Ruiz i le punea pe farfurie. Miroseau așa de bine!

Apoi, senora Ruiz a turnat lapte în cana Lilei. *Hm*, s-a gândit Lila. Laptele părea mai negru decât de obicei. Uneori, școala lor adăuga cafea sau ceai în băuturi.

„Ați pus cafea sau ceai în lapte azi?”, a întrebat Lila.

Senora Ruiz a dat din mână. „Puțină cafea”, a spus ea. „Nici nu se simte.”

Lila s-a gândit pentru un moment. Și-a adus aminte că voia să fie ca Isus și să aleagă ce este drept. Știa că profeții ne-au spus să nu bem cafea.

„Nu, mulțumesc. Nu o să beau lapte azi”, a spus Lila. I-a zâmbit senorei Ruiz. Apoi, s-a așezat să mănânce.

În acea seara, Lila l-a ajutat pe tăticul ei la bucătărie să spele vasele. Încă se gândea la povestirea din scripturi. Se gândea și la lapte.

„Tati?”

„Da?”, a spus tatăl.

„De ce vrea Tatăl Ceresc să avem un trup?”

Tatăl s-a gândit în timp ce clătea o farfurie. „Ne-a dat un trup pentru a putea deveni ca El”, a spus tatăl. „Trupul tău este căminul spiritului tău. La aceasta ne referim când spunem că trupurile noastre sunt temple”.

Lila a dat din cap. Uneori, cânta un cântec despre aceasta la Societatea Primară! „Deci de aceea dorește Tatăl Ceresc să avem grijă de trupurile noastre?”

„Exact”, a spus tatăl.

„Astăzi la școală, au pus puțină cafea în lapte”, a spus Lila. „Dar nu l-am băut. Încerc să am grijă de templul meu”.

„Sunt mândru de tine”, a spus tatăl. Și-a uscat mâinile cu un prosop și i-a dat Lilei o îmbrățișare.

Lila și-a îmbrățișat strâns tatăl. Era fericită să aibă grijă de trupul pe care i-l dăduse Tatăl Ceresc. ●

Autoarea articolului locuiește în Corrientes, Argentina.

Familia din această povestire trăiește în Argentina. Citește următorul articol pentru a afla mai multe despre țara lor.

ILUSTRAȚII DE ALESSIA GIRASOLE

Salut din Argentina!

Bună!
Noi suntem Margo și Paolo.

Alăturați-vă nouă în timp ce vizităm Argentina!

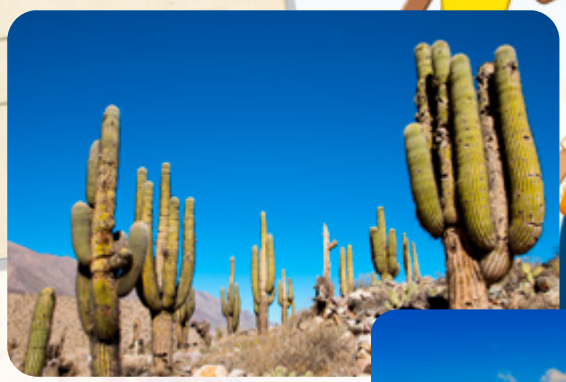

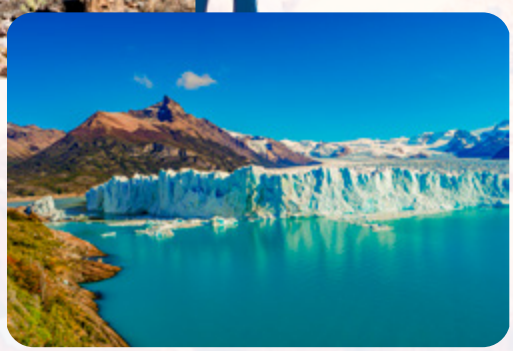

Argentina este o țară din America de Sud. Are o lungime de peste 3.200 de km. În nord, este foarte cald pe timpul verii. În sud, sunt ghețari tot timpul anului.

Empanadas sunt o mâncare populară în Argentina. Sunt plăcinte umplute cu carne de vită, porumb sau fructe. Delicios!

Multe animale interesante trăiesc în Argentina – jaguari, condori și pinguini!

Cowboy-i sunt numiți *gauchos* în Argentina. Ei cresc vite și cai.

Mulți oameni cumpără mâncare din piețele în aer liber. Acest băiat își ajută tatăl să ducă un *sandía* sau un pepene roșu.

Faceți cunoștință cu unii dintre prietenii noștri din Argentina!

Când președintele Russell M. Nelson a prezentat noul program de obiective pentru copii și tineri, mi-am stabilit obiectivele de a alerga, de a fi un bun prieten și de a-mi îmbunătăți rugăciunile. Mi-am depus mărturia la adunarea de împărtășanie și știu că, dacă voi face acest program, Tatăl Ceresc mă va ajuta.

Gonzalo L., 7 ani, Buenos Aires, Argentina

Când citim din scripturi, aflăm despre Isus Hristos și despre cum ne iubește El. Acest lucru mă ajută să fiu fericită. Știu că El mă iubește.

Emma L., 5 ani, Buenos Aires, Argentina

Ești din Argentina? Scrie-ne! Ne-ar plăcea să citim scrisoarea ta.

Ushuaia este unul dintre cele mai apropiate orașe de Polul Sud din lume! Sunt trei episcopii în acel oraș.

Această fată a vizitat Templul Cordoba, Argentina, în ziua în care a fost dedicat. În curând, Argentina va avea trei temple!

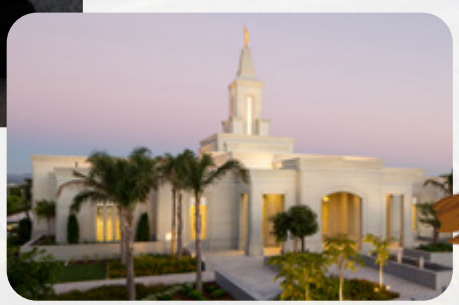

Mulțumim că ați explorat Argentina cu noi. Ne auzim data viitoare!

ILUSTRAȚII DE KATIE MCDEE

Micul cărucior cu pâine

Gayle Kinney-Cornelius
(Bazat pe o întâmplare adevărată)

„Atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru” (Mosia 2:17).

Sammy și-a deschis ochii și a căscat. Putea simți o aromă delicioasă.

Mmmm, tata coace pâine! S-a gândit Sammy.

Tata cocea pâine pentru familie în fiecare sâmbătă. Lui Sammy îi plăcea să vadă cum scotea pâinea coaptă și crocantă din cuptor. Tata îi dădea mereu lui Sammy prima felie.

Dar astăzi nu este sâmbătă, s-a gândit Sammy. *De ce coace tata?*

Sammy s-a dat jos din pat și a mers în bucătărie. El l-a întrebat pe tata ce se întâmplă.

„Îți amintești ce ne-a rugat episcopul nostru să facem?”, a întrebat tata.

Sammy a dat din cap în semn de aprobare. „El ne-a rugat să îi ajutăm pe alții. Și am ajutat-o pe sora Martin să urce sacoșa pe scări, îți amintești?”

„Ai făcut o treabă bună”, a spus tata. „M-am rugat să știu cum pot ajuta eu. Am avut ideea să coc pâine pentru a o împărți.”

Sammy s-a uitat pe geamul cuptorului. El a numărat pâinile.

„Una… două… trei… patru. Cui îi vei da pâinile?”

„Pentru aceasta voi avea nevoie de ajutorul tău”, a spus tata. „O pâine este pentru sora Martin. Și două sunt pentru familia Miller. Cui ar trebui să îi dăm a patra pâine?”

Sammy s-a gândit.

„Ce spui de domnul Lee?”, a întrebat Sammy. Domnul Lee locuia în bloc cu ei. El nu ieșea din casă prea mult. De obicei, el se uita la oameni pe fereastra lui.

„Este o idee minunată”, a spus tata.

După ce pâinea s-a copt, Sammy l-a ajutat pe tata să împacheteze pâinea. Apoi, el și-a luat căruciorul. Ei au pus pâinile în cărucior.

„Căruciorul cu pâine este gata de plecare!”, a spus Sammy.

Tata l-a ajutat pe Sammy să tragă căruciorul. În inima lui Sammy a pătruns un sentiment la fel de cald ca pâinea pe care urmau să o împartă! ●

Autoarea articolului locuiește în Vermont, S.U.A.

ILUSTRAȚII DE JOSH KEELE

Diferiți, dar împreună

Bethany Bartholomew
(Bazat pe o întâmplare adevărată)

Oamenii au dreptul de a „preaslăvi cum doresc, unde doresc sau ceea ce doresc” (Articolele de credință 1:11).

Ellie și familia ei urmau să-și viziteze verișorii care locuiau departe de ei. Ellie era foarte nerăbdătoare! Nu-și văzuse verișorii de mult timp.

Înainte de călătorie, părinții lui Ellie i-au spus că doreau să vorbească despre ceva anume.

„Când suntem împreună ca familie, mereu binecuvântăm mâncarea când ne așezăm la masă. Iar, uneori, vorbim despre Biserică, nu-i așa?”, a întrebat tata.

„Așa este!”, a spus Ellie.

„Ei bine, lucrurile o să fie puțin diferite în călătoria aceasta”, a spus mama. „Mătușa și unchiul tău nu mai merg la biserică. Și nu le place când oamenii le vorbesc despre Biserică”.

Ellie s-a încruntat. „De ce nu?”

„Nu știm toate motivele”, a spus tata. „Dar ei ne iubesc foarte mult. Cred că nu vor să se certe cu noi sau să ne rănească sentimentele. Așadar, ne-au rugat să nu vorbim cu ei lucruri legate de Biserică.”

Ellie a dat din cap afirmativ.

„Tot putem citi din scripturi și ne putem ruga cât timp vom fi acolo. Dar o vom face în particular”, a spus mama.

„Dar când mâncăm?”, a întrebat sora lui Ellie.

„Haideți să așteptăm și să vedem”, a spus mama.

ILUSTRAȚIE DE ZHEN LIU

„Dacă ei nu se roagă înainte să mâncăm, fiecare dintre noi poate spune o rugăciune în inima sa.”

„Bine”, a spus Ellie. „Pot face aceasta.”

A doua zi, familia lui Ellie s-a înghesuit în mașină. Ei au condus până seara târziu. Când, în cele din urmă, au ajuns la casa verișorilor lor, mătușa și unchiul lui Ellie i-au ajutat să-și scoată bagajele din mașină. Apoi, s-au dus cu toții la culcare.

A doua zi, de dimineață, Ellie a spus o rugăciune înainte să se ducă în bucătărie pentru micul dejun. Era puțin neliniștită gândindu-se că o să se revadă cu rudele ei. Dar, apoi, mătușa ei s-a așezat lângă ea având pe chip un zâmbet cald.

„Câteva dintre noi vom merge mai târziu la salonul verișoarei voastre. Vrei să vii?”, a întrebat-o ea pe Ellie.

„Un salon de coafură?”, a întrebat Ellie.

„Da! Dacă doriți, tu și sora ta vă puteți face părul.”

Ellie a zâmbit și a încuviințat din cap. Părea să fie foarte distractiv!

După micul dejun, au luat autobuzul până la salon. Lui Ellie i-a plăcut să o vadă pe verișoara ei lucrând. Degetele ei se mișcau foarte repede prin păr în timp ce-l pieptăna și împletea. După ce părul fiecăruia a fost aranjat, au mimat o paradă a modei în oglinda de la intrarea în salon și s-au amuzat pe seama noii lor înfățișări.

A doua zi, a plouat torențial. Așadar, au hotărât cu toții să stea în casă și să se joace jocuri de societate. Ellie și una dintre verișoarele ei au fost în aceeași echipă, împotriva a doi băieți mai mari. Glumeau unii cu alții în timp ce mutau piesele de joc.

„Am câștigat!”, a strigat Ellie în timp ce a făcut ultima mutare. Au bătut palma cu toții – chiar și verișorii mai mari, care s-au prefăcut că erau supărați pentru că pierduseră.

După doar câteva zile, era timpul să se întoarcă acasă. Când Ellie s-a urcat în mașina familiei, și-a auzit familia luându-și rămas bun.

„O să ne lipsiți!”

„Vă mai așteptăm la noi!”

„Vă iubim foarte mult!”

Ellie a zâmbit și a făcut cu mâna în timp ce mașina lor se depărta. S-a distrat foarte mult. Chiar dacă credeau în lucruri diferite, tot puteau fi o familie fericită. ●

Autoarea articolului locuiește în Georgia, S.U.A.

Decupează și lipește, capsează sau leagă în alt fel aceste pagini pentru a face o carte!

CREDINȚA MEA TOT MAI MARE

Nume: _____

1

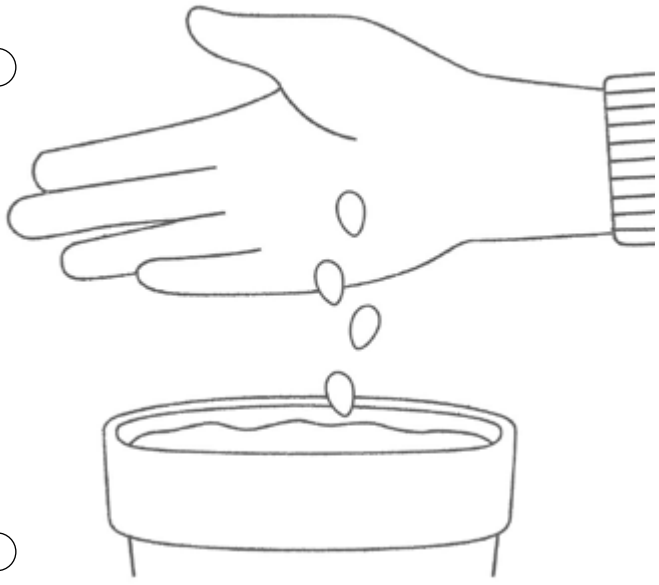

În Cartea lui Mormon, Alma a spus despre credință că este ca o sămânță.

4

Îmi ajut credința în Isus să crească rugându-mă și fiind bun cu alții.

5

Când pomul crește, acesta poate da roade plăcute.

2

Îmi pot planta propria sămânță a credinței ascultând ce ne învață profeții și scripturile.

3

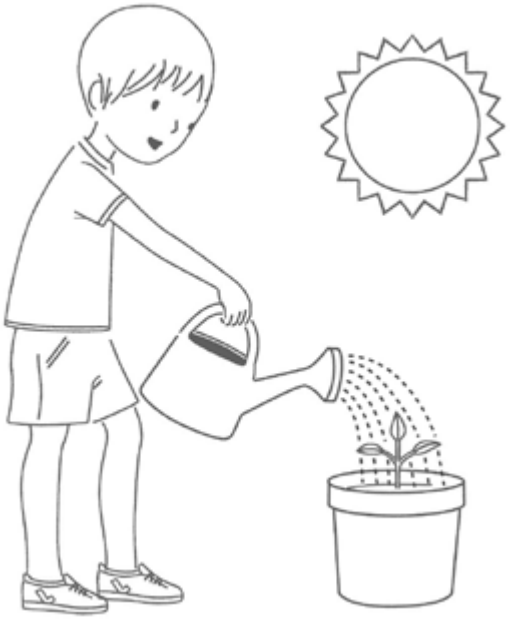

O sămânță are nevoie de apă și de lumina soarelui pentru a putea crește.

6

Pe măsură ce va crește, credința mea va aduce binecuvântări plăcute în viața mea.

7

Voi continua să-mi ajut credința să crească puternică. Tatăl Ceresc și Isus Hristos mă iubesc!

ILUSTRAȚII DE PATRICIA GEIS

Cristina B. Franco
a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Ingredientul secret

Tatăl Ceresc dorește ca noi să slujim altora. Învățătoarea mea de la Societatea Primară a fost un exemplu minunat de slujire. Când veneam la Societatea Primară, sora Antonietti ne aducea mereu prăjitură cu ciocolată. Nu-mi plăcea prăjitura cu ciocolată! Tuturor celorlalți le plăcea prăjitura. Dar eu nu o mâncam niciodată.

Într-o zi m-a întrebat: „De ce nu încerci și tu o bucățică? Această prăjitură este făcută cu un ingredient special”.

Am acceptat să gust. Puteți ghici ce s-a întâmplat? Mi-a plăcut!

Mulți ani mai târziu, mama mi-a spus care era ingredientul secret al surorii Antonietti. Mama mi-a spus: „Sora Antonietti nu avea mulți bani. În fiecare săptămână, ea trebuia să aleagă între a plăti autobuzul care să o ducă la Societatea Primară și a cumpăra ingrediente pentru a face o prăjitură cu ciocolată pentru membrii clasei ei. Ea a ales, întotdeauna, prăjitura cu ciocolată. În loc să meargă cu autobuzul, ea mergea pe jos 3 km, dus-întors, indiferent de vreme”.

Ingredientul secret al surorii Antonietti era dragostea pe care o avea pentru alții! ●

Adaptat după „Bucuria slujirii altruiste”, Liahona, *nov. 2018, p. 55-57.*

ILUSTRAȚIE DE HECTOR BORLASCA

ILUSTRAȚIE DE MITCH MILLER

Pot să-L urmez pe Isus Hristos făcând lucruri mici și simple.

(Vedeți Alma 37:6.)

Chemarea surpriză în misiune

Lucy Stevenson
Revistele Bisericii
(Bazat pe o întâmplare adevărată)

Edwin Dharmaraju a zâmbit când a ieșit din aeroport în soare. El putea vedea palmierii aliniați de-a lungul străzilor și putea simți aroma mirodeniilor din piața din apropiere. El și soția sa, Elsie, erau înapoi în India! Ei au locuit în Samoa, dar acum erau din nou acasă.

Edwin și Elsie nu se aflau aici doar în vizită. Ei fuseseră chemați să slujească în calitate de misionari ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Edwin era puțin emoționat. Dar știa că Tatăl Ceresc îi va ajuta. Tatăl Ceresc îi ajutase deja foarte mult.

Edwin și Elsie s-au născut în India. Dar Edwin a auzit pentru prima dată de Biserică în timp ce mergea la școală în Statele Unite. A mers la biserică acolo o singură dată. El a citit și Cartea lui Mormon. Dar, când s-a întors în India, a uitat de Biserică.

Câțiva ani mai târziu, Edwin și Elsie au simțit că trebuie să se mute în Samoa. Edwin era entomolog și a acceptat un loc de muncă pe insulă pentru a face cercetări. Acolo, Edwin și Elsie i-au cunoscut pe misionari. Când Edwin a citit Cartea lui Mormon din nou, a simțit ceva special. Elsie a citit și ea Cartea lui Mormon. Ei au ales să fie botezați alături de fiii și fiicele lor.

După ce s-au alăturat Bisericii, Edwin și-a dorit foarte mult ca familia sa din India să învețe despre Evanghelie. Problema era că nu existau misionari în India care să îi învețe! Edwin și Elsie au scris o scrisoare la sediul central al Bisericii rugându-i să trimită misionari în India.

Ceea ce a urmat a fost o mare surpriză. Președintele Spencer W. Kimball i-a chemat să slujească în calitate de misionari în India.

Iar acum, iată-i aici.

Prima lor oprire în India a fost la casa fratelui lui Edwin. Părinții și frații lui Edwin erau și ei acolo. Edwin și Elsie au început să îi învețe imediat. Membrii familiei lor au fost bucuroși să învețe despre Evanghelie.

Câteva săptămâni mai târziu, Edwin și membrii familiei sale s-au adunat în jurul piscinei din curtea fratelui său. Piscina a fost curățată, vopsită și umplută cu apă curată. Toți erau îmbrăcați în alb. Femeile purtau sariuri care cădeau în falduri pe umerii lor. Bărbații purtau jachete și pantaloni largi în stil indian.

Edwin stătea în piscină alături de tatăl său. El a spus: „Samuel David, fiind împuternicit de Isus Hristos, eu te botez în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”.

Edwin s-a simțit fericit în timp ce îl boteza pe tatăl său. S-a simțit și mai fericit când a botezat-o, apoi, pe mama sa. Până la sfârșitul zilei, Edwin a botezat 18 persoane!

A doua zi, Edwin și Elsie au mers cu trenul timp de 6 ore. Ei au vizitat alți membri ai familiei și i-au învățat despre Evanghelie. Edwin a botezat încă patru dintre rudele sale într-un râu din apropiere.

În cele din urmă, Edwin și Elsie au mers cu trenul timp de 16 ore pentru a-i vizita pe părinții lui Elsie. Tatăl lui Elsie era conducător în cadrul unei alte biserici. El nu s-a botezat, dar a crezut despre Cartea lui Mormon că este o carte bună. El a ajutat la traducerea Cărții lui Mormon în limba telugu, una dintre limbile vorbite în India.

Când Edwin și Elsie și-au încheiat misiunea, erau suficienți membri noi pentru a începe una dintre primele ramuri din India ale Bisericii! Edwin și Elsie au fost fericiți când s-au întors în Samoa. Erau recunoscători că Tatăl Ceresc îi trimisese în misiune! ●

Edwin și Elsie Dharmaraju au slujit în misiune în India în anul 1978. Acum, acolo se construiește un templu frumos!

ILUSTRAȚII DE DANI JONES

Niciodată nu am făcut nimic cu adevărat rău. Trebuie, totuși, să mă pocăiesc? – Șovăitorul din Udine.

Dragă Șovăitorule,

Toată lumea trebuie să se pocăiască, nimeni nu este perfect! Pocăința poate fi la fel de simplă ca a te ruga Tatălui Ceresc spunându-I cum a fost ziua ta și cum vrei să faci mai bine mâine. Îi cerem iertare atunci când am făcut ceva greșit iar El ne iartă. Unii oameni cred că pocăința este un lucru înfricoșător. Dar este un lucru plin de bucurie! Pocăința este un dar de la Isus Hristos, pe care ni l-a dat pentru a putea învăța, a crește, a ne schimba și a deveni mai asemănători Lui. Președintele Nelson spune că trebuie să ne pocăim în fiecare zi. Dacă faci acest lucru, vei simți mai multă pace și putere în viața ta.

Cu drag,
Prietenul.

Încearcă aceasta!

La fel ca lingura care ia piperul de pe sare în această activitate, pocăința ne poate curăța de alegerile greșite pe care le facem în fiecare zi – mari sau mici. Datorită lui Isus Hristos și a ispășirii Sale, toți avem ocazia de a ne pocăi.

Ai nevoie de:
sare de masă
piper negru
lingură de plastic
prosop

1. Pune puțină sare pe o farfurie. Aceasta reprezintă faptul că noi suntem puri și curați înainte de a păcătui.

2. Pune puțin piper deasupra sării. Acesta reprezintă alegerile greșite pe care le facem.

3. Acum ia lingura de plastic și freac-o de un prosop.

4. Mișcă încet lingura deasupra sării și piperului. Piperul se va lipi de lingură! Aceasta se aseamănă cu faptul de a fi iertați când ne pocăim.

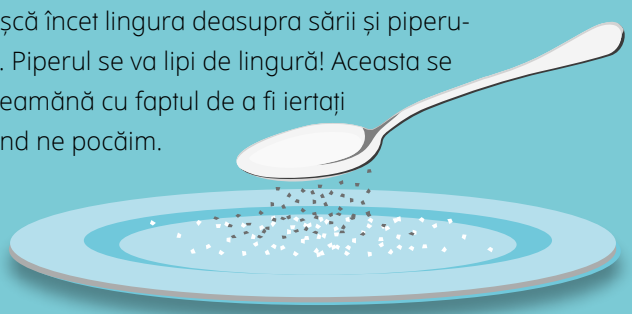

ILUSTRAȚII DE THOMAS CHILD

Puzzle mic și simplu

Asemenea Liahonei care a îndrumat familia lui Lehi, lucrurile mici ne pot ajuta să rezolvăm probleme mari (vedeți Alma 37:6, 38-44).

Poți găsi locul fiecăreia dintre piesele de mai jos în puzzle?

Care sunt unele dintre lucrurile mici și simple pe care le poți face pentru a-L urma pe Isus?

LEHI ȘI LIAHONA, DE JOSEPH BRICKEY

Alma cel Tânăr se pocăiește

Haley Yancey
Revistele Bisericii

Alma era fiul profetului. Avea același nume ca tatăl său, dar nu credea ceea ce propovăduia tatăl său. Le-a spus oamenilor că Biserica nu era adevărată.

Într-o zi, un înger i s-a arătat lui Alma.
Îngerul i-a spus lui Alma să se pocăiască.

Timp de trei zile, Alma nu a putut să vorbească sau să se miște. El se gândea la alegerile sale rele.

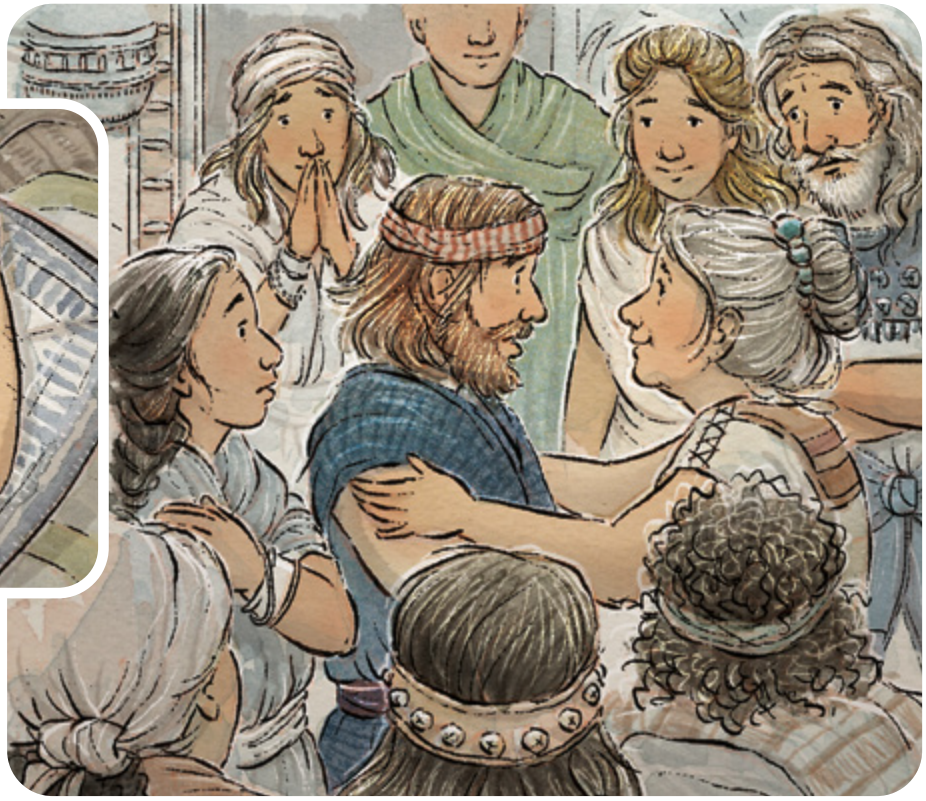

Apoi, Alma s-a rugat să fie iertat. Și a fost! El a simțit dragostea lui Isus Hristos. Alma s-a ridicat și i-a învățat pe alții despre cum l-a salvat Isus.

ILUSTRAȚII DE APRYL STOTT

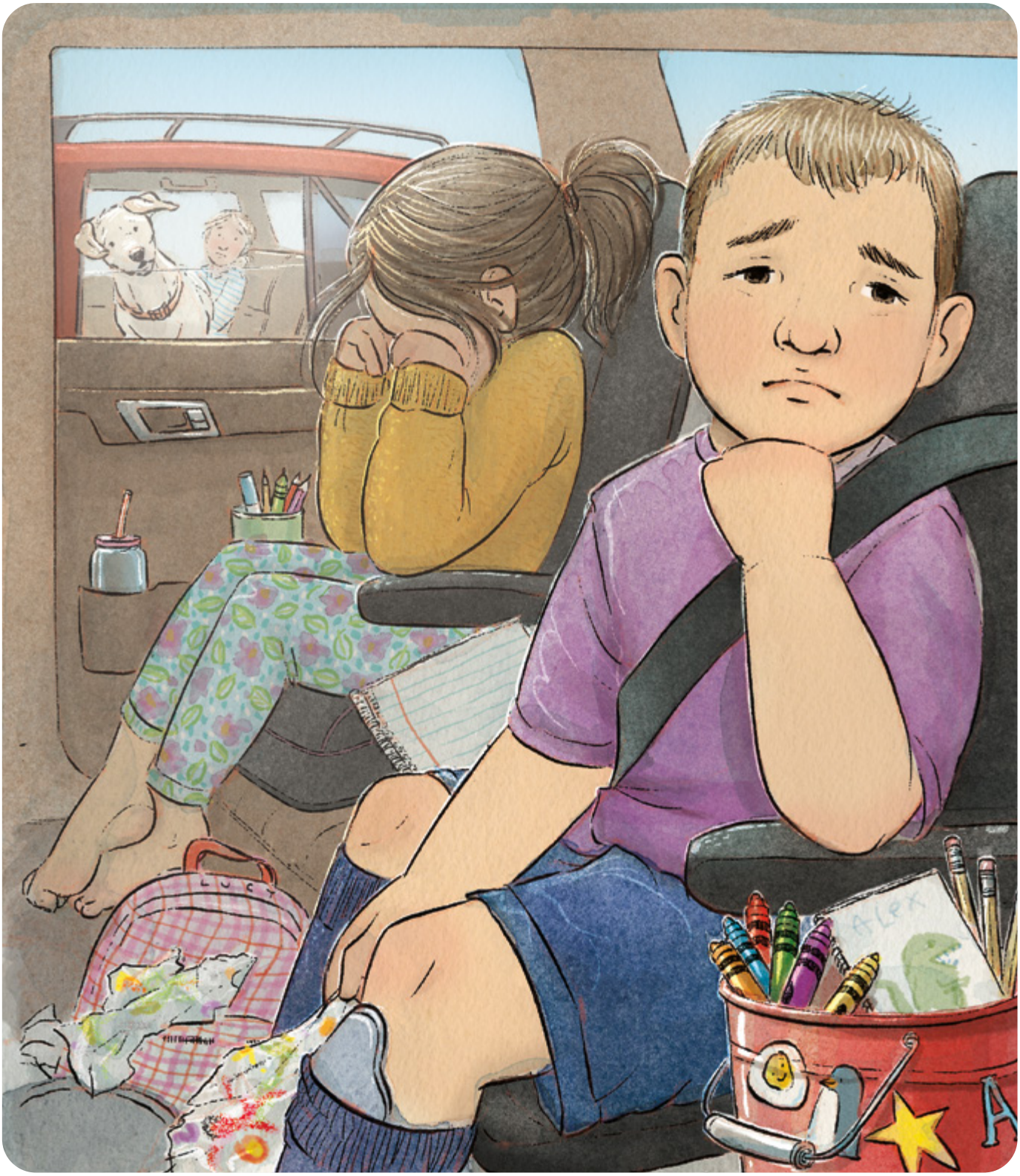

Mă pot pocăi când fac o alegere greșită.
Isus va fi mereu alături de mine. ●

Puteți citi despre această relatare în Mosia 27.

Alma s-a pocăit și L-a urmat pe Isus

ILUSTRAȚIE DE APRYL STOTT

Când iei o hotărâre greșită, ce trebuie să faci?

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

Dragi părinți,

Uneori nu suntem de acord cu alți oameni. Dar tot îi putem iubi. De asemenea, putem continua să credem în lucrurile despre care știm că sunt adevărate. Citiți povestirea de la pagina P10 alături de copiii dumneavoastră și discutați despre aceste întrebări:

Cum a dat dovadă de dragoste familia lui Ellie?

Cum și-a păstrat credința puternică familia lui Ellie?

Cum poate familia noastră să dea dovadă de dragoste față de alți oameni, chiar și când nu suntem de acord cu ei?

Cu toții suntem diferiți, dar fiecare persoană este un copil al lui Dumnezeu!

Dați dovadă de dragoste,

Prietenul.

CUM SĂ TRIMITEȚI DESENUL SAU EXPERIENȚA COPILULUI DUMNEAVOASTRĂ LA *LIAHONA*

Accesați liahona.ChurchofJesusChrist.org și apăsați pe „Submit an Article or Feedback (Trimite un articol sau întrebări și sugestii)". Sau trimiteți-ne-o pe e-mail la liahona@ChurchofJesusChrist.org împreună cu numele copilului dumneavoastră, vârsta, adresa de domiciliu și următoarea permisiune: „Eu, [scrieți-vă numele], permit Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă să folosească ceea ce a trimis copilul meu în revistele Bisericii, pe site-urile Bisericii și pe platformele rețelelor de socializare și, posibil, în alte materiale ale Bisericii". Suntem nerăbdători să primim vești de la dumneavoastră!

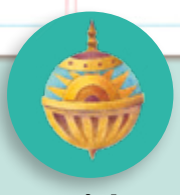

Găsește Liahona ascunsă înăuntru!

CUPRINS

P2 Din partea Primei Președinții: Urmând pionierii

P4 Alegerea Lilei

P6 Salut din Argentina!

P8 Micul cărucior cu pâine

P10 Diferiți, dar împreună

P12 Credința mea tot mai mare

P14 De la prieten la prieten: Ingredientul secret

P15 Idee strălucită

P16 Exemple de curaj: Chemarea surpriză în misiune

P18 La ce te gândești?

P19 Lucruri distractive: Un puzzle mic și simplu

P20 Povestiri din scripturi: Alma cel Tânăr se pocăiește

P23 Pagină de colorat: Alma s-a pocăit și L-a urmat pe Isus

PE COPERTA *PRIETENUL*
Ilustrație de Rebecca Sorge Jensen

© 2020 INTELLECTUAL RESERVE, INC. TOATE DREPTURILE REZERVATE

ROMANIAN
4 021672217 1 5